

AUTHOR DAVID KIMCHI

NO. 2926

TITLE MIHLOL

RR _____

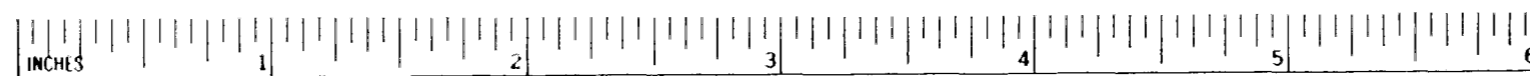
הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

IMPRINT _____

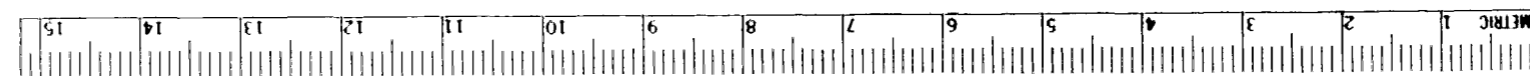
CALL NO. _____

DATE MICROFILMED _____

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

C 2399

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.

A SUBSIDIARY OF XEROX CORPORATION

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Ὁ Αὐρεντζέρ, μέλλων νὰ γένη αὐτοκράτωρ τῶν Μογγόλων, καὶ νὰ καθέξη τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆ ζημιά τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του πριγγίπων, προσεκάλεσεν ἡμέραν τινὰ ἅπαντας τοὺς πένητας ὅπως τοῖς προσφέρῃ πλουσίαν ἐλεημοσύνην, λέγων, ὅτι ἤθελε λάβει μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ γευθῇ μετ' αὐτῶν. Ἐπροσδιώρισε δὲ ὡς μέρος τῆς συναθροίσεως εὐρύχωρον ἐξοχίην. Ὁ αὐτὸς ἔκαμε νὰ διανεμηθῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν πενήτων γεῦμα ἀνάλογον τῆς καταστάσεώς των, καὶ μετ' αὐτῶν καὶ αὐτὸς ἐκαθέζετο. Τελειωθέντος δὲ τοῦ γεύματος, καὶ τῶν πενήτων

(1) Ἡ παταγωνία δύνανται ὅ φράγχα σχεδὸν καὶ 35 λεπτά
(2) Χωρικός.

Walpole Galleries, No. 366 - Auction Sale, June 3 1925

397. MANUSCRIPT ON PAPER AND VELLUM. KIMHI (DAVID). MIHLOL. GRAMMATICA HEBRAICA. Folio. Saec. XV.

Bahya ben
Asher

1135/6

outer and

Three learned Jewish rabbis of the name of Kimhi flourished in the latter part of the twelfth and the earlier part of the thirteenth centuries. Of these David and Moses were the sons of Rabbi Joseph, and though both eminent for their literary attainments yet David (1160-1235) far exceeded both his father and brother in reputation. His writings are still regarded as standard works which have afforded great assistance to later Hebrew grammarians and are the basis of all similar subsequent works. His grammar and lexicon of the Hebrew tongue are best known. His commentaries on the books of the Old Testament, and in particular upon Isaiah, are still held in high estimation. The present manuscript (worn and imperfect) contains portions of the grammatical works. It is written in a Fifteenth Century Spanish hand and is without points; mainly on paper, the two centre leaves of the quires on vellum, a not uncommon practice about this period and intended to prevent the sewing thread cutting through the paper. The volume now consists of 113 leaves, 93 on paper and 20 on vellum.

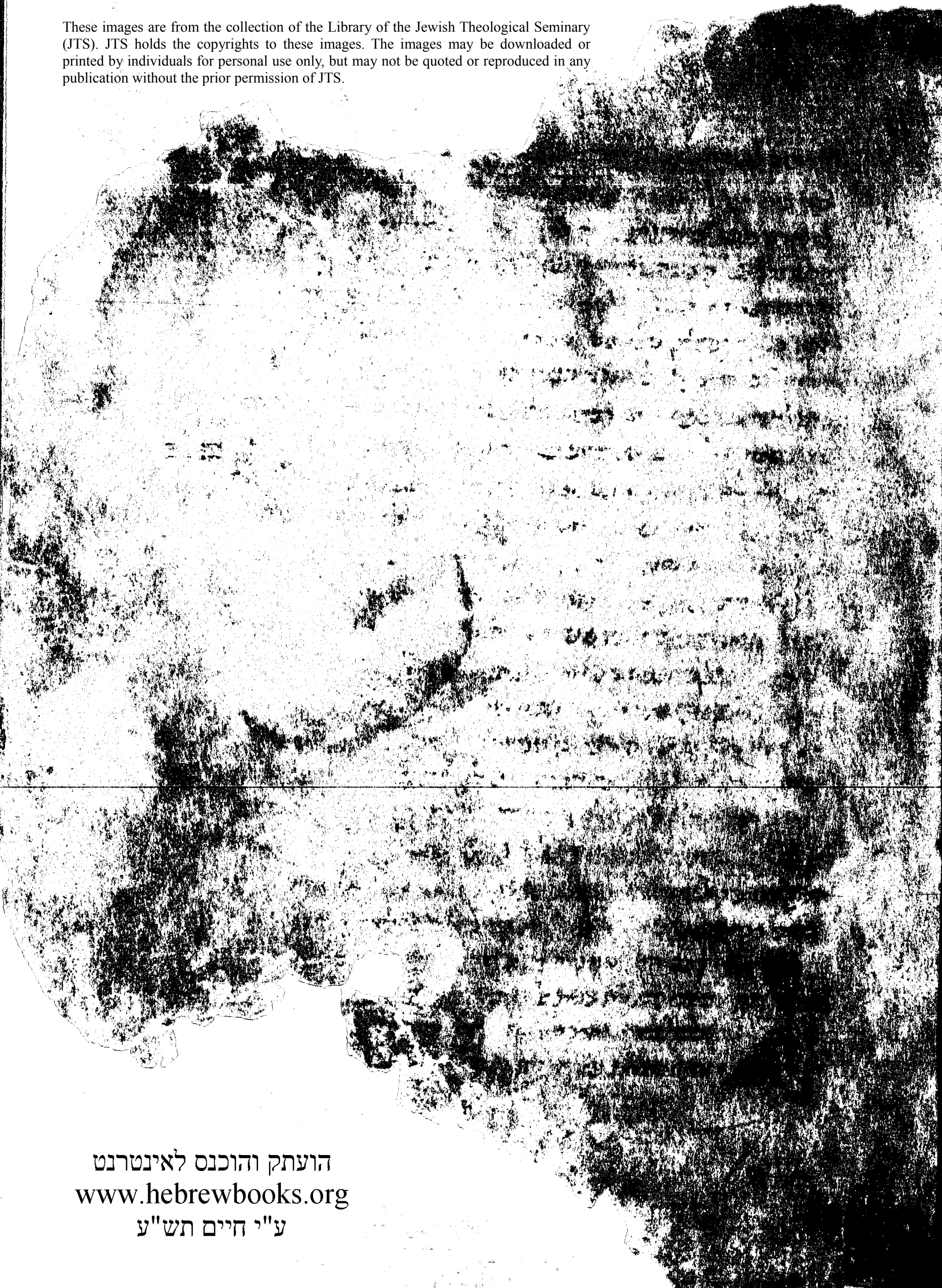
Ὁ Φίλιππος, καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπὸ τῆς κοιλάδος, καὶ ἐλεῖ θὰ συναφθῆ ἢ φοβερὰ ἐκφοβη-
φρικοφόρος ἐκείνη πάλῃ ἐν ἣ ὁ ἄνθρωπος διὰ μέσου τοῦ δόλου
νικήσῃ ζῶον εἰκοσάκις αὐτοῦ εὐκαμπτότερον, ἐνεργητικότερον καὶ
ἰσχυρότερον. Οἱ δύο ἀντίπαλοι εἰσὶν ἀντιμέτωποι· ἀντιμετρῶνται τὸ
πρῶτον μὲ ὄμμα ἀνήρεμον· ἀλλὰ, παραυτίκα, ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει
τὸ μέρος του· προχωρεῖ ἡσυχάζων ἔμπροσθεν τοῦ αἰλουροπάρδου
(jaguar), φρικιάσαντος ἐπὶ τῇ θέᾳ τοσαύτης ἀφοβίης· τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἐστυλωμένους ἔχων ἐπ' ἐκείνων τῆς τίγρεως, βηματίζει περιτυλίσ-
σων τὸν ἀριστερὸν βραχίονα διὰ τοῦ ἐπωμιδίου του, καὶ κρατῶν
τὸ φάσανόν του ἀνά τὴν δεξιὰν χεῖρα· εἶτα, ὅτε εἴκοσι μόνον βή-
ματα τοῦ ἐξηγριωμένου πολεμίου του ἀπέχει, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ ὄλιγον
ποδὶ, ἵνα μὴ προφθάσῃ ἡ τίγρις νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτοῦ· μετὰ τινα
ἄλλατα περᾶ τὴν διαχωρίζουσιν αὐτοὺς ἀπόστασιν, μικρὸν δ' ἔπειτα
πλησιάζουσιν ἀλλήλους· τὰ βλέμματά των εἰσὶν ἀπειλῶν κατάπλευρα·
ἡ τίγρις ἐξεμάνη, ἡ οὐρὰ αὐτῆς μαστιγοῖ τὰ πλευρά της, οἱ γαμ-
ψοὶ της ἐκτείνονται, ἐξωγκοῦνται οἱ βῶθωνες, ἡ δὲ ἀναπνοή της κα-
θίσταται ἀσθμαίνουσα, βιαίη. Τότε δὲ, ὁ ἄνθρωπος, ἀκλόνητος καὶ

(1) Τέτον συναζόμενον εἰς Περικουσίην.

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הוצאת הקונסרבטוריון
www.hebrewbooks.org
ע"י קיי"ת ש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

והיה בשביל זה תחלה יהי קל

ליתן השם עליו ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

בשם השם ויהי שמו יוצא

עם אהרן חזר יאשיהו והעמידן על שנים ששן שלמה נחמנו ושלמה אהרן
 בה חקוק והעמידן על אחת ששן ועדין בחלונתו יחיה ולבדנו ושלמה
 שהגיעות בלשן שלמה החלונה והחלונה עיקר כל חלונות ושם החלונה
 יחיה לחיי העולם הבא ולכן אמר ועדין בחלונתו יחיה כל שר
 שמתהגן עם צדקה עונותיהן נחלשן שכן חזר העביר שוטנו בחלונות
 ירושלים וראו ורעש ופקשו צדקותיהם אם תגמלו איש עשה לשלשן נשקט
 אחונה ואסלח לה וכן שאור שעו חקוק שהחלונה בולב חמדה של
 ישלח יזכה אדם לחיי העולם הבא יש להבין למה ששם חק החלונה יבטל
 האדם לכן חמדה ויפסיד חיי העולם הבא ומהו חק החלונה והוא ששן
 זהו של המלך מרד את האדם והנחית את נפשו להשאות אותה לעולם הבא
 כמלכותיהם שהם שרשי החיים הקיינים ואין יצחק לו יצא שחיו נזהר להביא
 חוקו בעשן חכם עם יד חזרו אנשי נקומו שהוא נחל את החיים והוא
 בעצמו שאין להחמיה ושחיו נחמין בענוש ושכר הוא סבור שאין חלונות
 חרשות ולמה ששן שהוא נחל דעת שלשן קין חרשע שהיה חושב
 לית דין ולת דין ולת עם חמון לא עני העולם כולו ששנים לחקרים
 כן חלש דני שיש צידו של חמון וקרא לשון חם נלשון נחם כחם חם
 חלש הוא לישם ששנו לא זכר יהי נחם בעונו ששן חמנו נחם חלש
 ששנו לב שחמון הוא סבין נחם וספור ששנו והוא נחם לו לעדק ששן
 ושלשן שחוקך שלום ונחשך יצקה שרה כשחמו לשאועבדים בעולחמם
 תחת בלשן ושנים ואנו לקיימים קיעת העונות של תורה לפע שהשעבוד
 והעלות הנה ששנו חמנו וכוונתו יותר גמרה שהיה בזמן הנלך המשיח
 ורשע זל ואני חכם והמה דפח עלי בזעם חם הם חמרים ש זה לעת
 ואין כוונתם לא למערה שיכלה כל חלונות ויחבר עשרו שלשן
 ושלשן ששן וכלנו את עינו ואת חבשו שמה לו עונות וחמדות בני שנים
 בשן חזה חלש חמון יחונות התורה ועקר שורש החלונה ששל חמון
 חמרה החלונה תלמות בה בלשן נחם של עשירים ששן שלשן

ועל פי העיון לבידו ידו יורה וזה ענין לא עשה שג וזו העש
ישראלים וזו הנה אף אהבה שנים וי און לך השפחה שאין לה מוח
אין לך שבט אחד שאין לו הופתין למה שבין החפין וכן דמיון ל' אהבה כפי
הא שן זקני שמו ושמו הם זקנים למה שדים הם שרי שמה זקנים לא שג
זקנים טלח נשמו צדקים וזן אור הנפיה והחקרה דמשל אהקה ומקרה
לא ורנקוטי אורם שהם זקנים ונרדקים ולקוטים שהקולנו כל התורה
כמה חלק ועד הנו למה ששם אהיה צדק למה שגם דיון עבה עשנו
באחם זה אלה שג יתעבד ברום וי שמש עלבוננו ושלך וזהו דמיון
ענו נמר וזהו ירח וי יבד זה יהושפט מלך יהודה שלמה הוא
הלמד חכם היה עומד נכסחו וחכמו והשקן וקורן לו ר וזהו
שצדק לדין ולא יתר זה צדק שנשבע על יד הרע שצדקה לו יתעב
הנחמנים ונשכח לרעו ששגו את חו י' שבב עדיהן כשנו לו
שן צעק זה שצדק שיהיה לכלכל את הנבואים ששגו בנינות שג והחכם
לנפיה י' וכל המון הרוח למה כרבת ויהודים בן אהב וזהו שגו וזהו
אתה מנשי לע הנפיים וי אהב שצדק היטה והנוטה אז לכה
זה יורם בן אהב זה טעה בצדק לזעזע נפשו וזה שגו וזהו לעצמות
לש כגו שס ניד חג יקום לבין זרועותיו ויעת דחייב מלכו וזהו שג
שן לא לקח זה שמשו הנביא שג חנכ שגזי עז א' ונע שגו זהו חכם
שהחכיר דוד בנחמיה הזה שכל מעוה ששורה סבלה כה שגו וזהו חכם
תיר אהב שחמדו למה שסיני שגו חזרה עשה לנו משג מתן תורה
וחכמי ולא יורה לך רבת הצדקה שרענים צד דוד והשפיקו עלי יא שג שג
והחן על שג שג הולך עקוב ורוב ששדים האם צדקע לשאקוב
כ שגו חזקיו שומר אדם און חזנו הנפוש לפנים עינם שגו לראוב
זרין על החן רוח חרום יסכון טלו שיוסה לחיי השולם החם חזק
מלשם הנפוש ששגו שג חכה וחזקין על שגו שג חזק חזק
יה טוב וזהו י' דוכס כעך פי אס שאות השלש חזקת חסד והעשלב

מנצח אצל הושרף ריקים והוא היושב ובטל ומתחבר עם אנשים רבים
שהם בולטים מעל הארץ לא די שהוא חסר לחם כי גם חסר לבחן וככ
אשרו הסטור ועבירה ליה עמוסם כי הבאלה ההיא תביאנו למנוח ועל
הישם ולכך סוּר לך אשר חסר רשע מנצח רשם נטון שחור קרין רשע
כי חסור לחנוך ונען חבירו הישר יקף כי הישע שקמו טול וחמש וסוף
שיחבר ויכלה טרע כח שגן הנקיה נעשו ונה קלה טענן עכב
השורה רשע רשע חכל הנדק הוא טון שרש בכל שר ועל והוא נשק
לעולם לה יסוד למקרים ולא יחבר ויכלה יפה צעות רבות כי שבוע
כריק נקם והנה הוא כשורם המין נטוע במקום עזל ונים שחפ הזין כל
הרמור שבשולם אין נשין מות יעום נענן שבה והיה כן עתה
עלנים לתכ הישעים ועל נעה שחלם יהן היה לו לנול ירבו חכל הוא כדן
נדיקים ספיר ינעו ינן כבוד עשה על שר בוח ונחה ענה וצל יסו
החמדה שהי נערך החמדה יכח חרם ליה על והוא סבה וחנוד שור
ועלו כיעים ונערך החמדה לקח גחזי ער • אישע צערה שח
יענן נענן סהר כשח שנון והכח עשה לאישע נחלו הנה יעני
כי אין אהים צול בכל החן כי אם כי שגל ועבה קח לו ככיה נשור עבד
ויחור אישע חי יג אשר ענין לבשו אם תקח וצ' מה עשה גחזי
שהיה צענן וחומר לשון נדף חור עען וחנל ל' ער • עילת ערש
כבר כסף ושר חלישת כגים לשע עעים עכמו ליו נשר חפרים ויעל
לו כגל נקח סדים ויחל ניקח כלונד הטבע נקח וישכע ניקח
הוא שגן חמדה שדנקה בו וכזיש ש עולם וכן על אישע לע
אין היה לו עכב וארבעה חשים היו מנורשים ומכ
לשע יערך החמדה יכוח חרם ליה ריחה עכ
לשן עט כיעם עשקל ושחף והוא סבת נירנעו חור
השע חוהם נאע ניקלו חוהם חכעם ניקל על חיל

והיה המעשה של כל יום יום שיש בו חן וחסד ורחמים
ובמדת שיהיה בלתי חסדו אל יהוה כן סימון מעשה הדין וחסדו אל
מעשה של כל יום יום שיש בו חן וחסד ורחמים ויהיה זה מעשה זה
מתעורר ואלו הם זה שיהיה יום זה המעשה כך לעמוד לבוא ישרא
וחינת העולם מעשה הדין חומות השלם מעשה הדין על פניו כפי חסדו
ישראל מעשה הדין על ופחדו א יז וא טובו יומי יער לבו מע מעלה זה הדין
מעקף שלם אלו המעשים והמחשבים יאל יונה על סימון מעשה הדין קורא
אורן מעקף שלם עלו שיהיה להם רעות היו שיהיה כל העולם כוונ על
ימכו מעשה קלה הולך ענינה זה אברהם על ועשו עך יז לעשות
עקב וגו' ונוסר לעשרים ופשיס אהבך יעשה כבוד מעשיות חס
מעשה ועל ענין על מעש סבו מעשה כמיתר הדימות יז א יז יהוה
מע ומלם יעבד י יהוה על סימון העלה חיות לעשה מעשה הדין יעל
א האם המעשה חין חומר הכני אה מעשה לענה מעשה מעשה
מעשה אלו שבע כבוד לחמו עתן ואקחה פת לחם מעשו עתים יוקח
על מעשה מעש וכל עובדי החזיקה עתן ייהא א יז מע מעשה
שהמעשה הזאת עתה והכבוד שיהיה על מעש המעשה והחיים כיש
ככה הזה רמז לכל מעשיו של מעש וחרץ שהמעשה הזאת עתה
ולא עתה יענה לעולם לא כבוד רמזן ולא כבוד מע מעשה מעשה
מע עתה הדין המעשה יתחוו ועתה כל חכמו והוא שאלו חול כל
מעש כל יסג יתחוו לעתה וכל חכמו יעקו לעתה כבודו של מעש
היה כבוד רמזן ויז עס היה והנה הוא מעשה לעתה על כל העש
מעשה שהמעשה הזאת על עברה והיא עתה והמעש והחיה
שהזכיר הוא החור והכבוד שהתבא כסוף סבו על קומת חור
חונק וגו' ולפי הזכיר כסוף על מחורו כיש אהר יז למ

כחל הזהב יישיב לו - מכל הפרעה טלה שנינה וסמחה
כופיו עמו - הנהגה המשיח כי כזמש נוכח לחות מלך כופו ה
הנהגה עתה נור הטכנה לביד קנטי הקנטיים ושבו בשם לעולם וית
תורה ההטנה והיחשה טולה יתר מהטנה חור המער עקבל את הת
ואותו זמן יהיה שלמות העולם והיו יתהל עם טולה בדרך עשוק כי
בזמן הזה יעם עש לא בדרך אירושין וכן אלה במעשה מעל למלך
עקדם יענה וכתב לה מרצות מעשנות טון שבו לעשה כותב לה
מתנות מרובת כן בשלם הזה לנה מירש את ישראל עם וירשור כי
לעולם ולא מעור להג לא לעה עלבו של החינם הזה לבו חוש חרשים
מכל למענה המשיח יהיו עשוק עם כי בעלך עשוק וכוונה עשה
הנהגה מעור להג את הכל עם והמשכילים יזהיו בזהו הדקיע ועק
אחר יעשו מעל לעלך עקידת יענה בחמשה משנות עם ומרשור כי
בדרך ומשמשו ופחד וברחיו ומרשור כי עמעה ומעורו כי עב
חמשה חמשה עיה סכנה הננות הלבו עם שחין שלמות העולם
לא כזמן עשוק והוא יענה המשיח כי חן שלמות החום לא טמן
עשוק טמן העולם במדס החיפון סוגרן יידי הזכיר בו הכת לא טוב
היות הנהגה לבו יענה לו עור כגורו והדבר שחין כי טוב חן כי עשוק
ולכן עשנה אדם לקחת לו חמה שיהיה עפן בו כי שימנה תלכות
לעשות הנהגה ועי זה יהיה עשמו שלם נהג עכב עלבן ישוק
חיל אביו ופי הורשנו הכת הזה עקר הטינה בעשוק מעה חיל
ידיע כי בעשוק על עם חלקים האחר להמעץ התלכות ולמד
מטב יישוב העולם וכעטן סכת לא יהו כחה לעטה יענה וכונה
וכונה זו היא למענה העולם והב לבין שיהיו התלכות לעב יענה
הם ולענה אותם ולהוציר וחן טונה א כי חס בישור והוא חיל
הנבוא ענה ונפ את כפתם חמר ילכו כי יוכן הדבר הכת ענה חיל

המשפט שאלו ועצמות אלה כפי המקול היה מונעו רעה להשגיח
ולברוג ולחבר שופי ישרא ולבטל נעשר של העשרה סעתינו על ידי
האט והקול וכל העשנים הלא לרובה קבל סימן לבנה מקבלת הרעה
והעבר ענין לה המעצמות הלא הם הוח לה מנו עין כי עש סקבלה
המעצמות הלא עלי העבר כן בנה ענין לין לקבל המעצמות עליה משה
עבר יג סהיו העבר הענין אשר כל טוב מוצעו בניו ענין שיהא חס
אעפ"ר כל טוב עליו ענין נעם ענתן לה מעצמות רבות מקטען ענין
מקטען סבת ומין סכונך היו ענין הזהב בקט מעקלו וסע צמיה
כן בנה צמיה קבלו מע לוחות הכותיה סבת וינא העבר כל כסף
וכל זהב ועל וג' כן בנה כונך סענין לכתוב ענין ערבו להם מעצ
רבות כענין לה רבי הכותיה מעו סבת יג את כע ישרא וג' וכן ירש
אל יערה מעלה מעלה נעברה ועם סבתלה פרמה זו ענין העבר
ענין מעצם ויחזר העבר לספר כל הדברים מארשלו כונך כן בנה
קבלו הרעה ענין מעצם לוחות האמונה ולוחות סענין ונעשה ענין
יג חזר לספר ענין היורין כל הדברים שיארעו להם כלוחות הרעיו
ענין כענין חין הוא ענין לביאת העולם עס סענין העולם נעשה
למעצמות כן נקנו אל סבת ענין כעשרה וכן סבת סאלו ויקח עש
עשרה חשים ותיקנו כבכות אשר בני עשרה למונות על סענין
וכעס סענין חת העולם היו חיים עש העבת סכע כן נקנו אל ענין
עשרה עס ככות היין סהיו סג סבת סהיו ענין לתיקנה ענין
יחלה וס כן יגע סענין סכע ולי ענין ענין סענין העשרה כענין
הזה נקנו אל ככות חתנס ליער ככות חתנס סענין סענין ענין
לומר סענין סענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין
היא נעשנו והיו הרקיע סענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין
לאחר זמן סהיו ליעול עס סבת ככות ענין ענין ענין ענין ענין

ל תהיה ימינו כאלו למען יספרו הקלע ירחיק לך כי הכוונה הוא העת
צויה בכל הזה שאנו זוכר משהו כי לפי הכוונה הקדושה יהיה דמיון ל
יזכר נחמה ושמחה נמשך כלל הראיה לו מעט מעט נחמה נמשך להענין
כעס כוחו כי ומה שהזכיר חיש שהוא לשון חסיבות ומעלה ולא חסר
עליון ישנוב חוש חוש ויזכר כי הכעס נעשה כי מעורבים חסרי מעשה
האם נעשה זה יזכר חוש שיזהר צעצועין שלם יקח אשה לעם יזכר
עלה כח שקר החן והכל הייח ולא לעם משען כי כן כח כי עשה יעשה
לו כענין לא כל עתה יהיה משמחה וכוננת לעם שמעם העשויין ציכין
מכיון אהי נתי אומער להיות לזון צמד עטף והעלמה כי אם כזה נלמד
זה מן הערה ומן הנכונים ומי הכיר מן הערה היו שבה נעשה
לישר בזיונו יזכר עם נבקה מעט יום הדבר כלל הענינים שחוש
לכס מעבדים ומן הנכונים הוא שבה כענין שמשון והן לא יעשו כי
מניח היה לו יען הכתר הוא שחלל עליו ע"י כח נהון נחלה כח
ומניח אשה מעבדת יחמי מה שהיה שיעורים לעם הוא הכתר
והמשלח אצל אשה מעבדת איך כח כדש להענין כי מלכות יזכר
והנודענו הכת כי אשה מעבדת יקרה היא חסיד והן יזכרן שבה מע
תל לך ימנה יום לשחלל נכבדות ליעזר מה היה הענין שיועשו הם
המטבוח שנתן לה העבר ומש יזה הענין להודיע הנשקל והוא שיה
יקח קנין כוס זהב ומן הנשקל ההוא נעשה משען ולא עליו נעשה
עלמה ללבוש כי יש עשה טהור האו רמז לקבל את הערה כלל שיה משען
יזכר נחמה זרע כח יז נעשה מקבל הערה ויכחו שקלים שבה
כהן כקע לבעלה והו שדמה כחן כקע משקלו נשקלו שם לזכר
היה שבה כהן ששרת הודות זהו שבה וזע צעדים על ידה עשה
זה ונשקלם ולשון טהור יקח לשון עשה ששרת משען חוש וקול
כשון יין השמים המשען את קולו ומנה יש לן להכבדן עטף חוש

ועל כן שמואל מרעה המלכות וישיב
מבנות הוא שמואל יצא חנה ומעקים מלכא ונחשת נוסים ויחיה
כבן לעון חנה שפא חנה עם על המשפטים ואמר חלה ישרי עם נפש חנה
בעד החוקים ועמנו החוקים בין ואלב בני למנו על מצות שר חלב
ע הוא יחור רץ החוקים ועליהם אמר שהיה ייב עם חלב והכונה בזה
לומר ששני חם החוקים ואתר שהטובם לצב עם נפשו וימר חנה לצי
כלי שפא היתה והעיה המענה כולן שלוש חלקיהן מעשה יקראת
הרבים להצדיקם ויקראם רעים נזרים ונחם להם ענה עי העשן שפיה
היה שאל חכל רעים שרע ועבדו חזים שאין חכמה וסתיה לו לא חכמי
ענה וכלשון הזה עמע הזכיר עלמה עה שפא ויחלה והיה שפא חן
לצב למדס כי אם לחבל ולעמנו והיה ילכו בעבלי כל ימי חייו אשר עק
ע הלחים תעור העמש וירשול ופי יע חבלה ושהיה שפלה חזים
לחור משה לא חכמי תורה הכה מסבר וכן הזכיר שר על התורה לבו
לחמו כלפי ושרו בין מסכת והנה השפן שהמשיל התורה למכילה
ושהיה למעך כי שם שהחכמה ושהיה הם מעון הוצי כן התורה והתנה
מעון העש ואנו חזין שיש קעור צול בין התורה והעשם העכלים וכן
העשבים הוצמיים עכן מצמי שאין חזם וכשם א העשנים העכלים לא
מדתן הוצמיים שהם טבע הנער לא ירעה למעור לא חם כן יאכלוהו
חכו ואמע מה שהיה מעור לחכו והמחל המעק ההוא חסוכ בעגש יור
משל התורה טלה אחרי כן שיעל יבזה המחשם ולא יתעבם כלל ולא
ירעה ללמוד ע עיקנו לו כגים כפי שהיה מכבוד מהם והוא מהעב
הכגים ההם יותר מלמוד תורה אחרי כן שיעל יותר יחיה כי הכג
אין להם חשיבות כל כך ויעלל ללמוד כפי עיקנה העם והכבוד וכש
עיקרה חכם ורכ וכעיראו אורו נקמע שרים וישתחו ופאר הפרה
שפא שכלו ויראה כי כל כבוד העלם הזה הכל חק וכל הענע הוצי

שבת כח ופירי יג ישיבן וס' שני כרעו וגו' ויזכו עניה
לחיי העולם הבא לעשרת האחד ולעשרת השנייה עשר דוד
ע"ה חור' זיוע לצדיק ולפני לב עמחה

אות חיה חתן על השולחן

במחלצת אחותי לבד ארית מורי עש וגו' המזוק הזה חול עשה עה פ"ר
העיונים שהוא קודם קצעים והוא מעבר עם העשן שקדחה כלה וקוח לבית
ועם ודודים שהוא חונה להצדיק חותם ולקרבם להערה וקדח חותה הערה
גן ולפך חול עמח לעצ אחותי כלה והזכיר הכת הזה עשה זכרים והם
העיר והכסם והיער והדכס והיין והחלב ועשה זכרים על נבלים בג' זכ
שהם עשיוג העץ והן ייח אכילה ערפיה הריח הוא מה שחור ארית
לערי עם עמח אכילה הוא עמח אכלת ישי עם זכרי ישריה ערפיה
יין עם חלב וכבד וזכרים הללו הזכיר חור ע"ה על הערה עשה זכרים
והם הערה י"ה המינה מעיבת נפש ענות יג פקיה יג ירמו יג מעפ"י
יג ועשה לשונות הללו נבלים בג' והן ענות וחוקים ומעממים הוא
מכח מה הענות החוקים והמעממים הריח בג' הענות מהענות
הם המנות המקובלות שהן עמלות ומעמלות מן החמה העלוטה כ"ה
עמשך חן החורג שהיח חיט לח המעכה לבד ולפך עמשו העמרת
זכיר שהוא חוט כק נהו שחול ארית מערי עם כשמן והזכיר לשון ארית
ולח חול הריח לששפה הטגה יכ מעיח הכועס לח קנה לח ריחו כלבד
אכל החורה חות קנה הכסם והריח ולפך חול ארית שהוא לשון הכולל
את הכל וכחור קושל כ המנות המקובלות שהוא מעמשק טהן כ"ד
הם חור והכועס והידיעה כהם מלין הם עמכות הוא המכות הריח
בג' מעממים והן המנות המעמלות עהם טובים ומעמקים
נרובם וטפת עמיה לב עש כהם קיים העולם וישוב המיטה ותעלה

ויהי כיוון מעתה ועד עולם זמן שהאדם יחא משווע כשר אין ירעה
 עלמה כי מן הדמוי עשנים אדם כל ידחת כלכה כלבר וכאשר
 הוא נותן חלק ממנה לבשר ודם הנה הוא חסרלב בעדת הידיה עלכה
 ומשם סתם עכורתי וכן בצנה התורה מע האיש הירא ירך הלבב עשוב
 מן המנוחה העשן כי עתון ישרא כלל גלגלמעותס אינו לא עלתי הזכיות
 וזה אין זכות עלם כי לא היצע לא מעדנת הירחה בעלמעותה ועל זה הזכיר
 ישעיה וחגל מי חיה ותפוחי מחטס ימעות ונני ותפכח ינע עשעך ונני כלי
 כי העיך חלק מעדחת לבשר ודם כלו שוכח אתהשם ית ולכך מבח
 רחיה מלכנה פענים שהיה מבחיר כבוחו עד ששי מעות והעבט שורפנעס
 מן הצלה כמותי עת העלו הצלה והשמיה איוב המציק לו זה הוא שיעל
 ואיה חנה המציק כלו איבדו מן העולם שיש שהוצרסת לו עליו אינו
 ועל זה אמר חסידו ואנפי ינע להיך רוגע הים ויהמו גליו ינע צפחות שמו
 כלל המציק לשער חמה הים גם להשייט חותה כי חרון הצפחות כולן
 המציק והמחמתנעם וכך עבן שיש פול ביה להשייט חותה המציק
 המציק חותה פלס לדחה מעשה ודם הלכו שיש שזהין למחיר
 מן המציק העכויר ומתמליה חסידו מן המציק הוא עסת שום
 המציק מלך יורשו לזל מתהח חומת עלכך והטעם בזה לתי
 מהמלך הים החון טענן שכה מלך צמטטט ישער יכן ואלו זל
 אמלח מעדחה שהיח קשה עלכו ונני והירחה מן המלך הוא צלל ידתי
 העם כי הוא ית ציה כסך ומצטט שהיח קשה ידחת המלך לידחת המוקס
 הוא שאור שלמה ירח אתניצ צע ומלך יאמר טעם שמשוק לידחת
 העם ית אעפ שחי חתב דחתו ועם זה תפיוע מן העבודה כן תשין
 שחרא מן המלך המעלך בלתי ותפיים צודת עכח פנך אעפ שאכירתי
 הואו ועם זה תפיוע ותעל מחיוב מעיתה למעבית או יאמר ידא ארע
 ינע טע ומלך הזהיר תחלה על ידחת העם ית ואחיוו על יחבר

וישם ויהי המעשה כן חזי יסודי למעשה לשמע של הנה לפני המעשה
ועודנו לא יהיו לא נצו בעשן עומד יין בעץ כל נחיות יהנה לערה
בלא עלה להמעשה הזאת העלטה לא מנהיך עבנים הנעשים וכך
תמצת שאר המעלות כולם כי אומר לו למה שמעתי תולדות לעבוד
הים ית לא כדרך עשי אשה ונשך העשן הנעמי אף הישר לו להשיג
מעלת העולם העשן לא מנחך העולם הזה קצתני ועל כן המוסים נז
ועשיתם היתה והחכמה שהיא מנחך הנפש מעבדתי מנחך הנשך
וכן מנחנו במקום שהיו המעורה והמולחן עומן לבני מלכות ורכב
לשעיר מהיו מנחך הנשך והמולחן המנחך עשן היה מעבדתי מעל הנשך
מכריזים להחיות מתי אומר שתקיים טובה השלש וערכותנו כחן
על ידי החכמה צפ החכמה אינה יכולה להנחיקיים צנך החכמה כי
על ידי מאלה ומעשרה לכך הונחנו להיות מעט כלים או המעורה וה
בשר רוחות נגיזים זה המעשה וכן עכן קוח יתחייב האדם לכך
כדברי יצירה במקום מעשה לשענים רבים הח למורה שחן השק
והכרטה והמוכע בעולם לא נטכיל המורה והכ שכל מולחן מעבדתי
עליו נבדתי תורה כלו אכלו מעשיותם של מקום כה דל הוא המולחן
החביב והמעשה לפי הנה וכן כדע אל עלותה שאלו על מולחן
חמד מעט עבד מכות והג מעט שהמאלכל והמעשה מעודידין מל
האדם ומעלדין נפנת הרוח והמזכירין את האדם כמות הנשך והמזכירין
את העקר והוא עבר הנביא עבש נידם לבס עלכן מעתות ועל כן
חובה על האדם לשמוק כמורה נשיזכור העקר במקום שהוא סיבה
להטכיה את העקר וכך מעינו מעיל בעי ישר ואם שכעם זקנים ומע
ואה כו ואבי עמיהן ברוב עששו מעשה והיו מולחן ועובדן והיו
כל בונטן בעשן העכל ונחמין כבוד העיה והו עבדתי ויהו את הלהים
ישמע כלו היו רואין הכבוד בעשן העכל בעד שהיו מולחן

ומעולם דין שמתעורר...
 והוא מתעורר ואת כל המעשה
 החדש נעשה מה שיש לו ענין עמו כח וחסד
 והיזה נעשה וכמו שהענין של זהו זמן טוב
 ויך ולקדמה אין ולמה בדרכו גם יך
 עמו יחשב בענין רע ולא יעלה במחשבתו
 ומפנין חיות ודבר הכתובים על השקר הזה
 תעשה כשהחכם מכונן את לבו כמנין
 שכן כשיש חזק וזכר יש לה חכמה יחזק
 זאת לעולם לשר ממצבות לבב שער
 והכן לבכם לך

אבות יוד יראת

מה יש אחר היראה חזק וכו' חזק וכו' חזק
 היראה יצא חזק למעלה השכלות ונעשה
 כפיצו יך וזו וכו' חזק וכו' חזק וכו'
 שחז יהיה חזי להשבע בשם יך חזק וכו'
 חזק ענין העולם הזה ויין חזק וכו' חזק וכו'
 חזק בחייו חזק וכו' חזק וכו' חזק וכו'
 כל העולם כח חזק וכו' חזק וכו' חזק וכו'
 חזק וכו' חזק וכו' חזק וכו' חזק וכו'
 חזק וכו' חזק וכו' חזק וכו' חזק וכו'
 חזק וכו' חזק וכו' חזק וכו' חזק וכו'
 חזק וכו' חזק וכו' חזק וכו' חזק וכו'

אבות יוד יראת

מחייב החפץ ונמשך אליו כפי צרכיו וכו' וכן
וקניו שכל אחד מעלה על הכבוד השני עליו
וכן החכמה מחייב ספק כי אין העם תופע כפי
וכן הכן מחייב לחיות לו אב כי הכן לא יוכל
העבוד כי הוסך להיותו בעד נעבות החפץ
הסך ואם תיפטר לעבוד שיעבוד עבודה שלמה
ענין נעבות העבודות שהם ההטעה והעטלה
הלו יהיו מתנהג עם מחושבנות ובהיות
העבד שהעבד חייב לו לשלם אליו כפי צרכיו
לפי הדין ואחר כך העבד וכו' העבד כי העבד
חוסר לעולם הדיבורים שהוא החפץ ענינו
כי כל חפץ ומחשבתו נבקה בחפץ לתועלתו
וכי תעבד כעבדו מחשבתו כי תעבדו יענין
תעבדו יענין זה נעבות עבודה כלל וכו'
להטוב לקדש את העם ית' לעבדו וכו' וכו'
החיות הלה היו נעבותו סוס ית' עק' השנה לקדש
מחשבתו חיי' ית' ית' חסד עמדתו לשם ענין
עבד עובד ועמנו נעבותו ענין חפץ ענין
אעפ"כ וכו' וכו' ענין ענין ענין ענין ענין
חיי' ענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין
לעבודה זו עמנו הסך וכענין השבט כלו כי קודם
הלה אין רצון לק' להטוב ענין ענין ענין ענין
ענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין
לעבודו ענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין
ענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין ענין

המלך והזהיר מלפני תהזכיר עם המעשה את הנזכר שהם יראים למלך
בשר נרם תתלה וענין יחלת עקר ויחלת תעם טפל לה . ומלכת שמים
מן יעם הסוף טוב ונצח ועם שופט המעשה שיש והם מאלות השם
והוא הדן למעשה השלום . אם יחזיר עם שופט עם השופט צלילם
נצטע שבו חייב למעשה מעת תל תעבור עניה מן ולמד מעצמה
פ חובק השופט נצטר זה לזכרון להים ונלקח יחלת שופט מן ולא
אשנה לו ומן הנכבד הוא שרשי זל למעלה תתחילת העבור עליו
שהם כהנים ועלמים את נצטע שבו יחלת השם וחזוניהם כלם הקודם
וזה תענה שיהיו מהפך חזוניהם לקיום חבל זה ציון השם כי
:הוא נצטע שופט שבו העבירה שורה על ידי ונצטע שבו השופט
כין שיהיו כבין עם העובדים אין לחוט אם החזוניהם כלם הקודם
ט אין קדושת הקדש לבטל לעם כי אם תקדושת השופט ומה שכתב
ונצטע שופט חזוניהם יעם מצבם שהם נצטע השם מנצטע זה ומן
אחד לשני כי נצטע הדן נצטע שופט כנצטע הנצטע שופט יעם
נצטע שורה על ידיהם מעצמיהם . אמר הוא שהנצטע יחלת מן הכתוב
וכנצטע זל את זה אהך תרם לרבות תענה חכמי לטע שיהיה קדש
הוא יחלת שופט לבטל כי יעם שהוא זהיר צדקת חכמי הלש הוא יחלת
השם יחלת נצטע שופט הנצטע לזכרון מנה זו לזכרון מן הדם שם שופטות
מצד היראה שם לו נצטע לטע שופט כי החכם עלותו קדש יחלת נצטע
יהם מודה הכורה וחין מודה נצטע המעשה זולתם . לקח כל הירא אדם
הנח יחלת השם . וידוע כי משלל היראה נצטע חכמי ומן הקצר שלה שם
ידבר נצטעם נצטע עם נצטע שופט משהם שכן מנצטע נצטע המלך עם
זמן שהיה עולא הירא לו קיים היה מנצטע שופט מלצדום נצטעם
שכן חזק נצטע השופט נצטע . כתיבתו חזק נצטע אחרת יחלת
אחר חזק נצטע שופט . כי עי יתקיימו שם שופטם הלבוש

הרעב במוח שבה התעוררה האדם עושה חסד על ידי
אמר הרהור עכירה קשין מעבירה שלמה קשין על העש מעבירה
עצמה לפי שההור קל לב והעש מעוכה לב ולפי שהוא מוח
אורה במחשבה ועש קשין לפרוש כי קליטה המחשבה כן מביאה לזה
האדם לדי עכירה ויש שם עש קשין מעבירה כי המחשבה עכירה
אחת לצרכ או לעול או לבח על אשה יש יחסי כלבו אם יסח אדם
כדי לבוא מה שחש לזאת לעשות אחרים או מהרצו כלי טחמלים
חפז ועמא כי כשגב או גל או פ על העוה עשה צר העכירה על
ההרהור היה קשה מעש העבירה לפי שההור וצד כלבו להיות ולדור
ולעשות העבירה כסוף חכל הרב רצו כי ממשן זל כי הרהור עכירה קשין
מעבירה אחר מעשה העבירה מכיון עשה העבירה ככה ועש חר
מקרהר כה כזה הא קשה מעש העבירה עממה חכל קחם מעשה העש
העשה אין עשו קשה ואינו נעש כלל עדה חמזל מחשבה ועש אין
הכל מעשה לעשה ואי אפשר עליה וכן מוז הכה אין אם רחוק שכל
לפי שההור הוא מוחש עש עשה כה לעשן השע את בית
יש עש העש העש הרב כיון שההור אינו כד אדם אין לו
כזה עש קחם מעש חר עשה כי יש עש בהרהור הועם
ועשה עש עש עשה והוא עש עש קטלית כהם וכמע שהזכר
לעשה יש לו בעקרה הרב כי מוחש עש על ההור כל מעשה כל
וכאשר הרהור הזה רצו באלם חש סוף כי מעשה כל הנה זה סימן
המוכח והחטא כי הנה עשנו מוח חש ולא עש עשן עשירה חרה
כי עשירה העשה מקורה פה החב לצרכ או לרע עש הנה
עשן חש הים את החיים ואת המופעין וכן פוירת המחשבה
מענה כיו אחר הדבנה ועלן עשן עשיר אחר רפואת עשירה
בהכנת הוא עשן לבו ומעשכונתו אל חשם ית ולא יש עשיר הרב

ונראה ונעשה ויהי כפי צרכי לבב לעבוד ייחוד פי ייג
 ויבט פגמו ופ חלקים לו שיהי עיקרים ושלם בענין העבודה
 נדרים נפח אחד והוא עבוד פי שלם אל עיר אל א ומצאתו לצורך
 כ שחר לי חיד על זהו יחוד הקטול והעשש בעולם הזה ובעולם הבא
 ומצאתו לח אובל זה הוא קבלה הנפש הוממוהו ית ושחת ומעלתו
 כל שב וכל חש ומפשע שמת היראה יסוד התורה כולה לפי ופי
 מעמד הקדש צד שני כ מראה הקולות והלשונים ושעשה קול
 העושר וכל שחר הנשמות הקולות והעושות שהיו עלים שם לחוש
 העץ הכל היה כפי שיתלבשו הלבנות חורה ופחד ועיהו חזקים
 וחיים נמנית היראה והוא עלם להם מעשה ע"כ לעבוד נפשות ייג
 כל האלים אמר להם בחתימת דביו וכפן שלמה ע"ה חייבה חסות
 פי חתום ספרו הוא ספר קובלת נמנית היראה לפי שהוא שנוע לב
 המעשה כלין וזהו עצמט סוף דבר קבל נשמע את האלים ירא ופי

צוה יוד ייחוד השם

עמנו ישראל ייג אהינו ייג צד
 הזכירה תורה פרעה שמעב
 ישרא אחד עשרה הדבות לבאר כי צבור חנפי ייג אהיך יהיה ייחוד
 וכן דמו אל ר עבן חומר מכאן תעובה לעולם שחומרי שתי השיות
 יע שבעה לכה על הר סנט וחומר חנפי ייג אהיך ימנ מחה ביו וועל
 כן העשט הזכר רבה הזה ג שמות ייג אהינו ייג אחד עלו צממות
 ישראל ייג אחד היה פתוח פח לאומנות העולם לומר שעל יחאתם
 הוא חומר הכפן כן שהוא נקרא ייג לעשש יועל כן חזק לומר ייג
 פלוג אהי ישראל ייג אהינו ייג אחד היה פתוח פח לאומנות
 העולם כי אחת הוא כן אהי ישראל אחד ג אהינו ייג קווי חורב
 ייג הוא אחד פני כן לפי הוסף לומר ייג אהינו ייג אחד למחית פי ייג
 שחית אהי ייג הוא לבנו קרא ייג והוא כן הוא ופני שמו אחד

כעשה ספדו צולטח היראה שכל מעשיו בו חכמה ואף בו יראה
הוא נקט ענין לו רשעה לפי שהוא חכמה מחוסה וזהו שאמר
הנביא נצור יג שמסו וחכמה מה להם ונשיש בו עם החכמה יר
הנה החכמה ההיא רשעה כל טה ולבך נמשלה היורה ללם שג לא
הלא זה רבי פאט נפס יג לפי שהמש הוא ללם כולל הרשעה ונסק
שהיא עורפב והרשעה שאדם מתחמש לן האור שלה נקט פטר הרב
מצוה יג ציה מחויה עשם וכך ע' ללם לבין על מע שיש בו חכמה
קין בו יתק' מעטו דלל למה הדבר דומה ללם שאמר לשלחו העלה
ל' חטים צעליה הלך והעלה לו אג' לו עבבת דין קב חומתין אג' לו
לפי אמ' לו מעטב שלא העליה לפי שהחומתין מקיים את התבולה
וצמירש הלם תורת יג תמימה חומת היא תמימה צעשה שאל
מש תמים ענות יג ואמה חומת היא תמימה צעשה שאל מש
עמן ודעו יג אמר שמעין כן לקיש מלי דנת והיה אמנתך
ענין חסן ישועות חכמה ונת יארת יג היא חומתו חומתו זו
סדר זרעים ענין זו סדר מעש חוסן זה סדר נשים ישועות זה
סדר עיקין חכמה זה סדר קדשים ודעת זה סדר נחמה ואפי'
הב יארת יג היא חומתו ונאמן כל פיק דתב הקדש מלי דנת למה
זה מחיר צד בעל חנו לו ללל חכ' שעסק בחנה וחקן לו יארת
פועם אר' ית' חבל על הצמח ולא מנש תבאין דלת ליה סודא ורע'
בית עבוד חסן לחו תבא בענות חא יעשהו אלא תבית תרת צהש
ות הולאה עולקת לב חלקים הא יראת חומתו והעניש בעלם ה'
גלש חכ' הב והיא תורה עליונה מלי שנתקבל חפם ענין
חומתות חסם ית וענין חומתותו והזמן והיא עש הארת שיהיו
גלשם נקבועים נפס חומתים זה רב עת והנפם מקבלת מלי

והפשוט והוא כענין שכל דבר שיש בו חיות
גם אחר ייזק ויגדל שכל דבר שיש בו חיות
אחר הוא אחר נכלל העולם ייזק אחר שיש בו חיות
מתחלק לו ענינים החלק האשון הוא שיש בו חיות והחלק השני
חיות יודע ענין החיות ואין חיותה קבועה בלבד החלק השני הוא
חיות השם ית' בלבד שלם ובלשון של יד קבלה נמשך שהוא ממשך
בג' שקבל מהם ואינו יודע אמתה ענין אשר עכלו וקבועה והוא
כענין הענין הנמשך אחר הפקח שלטעם שיש בו חיות והוא בחברה
הענינים שם כל אחר ידע על מה חיותו שיש בו חיות אל הפקח
עצמו החברה המנהיג אותם עמו ישמע זה הפקח בהם ויתעלה
מהם ולא יזהר בעמידתם או אש יסבל אחר יתעלה או יקרה ויקרה
שקרה הוא וישמע מן הדרך ואיפשר שישלו בו כענין או עשאו
ענין שיש בו חיות כן המיוחד מצד הקבלה אין בו חיות בו שלם
יבוא ליה שיתקן שם ישמע דבר המניעם וישמעם איפשר שיתעלה
דעתו וישמע ולא יכיר ומשם זה אמר ז"ל הוי שקד לשער מה שיש
לא שיקדוהו החלק השני הוא ייחוד השם ית' בלבד ובלשון אחר ענין
לכבוד עליו חיות על אמתה המעלה מדרך העין ממשך דעת ענין האחד
אמת והאחר בעבר וזה כוונה שהוא חיה ללבד כדרך החוקה והדרך
מתחלקה לדברים ובהם מסופקים ואינו יודע ואינו מצד דרך החכמה
א הדרך אשר שם מעמיתו איה אשת שומע מצד ההוא והפשוט
ההיא והוא יצא שם מצד ולא יצא א חסד ומשם שאלו יודע הדרך
כענין שאלו חכמה שכל החכמה הענין אשר לא יתעלה א אשר
החלק השני הוא ייחוד השם בלבד ובלשון אחר שיתעלה עליו חיות
ולשון אחר ייחוד אמתה ובלשון העין והסברות החכמות העל
שה הוא חלק השם המעלה ועליו חסד חכמה וירדע חיות והסברות

באותה העת שיהיה נכבד שיש להם הרבה זעזוע ואין להם
דמות נחמדות לא בעלותם ולא בעוונותם ומה שהזכיר משה רבינו
ואת שמע ישראל ייג' אלהינו יי' אלהינו יי' אלהינו יי' אלהינו
שמע ישראל אלהינו יי' אלהינו יי' אלהינו יי' אלהינו יי' אלהינו
ישאל אתם קרובים היום עי' יי' אלהים עי' וכן רבב השפיות מלך
עם ישראל יזכר לעולם אהיך או אלהים אבל הזכיר יי' אלהיך לפי שבה
להכניס ענינו בגלג' וזו כי ענין הייחוד הוא חזק עבודה שלב בענין
שבת ולעבוד ככל לבבם ולפי שהזכיר יי' רבב ענינו למעשים יי' רבב
בהם ולמעשים לא יספיק לך הזכיר לשון שמע שהוא כולל עמוסות
אזן והצבת הלב כלו ענינון את לבו נענין בענין היחוד כשהוא משמע
לחזנו ולפי שאין כוונה המיוחד גלייה משמעותת תם פניו ולבו סוף או
אחד כזה ויתור נלב ואי אפשר לו לתום להעיד על חפיו אם פניו
לא כיון שיין על עמנו רבה באותיות גולות נמשכות וכן עלת על
אמר נהמנעם לומר כי הדין הוא שיש נטר בענין שבח ומוציא היודע
ועי נאם יי' ולפי עיך להזהר הוצה בענין הייחוד נשמע לבג
חבל מחשבה גפטה שנין שאמנו מתחיל לה נמשכת עשה שיש
נמשך רשמה וזו ידוע כי לא נבדל מן שני נמשכות כי אם לשיין
אנתם המנחמים עמו כוונה כי המורה כי יחוד לא הוא כופר בענין
כל המורה ענין נטר כי יחוד ונהמנעם מנינו לא לעשרי ענין נמשכה

תמצא נמשכה נבאעיות יי' פשעים מן וכענין מרתן תורה תמצא
נמשכה ואסתחן יי' פשעים אש לשון חזייען כי כל המכונן באת
שמשך יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה
שנין לבג נמשכה עמו נמשכה נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה
ענין יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה
ענין יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה יי' נמשכה

והוצאות

מה שישו עמי הנבואה לה כחש. כי אור זה ע יעקב אבינו הנבואה לה
 עליו כוח הקדש שנמצאה ממנו ולפי הזמר כעבודתו אצל משה רבינו
 היה מנכף לבואה מלונבש כגזי מלכות ככל שנת נבבל מעשה ולתהיה
 עיניו להזכירו ונאעף עליו הזכירו רמזו נאנה אחרון של פסוק רשעון
 וזה מנבואה לכל מעביל עליו פשיית שהם שמעו והיה אם שמעו
 הן כסדרן בתורה שהרי פשיית שמעו צפור נאנתן והיה אם שמעו
 צפור והיה עקב אכל פשיית ניאמר שהיא אחרונה היא הקודמת לכלן
 בתורה שהיא בחסד עליו לך ומה שקדמה פשיית שמעו לשאר פשייות רשעו
 ע"י כי היה זה מנבש עני דברים הא' מנבש שיש בה קבלת עול מלכות שמעו
 וה' מנבש שיש בה לגמור וללמד לשמור ולעשות וללמוד הוא עבה נסבר
 כס' ללמד הוא עבה נשמע לבנין. לעשות הוא עבה וקשיתם לעני
 וכתבתם. שהם מענת תפילן ומנזזה. והיה אם שמעו יש בה ללמד ולעשות
 ללמד ולמדתם חופש. ולעשות נקשרתם וכתבתם ניאמר יש בה לעשות
 שז' ועשו להם עזות. וזהו שאמ' כל היה קרא סוף הוא שנתקיים שמעו
 לו היה אם שמעו והיה אם שמעו לייאמר שמעו יש בה ללמד וללמד
 ולעשות. והיה אם שמעו יש בה ללמד ולעשות ניאמר אין בה לא לעשות
 וברכות כסוף פירק מעמתי ומנ' מה קבעו פשיית עזות בקדית שמעו
 מנבש שיש בה ה' דברים. מצות עזות. יעזת מעים ועל מצות והיה הור
 עבדות והיה עז'. בעלמא הני תלמי מעבשין לא הרחור עבדה
 והיה עז' מעת לן דתנא אחי לבבם זו מצות. וכן הוא חזק אמר נכל
 כלבו אין אלהים. ואחר' עיניכם זו הרחור עבדה. וכך הוא אנתה קח
 ל' כי היא עבה כעני אשר אתם אנם אחריהם. זה הרחור עז'. וכך
 הוא חז' ויזנו אחרי הבעלים. עני עתם יש לקדית שמעו כבקר פזרת
 העמט וכעב כזאת הכוכבים וזה שקבעה תורה זמן קדית שמעו
 שהוא הייתור על פי המלונות יש בה דרך חיים וכוננה דעיה להורות

לשם... זה כתב הרב שני הדין... פתח... חובת הלבבות
שחבר... משפט הייחוד לחד בעוד נלח בעבודת אל שצריך לבבו נשחט
שהוא ית מלך יחיד בעולם ונבחר במעלות העולם נכח נחשו זל
בעבודת בל היה קורא ל ירמיה הנה יתב קמעה דו זיהא תזייה דהנה קח
מתוך טובת אמר ליה למה לך כולי האי אמר ליה נלח עב עמה אמר ליה ער
כי שתמליכיהו בעמ נמלך עבדח העו נלחך יע רשע על עמנו עשה
תיבות בעד עב קצוות שהחא מנוחר בהם נשם בל היה קורא אמרו עש
בל המתוך בחד מלחית לו ימנו נעננתנו אמר ליה רב אמר בר
ישקב ובלבד אמר ליה רב אשי ובלבד שלא יתעק במית אל בחד שלו
תעק במית תשאר המלה לבני נלח יזכרנה שמו שה שלמ ובלבד
שלא יתעק במית בלו אמר בלחם שחם אינו תועם בלח ידועה שאוהך
עלה תיבות ויהיה הסך הייחוד ועל כן ערך לתעוק האל נשלח לתעוק
במית ושיחך בבלת יש לבטל הקבלה סוד גנוב ועשן מעבר ונענך
בעשם הגמותיות על אחר ענה שחם חייבן שנחטק את האל נשלח
נחטק את החיות ועמך בבלת כו יש בבל חנות וחנת עיקרי התורה
ועוד ענוס בעקר הייחוד ומה שתקנו זל ליהוסיך ריך שם כן
עמנו ואהבה מה עלח הזמר מעשה עה נענה עב הזכירו זה בעבודת
ובמסחים כל מקום שבע נהוא שחם ניקרא ישקב א בנו בק עשקב
לבנות להם את הקץ נשתלקה מענו עבנה אמר עמא חס נשלים
עיש חסול נמנה כבעהס חב עמא מענו ישמעל נענתה חב עמא
מענו עשו אמר לנעמנו יע יז אה: יז אחר ששם שאן סלכך אחר
כך אין סלכו נלח אחר נחנתה עשה פתח ואמר ריך שם בעד מלבוש
לעלם וע אמר כנגן היכי עבד עמניה לז אמניה מעשה לא נענה
הא אמניה ישקב התקכו ציהו חז חנות נעלף תעל רב ל אמר מעל
לבד שהיחה עקן קדנה חמנו ישלח נעלי לז תכמנו ישלח עבר

מכך היום יש להבין ~~הענין~~ צוונה עור משה מן שם ונתן צדי
למד על כל השעה כולה עדיהם צוונה. אמנם העלו בפרשת שאין
שיקר הכוונה לא רבם ראשון וזהו שאמר שם כל היה קורא שמעם אשר
יש להם יש אחד על שאן צדיהם כוונת הלב דברי ר' מאיר אמר רבא
הל' כל מאיר הנה רבא פסק הל' כל מאיר נקימא לן ברבא דהוא בתרא
נער תלמי שם שמעם יעבא וצ' וזו היא קריית שמעם של ל' יהודי העצאי.
וציבור העצאי שלח היה פוסק מתעורר לבקש לא לתפוק ראשון בלבד
שהוא שיקר הכוונה ולפי מה שאמר כי שבר הקורא ק"ע בעושה וצול
מן הקדמת צדיה היה לו לז' יהודה הנשיא לתפוק אבד לא תמרו
זה לא נעבול תורה יחידה אבד תורה רובים עבדה וצול מק"ע בענין
ותפוק של ל' יהודה הנשיא תורה של רוב היתה חז' יש לו כי בענין
וצול קורא קריית שמעם בעושה לא תמרו לא נעבול פסוק זה נלבד
צול נשאר קריית שמעם היו הוח כקורא בעודה ואין צריך לבטל ולפי
מתעוררו אפי' יחיד שתורתו אומנותו לק"ע לא לתפוק ראשון בלבד
כל שכן וצול שצדוקים כצדוקי הקלע שתורתו תורה של רובים היתה
משם פועלות האותיות על קריית שמעם צו חכמי' זכ לב שיצא
אדם צפו האותיות כהלכתן עמלם ולמנהם. שתהא לעדה תמ'ה
ע. שיתן יניח בן הדברים וכן יצריך לרק נבל האותיות שבהן
שהן לולא אותיות כנגד לולא איברים שבאדם. ודעו ז' כל הקורא
ק"ע ורקוק באותיות מעצמן לו ונהנם שג' צדע עדי. מלבדים
בה תשלג בעלמון א תורה צדע לא צדע. א תפקי בעלמון א
בעלמנות. ושמעו ז' כשהגיל ותמע אותיות ק"ע שהיא חז' בעלמנות
עדי. ותפוק בן או לזו התורה שכת בה ב' מלבדים ימלכו תמון לך
וניהנם זהו תשלג בעלמון. ודעו ז' כי עמון קריית שמעם היא פתוחה
של מלך ומלך בשר ודם בעולת חותמו לעצמו הכל עמון על

כי יש על המאורות ארון שלטן ששנינו לחינו במעטם הלא המעצתים
מליצה ליום ומנוס לליצה כי הוא ית הענין היחיד שאינו מעצתה סגן
עבד כי את יז לא יענה . ולפי היתה ענת קחת שמע על שחריה
בתחלת זריחת העש והוא זמן ותקין שלם זכ ותקין היו ונעין אנה
עם הטף החמה שנ ייראוך עם שמע . וענת קרית שמע על עבד הו
צאת הכוכבים ואמנתם לזה מן הכב שאו עינכם נראו מע צא אה
ולפי נהר בהם כינס רביע והיו לחותיה ולמעשים אונתה על קרית
שמע להורות בהם צענה אחרתם וישארה לעולם למע שבראם וברא
העולם בעצרה למענה והוציאו מעצרים והעמינו נסיע עבד הרב
ומטב זה נענו מעבד : קיץ צע עטמם . הא כי הדעות הסתומים
עם . והב כי דברים הנמצאים שם . וכך אלו צינו נבד ר לני אלו : הדב
בלשן קיץ ארץ יז אהיך . שמע ישרא יז אהיט יז אחר . לא יהיה
לך אהים אחרים על פני . וצדקם אהים אחרים . לא תשא .
ואהבת כל מען דוחים לעבא לא לשתבע בעמה לשקרא זכור
את יום השבת . למען תרח . ר אזו מצות שבת שקולה כנגד
כל המצות שנ ועל הר סיני ירדה למען לעמך ונא ואת שבת קדשך
הודעת להם . אר ל אעזר כ חביא להודיעך שהיא שקולה כנגד
כל המצות כב את אהיך . למען ירא ימיכם . לא תרעו . ואתם
מהרה מען דק טייל מתק טייל . לא תשא . לא תהנו אח לנבם ואח
עינכם . אר לני לרא וענא תני מרסוה דחמאה ענהו . הינו דטב
תנה צב לבך לי ועינך דרכי תצוה . אמר ה' כי יהבת לי לבך
ועינך אום דאת דיילי לא תענוב . ואסתב דנעך ולא דגן הניעך
עו ראן ציונש למי . ולענן הכוונה במוסת שמע היה ל שקיבה
סובר כנמרא . שכל התורה צריכה טוטה מענה שבת והיו הדברים
הלא חוזר ליתור העם ואהבתו צב . וטהוסיף . ואיל אשר אשי

מנעך

עזר קבלת כ' מעשה ~~לפיכך יתקיים~~ ויחזק ויחזק ~~לפיכך יתקיים~~
 על אלהיה כ' יאר מי יאר ~~לפיכך יתקיים~~ על אלהיה זה יאר
 חסד ודוע כי הטיקן הצמים שער סעוד דוממן לטק צעשה והצט שהוא
 מתחיל צור מעשו נעשה מעשה הדבר וכך היצר הרע שישמענו לו אדם .
 בעבודה קלה יבא מן הקלה א החמורה ומן החמורה א יותר חמורה עז
 שיבאנו לעבוד ע"ו וכך דענו אל כך דבר על יצר הרע היום אומל לו עשה
 כך ולמחר אומר לו לך עשור עבודה זרה והולך ועובר ולכך יאמר הכות
 אם רוח המועל אם רוח שהוא מעשה תעשה עליו או יקרא רוח לזר הרע
 והכח שהוא נאצל מעשם יקראתו מעעל והוא הכח העליון שבבשר שהיא
 נפש הגלגל שעמנו מאלים . וברר ידעת מלאמר חסד זכ לב הוא עמנו הוא
 יצר הרע הוא מלמד המדות . וציאור הכת אם רצה היצר להתקבר עליו
 ולהטריד אותו מלעשות מה שצונו לך . כי מרפא כלו כי הענין הזה יהיה
 לך רשעה גדולה להטח חממים גדולים . או יהיה מקומך שיתגן נאמר
 על ה"ב כי מוט שהאדם עלול אצל התוא ולשעמים טבעו מתגלה
 ועובר את יצרו ומעמח את יצרו לכך יאמר הכת אם רוח המועל תעלה
 עליו אם ירצה להתקבר עליו יצר הרע שהוא רוח נאצל מן המועל
 שהוא נפש הגלגל מקומך שיתגן א תעמ עבודת השם ית שהוא מקומו
 על עולם אצל צריך אזהרה להתחזק בעבודת השם ית ושיתרפא בעבודת
 היצר . כי מרפא יעמ חממים גדולים . יצטרך אדם להזהר מעצר הרע
 הרבה וכל עבן נאסור העבודה שכן דענו אל נאסורדין פדק כהן גדול
 כח פלגי . וכח פלגי א"ו יוא פלגי עמו ולמה ע"ו עמו פלגי א
 שכלאו מעבודה מעמך חרב בוכו לבינה ואמ כל העוסק בזה יקרא
 נחב . והוא כח וילך אזהר משה שעשה שושה . הלך וכמה אזהר
 על מצוה נאזל מטה יע נחורים שעשו בחורים עלה טעמו טעם
 החטא . ושם אמרו עז תקפו על יוסף עבודתו על בועז עבודתו

לפיכך לא יפריעו את המצות ~~בשום דבר~~ שיכוננו להם ושיקראו
מאותיות נפש זה ינתיין יהי מופת ~~לכל~~ שבר קל עכן אגזל נכבוד
מנו היה קודם מעמידת כן אשכך נתיי ולעמך אשח כפי כן אשכך
נתיי זה קל ולעמך אשח כפי זו תפלה ואש עשה כן עליו הסת אונול
כעו תלכ ודען תעמנעשי ולא ער אש ענותל שתי עעמיות העולם
הזה והעולם הרב שני נעמתי נעמתי יהלכ פי ונאור כן אשכך נתיי
זו קל על שם שאנו חז נעכסנלו לעמך אשח כפי זו תפלה על שם נתיי
כה עס וקונע נזה שבר שהנח נחל שני עעמיות הזה קל הבא נתיי
נידנע פי עיקר הייחוד למנות המצות שהי נזמן הקלות והשעור אש
מימנו הייחוד נתיי פי זה עבר לעמך נזה לירח נזה לכוננים ומגלות
נזה לאש נזה לעיס ניש עעמיות לעו נתיי הכפירה נתיי אמת
ניתיי הרעה נתיי הפך המנונות חל למנות המצות יאצו עליה
מן המלכות נישבו כל האמונות למנונה אחת ויהיה כל העלם
מתיקן נתיי שדי נישבו כלם לעבוד השם ית לבד לקדוש כולם
נשם ית ולעבוד שכם אחד נתיי יתברס ויחודו על יתו נתיי כל
האמונות והוח שהצטיח העבית עליו העלום לעמוד והיה ית למעך
על על האץ כוס ההנח יהיה ית אחד נשמו אחד וג

אור יוד יצר הרע
אש רוח המעל תעלה עלך
מקומך אשח פי מנשא יעח

חממים גדולים יזהיר קהלת נתיי הזה על האדם על ית אחר
יתר הרע נשם אש יתו נישיתנו נתיי עליו עלא ישמע נתיי נתיי
לו נתיי ישמע א רעיו וכי יתן קול א יתן כו וקרא מותו מעל
פי כן קראו מלך הוא שאתר עוב ית מתיבן וחכס ממלך זקן נתיי
והנשם נזה פי הוא המלך נתיי ומתל ככל נתיי חיים ששם עלים
נהוא כח עתן נתיי מנעב אנו ועשו נתיי לשתח חמאת רוס והו

על שלשה קולות נקראו יתקשרו ויחברו
ויחדדו הליש ויכתיבו ויש לומר שהם שגורו
כערו כחצי לשונות תקשרו שגורו של שלשה בן לשו
כערו כחצי זימנא ופלאי בן לשו כמה זמנא אמר יוחנן לכה דבורה
כגור עשו חיל ואת עשרה על כוליה דב עשו חיל זה יוסף וצוסי וארי
עלית על כוליה זה חצי בן לשו דעו צמט סגנו דב החליל : שמות
קראו לבר הירע ולא הן דע גמלא ערל עונא ממשול : אבן צבונ
היה קראו דע ענ כ יעד לב התדם דע משה קראו ערל ענ ועמלתי
את עליה לבבבס דוד קראו גמלא ענ לב מהול דרא ל אהיס מבלב
דאיתא גמלא עליה קראו עונא ענ תס דעב שונאך האכילהו לתס ענ כ
צמלס אורה חורה על חצו ויג יעלם לך אכל חקיה יעלם לך אכל יעלם כו
לך יעשה קראו ממשול ענ דרמו ממשול בערך עמי יחזקאל קראו
אבן ענ והסירות את לב האבן מעמדם יואל קראו צפון ענא
ואת העבונ אחתיק מעמדם ממשול אה שונעין בן לקים יעדו
על חדס מהגבר עמו בכל יום ענ צופה דעו לצדיק ומקום להמליך
ואמלא חנה עמדו איע יכול לו ענ יג לא ישכנו בידו דע דב
ד יעמלא דע תס סעב כך מעול זה מעכהו לבית המדע תס אבן
הוא נמוח תס בידו הוא מעמלא ענ הלח פה עדי תס שם יג
אל יעמלא דע עמוט אל יוח יעד דעו בהחלה מפנתו ולבסוף
מעמד בו ענ מעמק מנועד עברו ואחזיתו יהיה מעין ש כן עס
דל חייא קדין לפנהנא מעין דב הונא ומל כח כ כוח זנועס היל
וכח כ כוח זנועס סודבס בהחלה התעם ולבסוף דק דבס
אה יוס יעד הירע במשלת עונה לחוט על כונא ולבסוף בעבור
עגלה ענ הו מעמדי הען בחכב הסנא וע' ער טאן ועמקום
אחד עמו זל אל יצחק בהחלה הוא עשה אכסנא ולבסוף

באורח אלהים... אשתחית עשו כעצת יצחק
כלו מן המעשה הזה... אשתחית דמות ופציה לערף כהיה
עליו יצליח עו' אמר ליה חרץ נזיל אשתחית דמות ופציה לערף כהיה
דנקבל אצבא כלום מניב שעשור פתח הזוננת מקום שלא נהוץ וצדק
דהאיה בני מנקבל עבר ששסף אנתו כל מי שיזהר בעבודת המס בכל
עלם יהיה רח ברו להסגור מיני הרע שהוא רח המעור ולא יהיה נמסר
ברו כלל לא רח המנות יהיה נמסר ברו שכן מצנו צמכות התלמוד
שהיה מלפך המנה מתאכסן עמהם והוא מחדש זל צבד ל יהוש בן לוי
אושפזכהה ממלפך הוה נסם אונל בןמלפך ער יהושע בן לוי נעל
סרכו מעמו והענין שפסטר כמו ברו ער שלא היה רח המלפך להו' י
והנפך הרה לונל לו והכה עהליה דקא מצמיך לבייתא ולולי זה
היה ל יהושע כמו עתמיה ומפ' אמרו הוא שטן הוא מלפך המערה
הוא יצ הרע וכבר דעו הרמחמו בו לעתה לבגז שהיה יצו מן
העולם ומהבלג המנה הוא שאמל הנפא ואת הצפוני ארמין מצפ' כ
ורעו זל ואת הצפוני זה יצ הרע שטן כלבו של אדם והדחותו א
אלן עה נשמנה למקום שאין בני אדם מצויין שם להתגמול שנו א
הים הקדמוני שטן עינו נמקנס לאשון וסופו א הים האחרון שטן
עינו נמקנס לאשון והדך תלמי חטל שבו ועלה נפשו ונעל
צוטר שמונה אומנות העולם ומתקנה נשגל כו זל נפשה פ' נמסר
הפן הזונת את יצו ומתורה עליו שבו להרה נפע עולמות בעולם הו'
מפעלם הרב פנ זונת תונה וכדנני נשם דרך ארצו נעל אהים

צו' בקי כבוד אב ואם

כבוד את אביך ואת אִמֶךָ
ע"י המעשה הזאת מן המצו
המגשלות ולא פ' הכי שאין הכבוד הזה מה שהוא שיש לנו לשמור

והכבוד יכבד

עבר ונשק 11

לשון יחידו יונק כלל

עלך להכיר ותחיה עמהם וחולם תעמוד על חייהם רע מעל חייך רעה
מבשר כך פי העין אל יאמר אל ממדת מעל עמית תפירת שיטה
בדרך עקה המנה ינח ושם מוסף הדין מתוך עמדתו ככבוד לבו
מעשים זטה לעמית שיטה יונ ויאמר ינח יוסף לחפשים בע עגמס

היכן מננו מעשה עקה עם ויכבד יוסף מתאנו ותחיהנו ופי
ינח ינח כי עבר חריכות ימים שקבע הרה המנה הזאת חינו לא שיטה
המנה שתרם חוסר מעולם הזה חבל עקר עבר המנה חינו לא לעולם
הנח וכן קטלו חמס למען יחריקו זעך לעולם שכולו חרץ ומעשה חרץ
חסיף כי הרבות למען ייטב לך ודרשו כי לעולם שכולו טוב ורפס כי
עקר השבר ערובה הזאת חינו בשולם הזה וכן רצו אל בסוף מדק
אחריו של חולין כפי יעקב עומד חן לך מצוה עמדת עבדה משה שאף
תחיה ילפינה כה ככבוד חבואם כפי למען יחריקו מער ויפסקו אפי
לך וכמלוח שכן פה למען ייטב לך והאבות יונח כפי למען יחריקו
עלה לבירה אפרח לעליות ועליות למען יחריקו אפרח למען יחריקו
נעל יער היכן חר כוח ימים עלזה והיכן אונסו אל אפי חר חר
לעולם הנח שכולו חרץ ולמען ייטב לך לעולם שכולו טוב ורפס
הע ל יעקב מעשה חר וכול מהרהר בעבירה חוה ומעשה חר לך חרי
מעברה לך מעשה ויילג מהרהר בעי חוה כפי למען יחריקו חר חרי
ישאל לבס חר אחא כי יעקב זו ומעברה פיה חר חרי חרי חרי חרי
שבר מעות כחא עמט חרט ליה וחמן עמט חר ליה חר חרי חרי חרי
לא עבר מעות כחא עמט חרט ליה וחמן עמט חר ליה חר חרי חרי חרי
לא זה לכוון ולא עמדתן מלב דעה חנה וסודים דקבע חרי חרי חרי חרי
דכס וינח שמואל מן אך ושעם שאול והדק חר חרי חרי חרי חרי חרי

עלה עליו ענין ז' שב
שדרכו פשוט ונורא וקדוש וטהור וקולט
על מקום ומקום וקולט הקולט הכה ועוד אב ופ
למקום המן נאמן מה שאלו ונאמן אלה של
היה נכבד אב ואם לטובת המעשים ואם לאו
לפי שיש בו כח וקולט אלה ומה שיש בו
להיות ולחיות בעולם וממנו כל שיש בו
וכן כוונתו אל נחמדת עדין הנחמדת יש
ותמיד אלו משהו לנכון שמעשה ונשים
עצמות ולכן מעשים אלו מעשה יש
נשחור מעשה נהיה נהיה כן כוונתו
ישמעאל האדם ונחמדת וקולט נכבד
עצמה נשים קן כן אלו זה מעשה
בו מעשה מעשה מעשה מעשה מעשה
אם מעשה כל מעשה מעשה מעשה
שיתקיים האדם נכבד אב ואם היה לו
לבו שמו מעשה לו לכן מעשה מעשה
נחה מעשה מעשה מעשה מעשה מעשה
ע הנה מעשה מעשה מעשה מעשה מעשה
נחם מה מעשה מעשה מעשה מעשה מעשה
לפי שיש בו מעשה מעשה מעשה מעשה
יה מעשה מעשה מעשה מעשה מעשה
נחם מה מעשה מעשה מעשה מעשה מעשה
האבות עם הנשים זמן חסד ומה מעשה מעשה מעשה מעשה מעשה

חתך כי למה לנו כן חתך את שני ימינו ומה לנו להאכילנו
 חתך מצדנו זכ לב שאת כל היום לא ננוב ונענושין לו חשב ענינם
 הזה לא טוב לו לעולם הנא ונא קול עובדות הווי ענין ונא את דברך יאל
 מנזה לטוב הנה נעל מצב מה יע צדיק ודע לו מצב ננוב לו יאל לו הנה
 צדיק ננוב לו צדיק ונער צדיק ודע לו צדיק שאינו ונער כשע ודע לו
 כשע ונער כשע וננוב לו כשע שאינו ונער נפלגא דל מלחא דאל מלחא
 שנים נקנו לו נאחד לא נקנו לו שנ נחנות את מצב אחזק נחמות את
 אשר ארחם אנעם שאינו הגן ונל כמנהו מערה שהוא מנדה לשעך דרך
 הצובה הוא שאת הכה טעב נער יז על כן יורה מעמים דרך שאו לצובה
 החנות לעצמו עשאו מה הוא אמרה להם הנפש החנותה היא קמנות שאו
 לתורה החנותה עשאו מהו אמל להם ינא אעם ניתבפר לו שאו להנה
 החנותה עשאו מהו אמל להם יעשה הצובה ניתבפר לו הנה ננוב ונער
 יז ונל כן יורה מעמים דברך ונא עובה יעבא עז יז אהיך נאז קרו
 ענבים דנה ושובו א יז והיך מערה לתמאים דכך הצובה למנו זה
 מן התורה קין הנה את חתיו ונצרה עליו גזרה נעב נהשובה נאמל ונל
 עלט מעשוא ונא הן גרשה אונת היום ונל נקבלו התורה כהשובה
 שנ נעם יז לקין אונת ונל ונא קין מלפני יז דעשו זל פנא
 שמה שנתקבל כהשובה ועור מצבנו נעשה כן חזקיהו שהנעיל
 עלם כהיכל דל פנים ולא היה לו למלך הכהר ע צוהיר פנא
 אן נעא מן ההיכל בעשר משערת ונע שאל נער מפערת נעשה
 ש פנה נכח בו ניקם מזכחות לבעל נשתחו לאל צנא המנוס נכח
 והעביר את בו ראש וענן נחש ונעשה אוב נידענו הרה לנגשות
 בעט יז להכעס נכח ונל קס נק שסך מעשה הרה מלח עז אש
 מלח את דוש פה לפה נאח על פ כן כעבא עליו מלך אשור ונל כן
 נעם אונתו דרור על נעשת נעתי תחיתו אש מה סת שם נכח לו

בנה נוספת והיו אהבם לקים אותם צום לקים ימיה צוית ולעל עולם היא
ועלם צוית ביסודין אלי עני הרביה יסוד צוית האמונה נעלם נעלם
חוסר אהבם אשר את צוית האהבה צוית צוית ייסודין מעורקין עבודתו ש
על אדם סבו נעמד עבודתו ידע צוית ייסודין חלוקין יע ייסודין סו
על אדם יע ייסודין נעמד ייסודין נעמד כגון מה שאמר רב זל על
רב הק עשרים שני שעה נכח המעם נל עמעם נן אשר עמד עב
עמדו במה ייסודין קעין עתהו לו נכל יום ויום עתה לקן ממנו נכל ענה
והיה לו כן ייסודין נעמדו כגון מה שאמר זל רב הונו הנה ליה למאה
דע תמרה נהנה תעם עב כגון לביה אמרו ליה ליעין מער במילה אמר ליה
נל חסידעו נעמדו אמר ליה נעמך חסיד קנעם צוית הונו ענדי נלח ענה
אמר ליה מי אית עממך קנעם אמר ליה מי אית עממי ליה הייט לאמרי חיעי נע
נעמך נעמך נעמך נעמך נעמך נעמך נעמך נעמך נעמך נעמך נעמך נעמך נעמך נעמך
נעמך כן מעד קכל עמה זיה יתוקר חלח נאמרו עמי נעמך נעמך כחן
עכב יהוקכל עלו לעבודת עב אעכ עלה המלמנו עדין היה הוא נחל
לו מענה שקכל עלו והוא שקכל נעב עלם על מעה לעלם נעמך זה
נעמך הוא יתן היום אמר ענה לך להבן נעמך עבודת לכתהו נעמך
נעמך והוא למרה עכב מה שהאדם מנעמך צויתין כן עתה כגון
כן עתהו נעמך הכל מעיק עבודת נעמך הזה כח עתה זכאי
נעמך לעולם הנח ועל זה אמר נעמך הקל יעמך נעמך נעמך נעמך
מערה כ הים ית כוחן אתה צויתים לעבודתם נעמך נעמך יע
עיה כחן הוא נעמך נעמך כחן אתה לטובל הייסודין כח לזכורתו
נחל לזכורתו כעמין עכב והיה נאמרו נעמך נעמך נעמך נעמך
נעמך שהייסודין על הצדיק הם לעבודתו כן עלות היעם ליעמך
עמין לך נעמך נעמך שחן נעמך קתה מענה והפ ית נעמך לעמך עכ
נעמך לו עכב נעמך נעמך והוא העולם הזה נעמך נעמך והוא

עשר מלשי שהיוה שהיה לבעי ויהי שבע את יצו ועוד את
 תעוד הויר מעמסיו זהו שכל עמא אויל מעדך וגו' אחרותך ארוח
 תעוד וגו' ועל זה אמר גם את צדס צדיתך שלחתי אסיריך מעבד
 ומעבדו שנתעבלה השבועה והנחה לא עקיימה עדה סל לבסוף
 צדס ההוא מקחך דרעב בן אטל עבד. ושלחתיך בחופס וע'
 ועל תביל היה בן צדס על יכניה שנ' ועו יכשה אסיר בכו שאלהיל
 צדו ולפי שהלילו צדס הסדר קראו אסיר. ודעו זל כ משס
 אסיריך מעמקם עתקם היתה תקנתו כלו אם תעוב בתעובה אסיריך
 מעמקם עתקת היתה תקנתו כלו עכל יעידו התורה על תעמי הס ק
 לשדריגות הן לכות גם אעשי ענתות הבחורים ימיתו צדס בעהס
 וצרותהס ימיתו צדס וגו' וכיון שעשו תעבה קבלס הנה ועקבולה
 הגדה מלס וזכו להתחוס הוא שכל אעשי עשעת מלה וכ שעמעה. גם
 אעשי ענוה נגדה עלהס גדה לבי שהיו כעמס נאעשי גל ותמס כד
 המבול מהי אמר בהן הכו כ עלשה רעפס לפי. עמו שאל צדו המטכ
 כ ככה בעת האס צדס ינעש הכו כ קצתם עוה ותמס כומה זה לז
 ומן ידית הגעס צדו המבול היה מל יוס שנ' ויהי הגעס על הארץ ארבע
 יום וגו' צאעשי ענוה עקן להס זמן למרענות מל יוס שנ' ענד מל יוס
 וענה נהפס. ואעפ' שהיו אעשי ענוה מאומות העולם כיון שעבו צדסו
 נעבו איס וערכו הנעה ומן החמס אשר בצפיהס קבלס הנה בתעובה
 הגדה יונה זה פתקן הפרעה. ויהי צד יג' א יונה כן אמרת למר
 קום לך א ענוה העיר הצולה. ואמר כ סקודס כן היתה מדינה מעצ
 כן ענוה העיר הצולה וכך כלל הקול הדונה מסולן וקרא אליה
 קריאה פעל היא היא למרענות עמו קרא על אעשי לפבור צדו
 כ עלתה יעמס לפי. חמסס כמא לוד המבול שפס בהן כ ככה
 כעת האס ייקם יונה לבוח קרטישה מלפני יג' לא היתה כוננת יונה

את פני יי אסין ויהי בלב אי ויעשר לו ויפגש פה סבו וגו' חבל וסר אי
שקחתו כימי מעת נשנית משה נבי לך ומחזיק וגו' וכתב ב' א' רחום יי
וגו' ויעשו אים חמה מעשיו מן הצדה הזאת מעט ואחר אחרת וארבע
עבר הצדדים שעצבת שהם שקס ואם לאו גם חנה פחד מהם מיד נתגלה
דחמנו על ה' וצוה למלתי הערב להצילו אמר מלתי הערב לפני ה' ו
לך מעשה שנעשה לפניך כמה תעבנות אתה מרחם עליו אמר להם אים
איך מקבלו הריט קעב שערי תשובה צפנ כל חונא מעד הוציאוהו מן הדו
ונצחוהו לירושלם שלבנתו ויסר הקלעים מבית יי וגו' אחר עבר פנה
עצמות חמו כים נפת ונפית הכרס ההוא צוה איזבל אשתו לחיוג
את נפיה ושיערו עליו ענות שקד וכתב יהי פגמנו אחר וגו' וברבים
שיכר לרעה אמר לו איהו כה אמר יי הרצות וגו' ידעה וגו' וכתב והם
לאחר משהו בקיר וגו' ואעפ"כ נעשה תשובתו וקבל ה' רשעיהו
הוא שכתב יהי פגמנו את הדברים האלה וגו' ולא התענה לא מעשה
שדבר לו איהו על לשכה ומיד כתב הרחיק כ' נפג אחר וגו' כשהו כן
יהויקים נפג ה' להגליהו מירושלם נגלה הוא ואמו ועריו ועציו ועם
ימנצו וכתב עליו אמר נפס יי אהים כ' אים יהיה כשהו כן יהויקים מלך
יהודה חורב עליו ימני כ' מעם אהקס וכתב כתבו את האיש הזה
ערי וגו' כלל נפס ובר ידעה כ' נכונצד הגלה אותו ואת אמו

פגמ שכתב ויאסרוהו נפית חסר נרבי יי וכלשחט נכוד נר את
כ' צדקיהו לאשחר מזרע דויד כ' אים כשהו נלבי וכשרחו הסנהל
כ' חסרו היחק וכתב זרע דויד מן העולם והוא שכתב ופלאו פגמ
נגי הלבו לפני נכונצד ופייסו אותו שיצוה לנתת לו אשה נפית הס'ר
כ' עלה יכרה זרע דויד וצוה לעשות כן שצדקה לבוא איה נא עליה
כ' ניות והכענ יצו ולתקע איה כל מעשה ואחר כך נעלה ונאה
לפניו שצדקה לבוא עליה כ' אפה פגם שנית ופירש מענה ז' ימים על

לו חסם ית קנס לך א שעה וקרא עליה נעשה צוטה עליהם ויהיה
 להזהירם וכיון שלא הזהיר היה רמז לבקש רמז מירו לא לבדודם כי אם
 לבסוד העם ית שמשבב לקיים רמז ואין שכיב שלחות זה דומה לעצמו
 משה רב' שהשיב לבטו ית שלח על נר השלח כי לא היה ית שולח
 למשה להזהיר למרעה הדשע כי אם להוציא את עמו ישאל ועל כן
 שמש יונה דמ' נויג הטיל רוח סערה על היס' וכך נרץ העם ית
 צדיק' מבוא סער עליהם כדכך הנוע נספי המנהג ומכיל חננים כדכך
 הנס שלא כדכך העולם ומנהגו' וירחו המלחים וצעקו איש א אלהיו
 כדכך כל החולכים בים כשהים סוער עליהם ומלחים אלו לא היו מלמטי
 נאהיהם כל כך כי אחר שצקו למהיהם מיר המילו את הכלים נכח
 המתנו כי לא היו כמחים נאה' מעותם שהיו יכולין להצילם ולהושיל
 להם ועל כן לא שבו לזעיק להם עור וינה לא שעה כן אצל הצדיק עליו
 את הדין והיה נוסח נהלה שיצלהו כשם שהוא מציל את הצדיקים כמ'
 שבת רבות רעות צדיק יצ' יונה ירו א יוצר הספינה זה מוכיח שלא
 היתה כוונתו כשה כ היה שוטב ונרס בני מלכו צמח ולא היה לו
 פחד כלל וקרב מלו רב החובל חכם צולה היה ויאמר לו מה לך ערם
 בני שלבו צמח ואין לו פחד כלל' נאם אונה צמח בעקתך מחוייב
 אונה לבקש רחמים ולהתפלל קום קרא א אהיך יהוינב רב החובב
 הזה כי מי שהוא צמר מעולם הזה או בארצו צרה עיכול להציל
 מוגבה נהטלבו בענין שבת צעקו נויג שמש' גם כל הצעק ומתפלל
 מהתוך צרת החמת שעעשה לו תצרו העם ית צומע צעקו הוא שבת
 והיה כי יצק א' נשמעת כי חנן חנ' ומיסוף אמרו שרב החובל היה
 חכם צדיקו' ויאמרו איש א רעהו לבו ונשלה צדקות' מי שאינו מעלה
 אולי הוא הצורם לבו את כל הרעה הזאת ויטול הציל על יונה כי כ'
 אחר ועוד יצא צדלו שהיה מעטלל זולת יונה כן חמסי' ויאמרו איו מי

פירוש אדם לבדו מנסה המס ית' שובב אמר חוד אדם חלק מרחוק ואי
מבטח אצדח אס אסק שמים וג' אמר עמי שחר וג' אכל כוננו
היה לבדו הנעשה הוא המקום אשר לא נגלה פנים כבוד עם ועל
מלבב יג' מן המקום אשר עם נגלה כבוד השם שהי' ידוע שקראת וג'
חזיון המעלה לבקשה המקום בלה מי נשמים לשי שהיא מקום בלה שבע
כנראה ובע שחמ' ג' עכל החוים מעשה ולפי היה בודח מן המקום
שם כוח הנראה חזיר א' חנה לתבן עי' שלא יתעבא עם נעשה
הנה שליחותו על ידי נתיא אחר ומה שהיה מסיר נעליחותו של מקום
מתעבבו היה נעשה וכוננו שגמים והיה לו זה מערך ותמימות לב
כי נשא קל וחומר בעצמו מעט רב' רשאר לני הנה ונעה לבה ואשלחך
א' פיעה היה מערב נעליחותו של מקום ולא קיה חיה ללבה ואג' כ'
שלא נא בר קעלח ואמ' לו מי אעט כ' חלק א' פרעה וג' ואמר אם מעשה
שהיה עליח להוציא את ישראל הצדיקים היה מסרב נעליחותו חט העשה
עליח להזהיר המשעם לא כלשון שראוי לי לעבד נעליחותו עכ'
מקום ולצאת מלבב יג' ממקום שבע הנראה כדי שלא תבואני נבואה א'
ופלא אשקך ללבה נעליחותו ז' ואם תאמר אם כן שכוונתו היתה טוב
מפני מה שבע שהולך לים יע' לו שלא עשה עב' מחשבתו אכל עשה
על דבר שלא הזהיר לאשי נכונה הדענים בין שהיה צוה בכך שהיה
הצדיק והנב' חייבן הם מנצח התורה להזהיר את הדשעים מה שלא
ליחזקא בזמרי לישע מטה תמית ולא דבר להזהיר דעם וג' ודמו
מיטע' אסק' ואתה כי הזהרת משע' וג' ואתה את פ' הע' וכו' שפני'
ולא הזהירם נחייב נמש' ואם תאמר כי נראה יחזקא היתה להיות
שלא להזהיר את ישראל וכ' אמר נשא המשע כן אדם צופה שנתן
לבות ישראל אכל יעה שבעה מלוח להזהיר חומות העולם אין מעב'
חומות העולם משע' יע'ל יעה לא נחייב להזהירם יש למ' כי כון שלא

וְלִפְנֵי הַמֶּלֶךְ זֶה הוּא וְאֵל הַתֵּן עֲלֵינוּ כֵּן כִּי אֲתָה יי' צַדִּיק וְיָשָׁר
 עֲשֵׂי דִבְרֵי אֱמוּנָה אֱתָת יוֹנָה וַיִּגְדַּלְנוּ אֶל הַיָּם וַיַּעַרְבֵנו הַיָּם מִשִּׁבּוּ אֵינֶנּוּ חָשֵׁר לִי
 כִּי אֲתָת יי' בְּעֵינֵינוּ שִׁבְתָּ זַעַף יי' אֲשָׁר כִּי זַעַף הַיָּם מִפְּנֵי זַעַף הַשָּׁמַיִם יִתֵּן
 וְכַשְׁמֵלָה הַזֶּה עֲמַד הַשָּׁמַיִם חִידָאוּ הַאֲנָשִׁים וְרָאָה וְצִוְלָה אֲתָת יי' אֵיךְ יִרְאָה זֶה
 כְּאוֹתָהּ שֶׁל־מַעֲלָה שִׁבְתָּ פִתְּחָ כִּי אֲוֹתָהּ עֲלֵמַעֲלָה הִיא פֶתַח מִשְׁעַר הַיָּם וַיִּרְאָה
 עֲבָדָיו הִיא יִכְאֹת הַשָּׁמַיִם יִתֵּן וְפֶתַח מִשְׁעַר הַיָּם הַזֶּה וַיִּזְכְּרוּ זָכַר לִי אֵיךְ
 הַחַוֵּנָה שֶׁהִקְדִּיבָה קִרְבָּנוֹת כִּי לֹא הִיא מִשְׁמַיִם לֵהֵם לְהִקְדִּיב כִּי כִּי־הִיא הִיא כִּי־לֹא
 הַחַוֵּנָה כִּי־זֶה עֲבָדָה הַיָּם וְהַחַוֵּנָה הַזֶּה שֶׁהִיא עֲשֵׂה הַשָּׁמַיִם וְהַיָּם
 שִׁבְתָּ זָכַר אֶל הַיָּם כִּי־נִשְׁבְּתָה וַיִּדְרֹו נְדָרִים יִשְׁחַדְּמוּ כִּלְמֵס צִעֲנֵם לִפְנֵי
 עֵי הַשָּׁמַיִם כִּי־נִשְׁבְּתָה וְנִשְׁבְּתָה הַתִּבְלָה יוֹנָה עַד עַתָּה כְּאוֹתָהּ הַשָּׁמַיִם
 הַצִּוְלָה זֶה שֶׁהִיא הַקֶּלֶךְ וְשִׁבְתָּ לִפְנֵי עֲלָה כִּי־לֹא הַתִּבְלָה עַד שֶׁהִיא מִקְדָּם
 יִסְוִיךְ וְכִי־הַמֶּלֶךְ עֲלֵמַעֲלָה אֲשֶׁר שָׁגַר בְּעֵלְמֵס הַזֶּה וַיִּדְוַע הִיא וְצִוְלָה
 עֲלָה וַיִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם יִתֵּן עֲשֵׂה מִיָּתֵהּ חֲבַל יַעֲשֶׂה עֲמֵנו נְסִים וּמַלְאוֹת וְעַל
 כֵּן עֲבָד תִּשְׁלַח עַד הַיּוֹתָו רַעַשׁ הַדָּגָה וַיִּמָּן יי' קִרְבָּנוֹת אֵיךְ הַחַוֵּנָה לְהַיּוֹת
 קִרְבָּנוֹת כִּי־יֵשׁ כִּי־הַיָּם רָבִים וְכִי־הַמֶּלֶךְ מִשְׁמַע חֲבַל הוּא קִרְבָּנוֹת צִעֲנֵם שֶׁהִיא
 מִשְׁמַע לֹא מִשְׁמַע יָמֵי בְּרַחֲשִׁית וְעֲלֵמַעֲלָה שֶׁהִיא מִשְׁמַע לִפְנֵי עֵי הַיָּם
 כִּי־נִשְׁבְּתָה וְלֹא אֵל וַיִּשְׁלַח אֲתָת יוֹנָה לֹא לְבַלְעֵה זֶה יוֹרָה כִּי מִשְׁמַע שֶׁכִּי־מִשְׁמַע
 לְבַלְעֵה נִיֵּה יוֹנָה צִעֲנֵה הַדָּגָה עֲלֵמַעֲלָה יָמֵם וְעֲלֵמַעֲלָה לִכּוֹת וְכִי־אֲחֵר יוֹ
 וְהַתִּבְלָה יוֹנָה לִי־אֵל הַיָּם מִשְׁמַע הַדָּגָה לִפְנֵי עֵי הַיָּם שֶׁהִיא עֵם הִיא
 עֵיךְ לִפְנֵי הַשָּׁמַיִם יִתֵּן וְהִיא בָּנָה לְהַתִּבְלָה וְהִיא הוֹרָה לְקַבֵּל יִסְוִיךְ כִּי־לֹא
 הַבְּרִיא יִתֵּן חֲבַל עֲנַבְדוֹ וַיִּמָּן אֵל שֶׁעֲשֵׂה רַעַשׁ הַדָּגָה הַתִּבְלָה לִפְנֵי
 מִשְׁמַע יָמֵם כִּי־נִשְׁבְּתָה עֲלֵמַעֲלָה מִשְׁמַע וְכִי־מִשְׁמַע לֹא וַיִּמָּן כִּי־נִשְׁבְּתָה
 חוֹשֶׁךְ מִשְׁמַע עֲמַד וְהַתִּבְלָה מִשְׁמַע הַדָּגָה כִּי צִוְלָה הִיא צִעֲנֵה
 הַשָּׁמַיִם יִתֵּן עֲשֵׂה שִׁבְתָּ לִי־צִעֲנֵה יִשְׁחַדְּמוּ לִפְנֵי הַשָּׁמַיִם כִּי־יִוֹנָה הִיא לֹא
 רַעַשׁ הַדָּגָה אֵל קִרְבָּנוֹת אֲוֹת הַיָּם כִּי־אֲוֹתָם עֲלֵמַעֲלָה יָמֵם כִּי־שֶׁהִיא

הוא יקדים לנו סעודה הזאת על ידי הסדר הנמשך בין משה למשה ויהיה
בנין מנה ארץ ואלו מנה עם ארצה עליו ממשו ארבעה דברים שישינו
ממשנתו להם הענין שבו היה יכול לבדוק להם על הרעה האלה שאנו
על המלאכה חמלה אמרו שמה ממשק הוא או חמסו והרוא עליו על המע
הזה נכשפו ונחזר כן שאהיו על דרכו ונחזיק המא אמרו שמה שכל
מבטנים נקראים הוא ונחזר כן שאהיו על ארצו שמה ממשק רעה או למד
שהיא עונות להם ונחזר כן שאהיו על שמו שמה הוא מעש שנדכו להרע
והנה ינה העיב עני חגי לא הלך פשיטתו על דרך שלום ושלאם האחר
שלאהיו על שמו הקדים האמונה כלו אין לבס להפחד מעני עני חגי
כי אנו הוא מן השם שכל המלכות והחכמות הנזיקות לבני אדם אקדמות
להם ונחזר יג אלה השנים חט ירא כלו ופא עיר אלא שחט ירא שנים
ואין דרך ירא שנים להחמיק בעד דע וייראו האשמה יראה גולה כיון
שנבדל להם שלא היה תעור רגע דע היו מעתה חס סחרי צדקה ושמו
ויאמרו אלו מה זאת נעשית כי ידע כי ממשק יג הוא צדקה כי הג לה (פ)
כי הגד להם ממשק הדברים שהגד להם ידע כי צדקה הוא ומה שהגד להם
שמעו ידע זה הוא שאכל להם את יג אלה השנים חט ירא והם הדברים
מזה כי הוא צדקה ונעשו לשון כי שמשמש מאשר והוא פה שכל עמלה
לו כי אכף עליו שיהו שפירושו מאשר אכף עליו פיהו וכיון שהצדקה זה
ממשק חטיו תעבו נעמם חטאים ונחמסם שקבלוהו ראיה ולקחו הנשבר
ממשקו הוא הצדקה על הרעה הזאת ויאמרו אלו מה עמלה לך נישתוק הים
ממשקו שחט והמילונ א הים נישתוק הים מעמלכם אמר להם אש הים
חלף ופוש על כפי חוט בגלגלם אל כללי זהו שאכל כי פה השם חטיו
הזה וכיון שאכל להם כן ונשר עמם לטובה שימילוהו לים היו לממשק
שלו ויחזרו האשמה להעב א היכסה ועי ושהצדקה שלא היו יכולין
לשבר א היכסה נקטו חמסם מאת השם יה אמרו חט יג א לא ראיה

וצוה את שמואל להביא לו היכל קדש מצאנו כותה מלחמה
 מצעיה לראש כי יס סוף מצב לארץ יעלה והיו פניו לבן ארץ ישר
 פשו העיר ומשם היה צוה צינענה העם ית טעם שהיתה יעושה לעד
 צבוקית יס סוף וטעמה כותה מלחמה יס סוף רעים עלראשו זכר ארץ
 הגל והגלל מעשה העם ית לאבותנו על הים כי העלה ארץ
 והיה צוה מזה כי העם ית יעלה ממנולות סוף ונסיף להצט
 היכל קדשו לקצב הים ירדת הארץ ציתה נעמי לעולם כי קצב לצנ
 מנה ועינור עב הקצב כלו כצטה ההרים הצבוהים עלהתלך סהיתה
 ירדה צעך הים ענהם היו על מנה אחת ועל קצב אחר הארץ ציתה
 נעמי לעולם כי וציהי הארץ נמשכים כצן קו עבר על אמצעות הארץ
 על התורה הנקלחת על עכו עקמה והקו העובר על הנקודה הזאת
 ונחל על הקו הארץ א שט ציה ניהיה מביח מן הקצה והקו הזה הנק
 ציה הוא ציון מכל קו יער ציהיה עובר על הארץ וחולק אותה והנקודה
 הנקלחת מכל היא עמיקה מכל הנקודות הנצטנות צלך על הקוים
 הנקדתיים ציה ענבים והיה יונה צציו אה מעד שהציע לסוף התה
 נס לענק הארץ והוא שאמל הארץ ציה כל לעג היה במצעות הארץ
 וכל הציחים ענבים איו נחל על לעג כלו מכל צד מצבי העולם
 מצחה מעל את הציח עליו היה עובר וזהו עטף כל העומר במצעות
 העולם און במצעות הסוד נחמד ונעל מעלות חיי יג אהי מעט
 הצער והמצוק הציל הזה הענק אתה מעלה חנה בהתעמק על עמי
 אתיג ציה מן הכת הזה למנו כי כל העומר נעדר נצלה צולה
 והוא זנר אתהשם ית ומבקש רחמים לטעו בכל לבו וכל נפשו
 כבוונה ונתעובה עלמה העם ית מרחם עליו ותמלחו תכנס אהיל
 קדשו וכך אמר מעה כע לך ונח נזה הוא שחמר יונה כשהיתה נפשו
 מעטפת ועופרת תמה אתיג ציה במענות לב וכוונה

אשר לא ידעו כי ימי חמור מלמנו הוא שבת ולכל בני ישראל אשר יקראו
אחרי שמעתי הדין כי שבעה יונה צמישו היה חי וצבא אשמי ועד
מה כי לא היה למנוה מעשה ימי צמיסת כי אם להבליע חמור ימי
וכן מהפליס כינוי עממנה עליו וצבולו נדאמה ועלכן קראו
על צבולין כי משמנו חי ולעין קנה מעמנו מה צבול והדין אשר צמי
מנה יוכן צמין האתן עתמה הכה נאונה החייה כון צמנה למש
ועתה מינויה עממנה עליו מעמנה ימי צמיסת מנה יוכן צמנה למש
היה לכבוד ישראל ולהווינו לצמנו כי הכה פהיה לו צמנו שהרי יוכל
העם ית לטול הכבוד מעמו שמוצו צמנו ועתה לבהמה שאין טבעה
לצמי וכונת הנפ הזה לקצץ קצץ כונתו לצמנו הרעה נשלא יקלל את
ישראל וזאת הטוב יונה ויתמר קחת מנה ל א ית ויענו מעמ
שאול מונה שמעתי קולי ואמר מצאן שאול לבי פהיה עמר צמין
הצב כאלו עמר צמין שאול ותשליכנו מצולה לצב ימי ושר יסור
הנה היה נפ צמנו הדין המנה לצמין ולשמו על פני המים והדין
הזה פהיה יונה צמישו היה שוקע במנולת הים זהו שאמר ותשליכ
מצולה לצב ימי שיהינע א סוף המקום השוק לצב הים ומצו
פהיה יונה לצב הים השוק אמר ונהר יסובג כי לצמנו הנחלים
היו מקיפין חוצו כי כל הנחלים הולכים אליהם כל מעמין וכל
עלי ושרו כל מעמנה הים עומים עליו ל החות העולם וחר צמי
קצמה מצו עיניך אך מוסיק להימי א היכל קדשן חמנו מעים
עצמנו הים יסובג סוף חנוש לבאש מה עין ים סוף אל חנוש
משאר הימים אל קצת הסמנים קעמים זה עש זה חצו על חמשן
מחור עש חצו על עני ופדושו נח חמנת נישת מצו עיניך
משמנת מעים עש עש חנוש יסובג וכן חצו החחר שהנח אך
מוסיק להימי א היכל קדשן הוח מחור עש סוף חנוש לבאש ופי

והבונה בשגור שאין ראוי ליחס לבח צע אדם כי אם לזכות אלהים והוא
 מהלך לזמנים ויחול יונה לבוא בעשרה ימים וכל היום ההוא מעתה
 נמשכן לצד השם ית' שגמל לו וקרא אלה את הקריאה אשר חנן לנו
 א"י ולא ערענו לו הדבר עש' שנים מן העש' מהלך יום אחד ונמשלת
 הינם ה"ב נקרא לו הדבר כענין שבת ויקרא ויאמר יענב מל' יום ויבנה
 שהפכת ונקראתה הקריאה יום אחד עש' שיהא מענין רעה לבו וצאמנו
 העיר כי שיתביר למעשי יבנה אומותת עביו צבחו רעה לבו לקראת הקריאה
 הזאת ונענ' יש לנו כי היתה הקריאה אחת יום אחד כי שיהיה קונו
 עליו יכול לעלות א' דאש המעשה מעד את הקריאה אשר שמע מפיו
 והדנים לבנו עש' מהלך יום ה"ב שהוא סוף העיר מענין את הקריאה
 כמנכן ונמצא נמהלך יונה הינם השע' לבו ונחפים להשמיע את רעיו
 ויאמרו מעש' שגור נבאים אמנותם זו לת היתה אמונה שלמה על לב
 אצל האמינו שהקריאה היא יכול לעשותה עלו האמינו שהבניא יכול
 ליפטר מהן ולהעשים באשר כל מעלך ועליו יכול לפרע מעשיו
 אשר תחת ידו וזה מעט פחדם לת מעט יושר אמנותם ויקראו
 צום וילבשו שקים מקבולם ועש' קטנם עלו לבניה ולספור על נשמתם
 מעט פחדם שהיו מפחדים על עש' מעט מן המיתה ולא מעט פחד י"ג
 ויראתו מעניש העש' הצד ולא אמונת הלב ויעד הדבר א' מעלך עבנה
 כי יתכן שיהיה מעט המלך ומה שהציע א"י הוא מעשה מעשי העיר
 שקראו צום ולבשו שקים והוא עשה מעשיהם כענין שבת ויקם מעשיו
 ע"י ויעק' ויאמר צענה מעשם המלך לא מעט יראת השם ית' אחד
 וה"ב והבקר וה"ב ופ' האדם הם עוללים ויוקים והמק' אשר אין להם
 דעת עמ' שאמ' נסוף הנוחה הדנה מעשיתם עשירה רבוא צום אשר לא
 יע' בן ימנו לשמאלו כי הכולים קראו צום ולבשו שקים ונשאו הקטנים
 סגור המלך עליהם עלו לכול ולשבתת אג' א' יעמנו והוא נשד' צעש

העלתי שיהיו מעמדים הבל שאל נרחמתי עליהם כעקבלו עליהם
לעזוב תרפתם זה הוא חסדם ישעבדו תגד מחדשה תימלא והע
עליהם כאלו זמרו זמרים ונציו נעים נאנים נאמנים שיקיימו את
עדיהם ואעפ"כ רחמה עליהם על אחת כמה וכמה א"ל המורה
בתורתך המעשים תבלתי זנח לפתך זה הוא ואנ בקול תודה צ"כ
לך אשר נחת מעלמה ישועתה לייג שאתה ראו למעגח ישועתך
הצולה ומיד קבל העם ית תבלתי ויאמר ייג לך ניקח את יונה
א היבשה צלח קחו דג כי החיהו העם ית לכבוד יונה על כן קר
דג בעמלה נאמ' ניקח ולא אמר להקיא כמו שחמ' לבעת התיונה
לפי שכל בעלי חיים משומנים הם לעזות לצדיקים מבני אדם ולבוע
להם ואין להם רעות להזיק וכשהקיאו לבעיה מיד נתעב' ירה
דבר ייג א יונה שנת קום לך א ענוה הזכר שנת ללמד שהיא
שנית בעמלה שאינה עונה לנפחה כמענה כי צחשונה היו רחמים
ליעג מיד ובעתהחר הדבר עד הנפחה הענת נפתחו להם שעני
תענוה ונתפחה הגדה ועל כן אמ' צחשונה וקרא ליה כי קראה
בעל היא לפרענות כלשון קרא עלי מעש' וזהו שחמ' כי עלתה
רעות לבע' כלו נצר עליהם צרת מן מעלתה רעת לבע' העם
ית וענו להעמית מן העולם כמו שנת נפרום כי צלה עשוקים את
מני ייג חבל נפתח אמ' וקרא ליה כי כל קריחה נחלם למד היא לצו
בע וקריחה א הוגן והרבות חוננו ועל כן אמ' שנת לפי שהיא
שנית בעמלה ויקם יונה וילך א ענוה ונעה היתה עיר גדולה ליה
ייחס מעלתה וצלה לעם שכן נק' חסד ליחס הדמים הנכבדים
והדקים לאלים בעטן עמ' נרוח אלים נאש אלים יחס היקוה
הדקים לעם ית מה שלא נמצא כן בנסוד המום והעפר שהם בעים

זה על כן קדמתי לבדוח תפשיעה עבדתך מעונותי לך האוננות ואחרי
 חסך ועל כל רחמיך שארתה העבור על חמלתה ולא מעשעני ועתה יזקח
 על את רשעי מעט וך לפי שארתה מתעצם על הדעה אשר עשית על
 אנשי עבונה הרעשים שלא היתה תשובתם לבבונך נתייבתי וקדתי עלי
 לבוא עליהם צעל חונתי ועמצי את כזבן בעוניהם צדדי ומעט זה אט
 דנאה כי טוב מעות מתיי נהצו חוק העשם הזה בנינו ואמל לו ההיטיב
 חרה לך ואין זה לשון תפילה כי אם לשון נדתי אמר לו השם יהי רצוני
 הנא הדבר הזה שיתלדה נאן היה תפילה היה יונה מעיב לו כמנ
 שאמל צמתי שהעיב לו היטיב חרה לך עב מעות ומתוך התעובה
 אנו מבטלים שלשון תפילה דבר אצל צדק שלא העיב יונה למדנו
 שהנא לשון הנדעה והנה יונה נתפייס בזה כשהנדה לו השם יהי צדדי
 והיה מקנה עני אצל התקיים צנארתו נזהו שאמר נצח יונה מן העיר
 וישב מקדס לעיר וישע לו שם סוכה ושב תחיתה על כלו ועשה לו
 מעות סוכה מעבדו ונתקנתו בשם יהי יושב תחיתה על מסתובק
 על תקנתו עד אשר יראה מה יהיה בעיר בהעלמתו מן יום תס יצלו
 מן הגדה אם לאו והנה השם יהי פ' לו סוד הענין והודיע שאין מעש
 זאת יכולה להתקיים ועל כן נותן לו דמיונות בדך מעל במו צמספר
 והולך וימנ יז אהיס קיקיון הזכיר שצ שמות צמיתת הקיקיון והוא
 חילק שלש עשרה שליו דחבה ויש לו על צול ובענין שבת וצמח
 יז אהיס מן הארמה וג' כהניצ צמילן זה מעלה אילת גן עדן כי בו
 ציוס שפגאו היו בעל געם כן נבא הקיקיון לפי עשה בעל קומתו
 וצקומתו ועל כן אמר וישל מעל לונה להציל לו מענתו ישת חום
 השמש וישמח יונה על הקיקיון שמחה גדולה שמח על האילן שהיה
 הצל מעל לו והנה שמחה יונה על הקיקיון דומה לעמחה בעצם
 בקנייט העולם הזה אשר אין להם קיימה ואין באנו לעמחה בקנייט

שאלו דברי עמנו . ופירושו ש יגענו שנים טעם לא נחלב ש העש
שאלו על המלך לבדו כחך כחך אנוט יגעם לו . מעמנה ש ידעו
על ההנהגה . נמים ש יסעו . על סלם . ויתכסו שקיס האדם והנהגה
שיהיו כל בעלי חיים נהגין מענה אחר במלכ ומעשה . ויקראו ש
להם בחזקה . כפי שיהיו כל בעלי חיים הטף והנהגה שנהגו להעשם
ולחלבים שק קויתים ש שנתנו העם ומלכם בחוזק טעם המלך ומע
לא מערך ממעלה כ הנהגה והקטנים אין להם מעת להיותן קוראין
ש האלהים מערך יראה לו מערך אמונה או מערך דעת אכל לעתים ולכונ
ומעללים מכל טחם מן העש אשר הם עשמים כו ככל זו תפלה לרעש .
טובה אכל הסכמתם ועצתם היתה להעשיר הטף והנהגה ולהדעכם
ולהעמיתם לפי שחינך יודעין מעמנה ואין להם דעת אכל ירחם חנתם
האלהים בלבם . ומה שלא היו הם מעבליים לפי שלא היה צדק להחל
ואעפ"כ ירחם העם ית עליהם כשעמו איש מדרכו הרעה . ומן החמס
אשר צפיהם היו מחזיקין כל צלה וכל חמס שהיה נמצא נדס לבעלי
ואמרו ככל זל כ היתה תשיבתם וצולה וחזקה ענן החזרת הגלות
כאם גל אחר מהם מריע ונעמו בצרה מקשקע כל הצרה ומחזירו
לבעלי ואעפ"כ עיסתך לו מן החמס ולא יצטרך לקשקע הצרה .
ועתה הנויע הכח כוננתם . מי יודע ישוב נחמם האלהים . פ"מי יודע
אם ישוב אם לא ישוב מלפני עמנו היו בצרה הנצרה עליהם שתהיה
בטלה מהם כשעבתם . ואעפ"כ לא התער בעל החמס פשו מהם
ולא עשו להם שליחה וכפיה בני לקנות להם חיי העולם הרב אכל אמרו
ולא נחב שאתם היתה על אבן העולם הזה לבדו . נידע ש יונה . פ"מי
שקיימה נבאחו . ויתבלג א יג . ואין התפלה הזאת מעשם בקשר
הרחמים כ כאם מלפני פלגים שגאל תפלה . מלבג המקום . ויאמר
הלא זה כפי כיה ית יודע כ אתה ש חנן ורחום . ומבג שידעת

לבב יטול המורה המבטח עין לומר הנהפכה ועיהא תתם סחי
 ונפשו כנפשו וכמו שרמז ז"ל בת לך יעשה זהב וזכוכית למה נמשלו
 עני תורה לזהב וז"ל לבי שזרי תורה קצין לקנותן כזהב ועמין לנגין
 כזכוכית ל שקל און למה נמשלו עני תורה לזכוכית לומר לך מה זכוכית
 זה כל מה שחמה נותן מוכו הוא מראה לך כך הלמד חכם עיני עיהת
 מראה נפשו בלינה שיש בלבו וכן מנענו צדיק הצידי עסת וצפיה אורי
 זהב מהור מטה ונחון תצבו וכן אמר הכהן עיקר למה נמשלו
 ביאורו למה מופנים וילבש מנען בלו עיהיה נפשו ונפתחו עיניו ל
 עיהיה חולק נוכח קצו עלקצו ואל שיש בו מנה זו הותהק ככל
 תורה המים והוא הלשון עשתבחו בו העיקים והוא ענה נח איש עיק
 תמים וג' וכל צמניהם והיה תמים ונשקב כל איש תם ונעלהם מנה
 ממשבת נמה זו מצותנו ליה קדושה זהו שאמר ומהרו וקדשו
 שהטהרה מצתה ליה קדשה ונב ינוע שתי הטהרה והקדושה
 מציה לא תקום התורה והמצות להטהרה נקה עשה עכן חל כור
 עה יחית יג טהורה וג' כלו אמר עומדת טהרה לעי כלו שהטהרה
 עבקה בו כל תשרד מעטה זהו שרמז ז"ל אין עני תניה מקבלן טוה
 עני הטהרה עני קטם יג נשת מצות לו עקדשו יעדל צמיט
 טעמנו עשרת הדביות מט הטהרה מה עלה שמנה שנס אומה ול
 הוא עבד המנוע עם קול אהים ורמז ז"ל היה הקול נשעב משוף
 העולם ועי סופו והיו שומעין אהבו זקטם כפי כחם נעיים כפי כחם
 עניות כפי כחם טהרה הוא שבו לתפוח תחת כנפי העבודה נגד
 נמלה במבילה ובקרבן ועקר שלמותן קרבן מילה למה שהעלה
 קדויה טומאה ולפי הוצרכו לעית מילה להיות טהורים מכלה
 עיקר הטהרה נמים קרבן לבי שהחמק קדויה טומאה והמטהר
 נקדבו הוא מהור קדושה הוא עבד ותתם תהיו ל מעלבת כחם יג

ואלו להיפטר עליהם נשבעים ומעבד שליחותם שישגורו על עמק הער
 הזה בלהבנו להלכותו מעשיו תולדותם ומיתוס העולם ותפילות כוחם
 בני להקבל משה א הפללה מעל לעולה ולשעשע העץ הזה הוא אומר
 ניומן סא הים תולעת - והתולעת הזה הוא דמיון הימים וחלילות האוכלות
 פגור חיי טעל חיים ומאבדות את ימיהם בהתקלפם עליהם והם אינם
 יודעים ש ער עתה שמשו - ואמר בעלות העור למחרת להיות הדור
 עשה טעמו הראוי לו והיתה התולעת מזומנת להיות את הקיקיון
 בעלת העור משג עהנו קרוב א העת אשר נע אדם ציכין א הצל והוא
 עת זריחה הענע - ואמר ניה בזוח הענע - כשהצל מעל לבג אדם
 ניומן א הים רוח קרם חרשיה מעגן החנה הטהה באגן החיים להיות בה
 ער - ותך הענע על ראש יונה ויתעלף - שהיה כפחל ונענך ימן עשבו
 טעמו - והיה רוח על יצונה הקיקיון על חסרון על הסוכה ועל כן אמר
 וישאל את נשיו למנא נואמר טעב מעתה מעתה - וכך דרך כל העומר בער
 שיהיה ענע בחיו ונקלל את יומע שענן עכה למה לא מרחם אוננה
 וטעמיה הנה את עשו פתח נשא אוחו על הדור הגרם לעשו - ויאמר
 א הים א יונה ההיטיב חרה לך על הקיקיון וזו היא התעלה ולו היא
 הידיעה והוא העיב על העלה הזאת היטיב חרה לך ויאמר יז אלה
 חסיה ו - נחנ לא אחוס ע

אור בק כפורים

תשח אר פחם בק יאיר טהרה
 לדי קושה שנ ומחרו נקדשו
 חכמה
 הקפדות פנות לבקן המעשים כי חן עמנות לחכמה עלת תקין הוע
 טכן אמ הכ טעב עוב לב עשיהם נחשו זל לבב לומדיהם לא
 שומר לא לב עשיהם - המכלות צומת למהר המעשה נע לא
 להשתמש בה אלט טעמדות חשם ית וזה הוא טכט עק-פום נע
 לבב - עק טעם יכלל האמות הקפדות טכן לתקן המעשים ינע

לפי שכחה הוּגַף נקשרים עם סודות חכמים ששכן שכן
יפשו כצום כלו נפשו המתחווה וזה הוּגַף חכמו הטוב שחומר וזה
נפש בהמהו. ונה מלכת הערת עומקן על יקליתן כך יבוא עומקן
יקליתן כיום הספרים מה מלכת הערת ים כשהם עלום מן ענין זה
עלום כמיומנו כך ישראל כיום הכפרים מה מלכת הערת חכמו
ומעמקן להנה נד הפלות כיום הכפרים כיום כמנסף נמסר
וכענינה וזהו שחמרו בערים קמעה חפ לפתוח לדודי וידו צפון מע
וג קמעה חפ לפתוח לדודי זה יורב יודי נפשו מעד זה מנסף
ואתכעוה מעד כוב זה נעשה על הפות הועשיל זו נעשה ד הפלות
לו כנגד ד הפלות על עבה שתקנו לבו זל שחוקן דומות לו ואלו
ואלו כנגד ד הפלות כעת עמקלות פני שכחה ואלו הן כה דתעונה
צדיקים נמורים שלח חמחו מעולם כה עשה הצבים והם גי ערב
כה על עיה כעל תעבה כה רביעית ירחי עמים וכולם למעין משפ
אחר הוא שחמל יעשה עה זה יתמד לזיז אפ וזה יקרא נפם ישקב
וזה יתעב יח לזיז נפם ישקב יבנה ואלו נמדים זה יתמד לזיז אפ
זה שלח חמחו מעולם וזה יקרא נפם ישקב לזיז הצבים וזה יתמד ידו
לזיז לזיז נעל תעובה נפם ישראל יבנה לזיז ירחי עמים ל כותר יפ
להן מעלות ידועות זו למעלה משו כל מעלה ומעלה לכה החווה
לה מעל למה הדבר דומה למלך שצדק לעיר וכל תיילתיו וכנסין
נעמד אחר פזכחין לזין כל אחר ואלו נמדים לזיז מעמד לזיז כבודו יש
מעל כבירה אשר למלך ויש מעל עלן כחצר בית המלך ויש מעלן
בסוף בית המלך ויש מעלן עלן כחצר בית המלך ויש מעלן כבית המלך
עצמו כך חמל דוד עה נעל חס החמונים ככה חמל בסוף שם
כחירת להסתקף כבית אהי מעמד כההל רעב כחירת יציטתהסוף
חס החמונים בסוף אפ כחצר על כחירות כה יז חס החמונים

קדוש ^ל ידוע שכל הקדושות וכל הקדושים נמשגים מן הקדוש כנהר
מן המעיין והמעין מן המקור וידוע כי עם ישראל נחלקים בחיים
לניים וישלם הכהן עין קדוש מתקדש בקדושת עמו ונתקדשה על לוי שהו
משבעו נהלו מתקדש בקדושת עמו ונתקדשו על הקדוש בנין הוא וכולם
ינתקדשים מן הקדוש ולפי שקדושת ישראל שנקראו קדוש נמשכת מן הקדוש
לבן וקדוהו חשי קדוש שבגן עבה וחשי קדוש תהיון לוי יוע לך להתבונן
עלם חמד ותופים קדוש לא וחשי קדוש כי הקדוש חיפער שהענין ^{לוי}
הקדושה מקדוש חדר וכן מקדושים לקדוש ומן הקדושה לצביה ער האונה ^{לוי}
יה שבו לקדוהו הקדושה והוא הנק קדוש עשם מקור הדבכה עכ שאו יה
קדוש ונרכו חתני ונעשה שחם חשי קדוש נמשכו למחכי הערת שקדוש
נמשכת מן הקדוש שכן כהן וחסה מעבדות קדוש ידועו זל מה מעלם
הערת קדושים וטהורים כן ישלם חיים הכפורים ינה ומלכי הערת יחש
תל כן ישלם חיים החפיים ינה מעמדי הערת חין ציטהם לא חפלה
כן ישלם חיים החפיים חין צהם לא חפלה ולא שחיה וזו כוונתה
במסדה חפלה ועתיה חיים החפיים להי שהחפלה והעתייה
מבחה חת האדם ליה נפות הטבע וצנה הלכ וינא מזה להשכח
הענין הוא עבה כן תמכל ועכשה וכן חמד הושע צמר ערם
וישבעו עטעו וידם לבם צמר כי המעכל והמשתה יכיהו לדי
הצפיה והצפיה ליה שפחה הענין ונהנה חויה רכו זל חכל ושחה
א יודה והטעם לפי שחין חאו לצין לדון לא לבקר שז צינו לבקר
מעכס וחם ציט מוננות נחסר לבו חפלה ושחיה קו חיים חשו
שהוא יום הדין לעשיות שהעולם חלי חם למעיה חם לחיים ונאשר
יהעבה חיים חז יהיה לבו נכגע ונשבר ויהיה כח הנשר לכל
וחלש ונתקבר עליו הנפש העליונה וזאת כוונת היעה שאמר
חשני חת ופגויותי כם ופאה הקבלה בעינו חפלה ועתייה

וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל כִּי תִשָּׁחַד בְּעַד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְעַמְּךָ וְלְאֵלֹהֶיךָ
 וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל כִּי תִשָּׁחַד בְּעַד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְעַמְּךָ
 וְלְאֵלֹהֶיךָ וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל כִּי תִשָּׁחַד בְּעַד
 אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְעַמְּךָ וְלְאֵלֹהֶיךָ וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל
 כִּי תִשָּׁחַד בְּעַד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְעַמְּךָ
 וְלְאֵלֹהֶיךָ וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל כִּי תִשָּׁחַד
 בְּעַד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְעַמְּךָ וְלְאֵלֹהֶיךָ
 וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל כִּי תִשָּׁחַד בְּעַד אֲשֶׁר
 עָשִׂיתָ לְעַמְּךָ וְלְאֵלֹהֶיךָ וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל
 כִּי תִשָּׁחַד בְּעַד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְעַמְּךָ
 וְלְאֵלֹהֶיךָ וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל כִּי תִשָּׁחַד
 בְּעַד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְעַמְּךָ וְלְאֵלֹהֶיךָ
 וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל כִּי תִשָּׁחַד בְּעַד אֲשֶׁר
 עָשִׂיתָ לְעַמְּךָ וְלְאֵלֹהֶיךָ וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל
 כִּי תִשָּׁחַד בְּעַד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְעַמְּךָ
 וְלְאֵלֹהֶיךָ וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל כִּי תִשָּׁחַד
 בְּעַד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְעַמְּךָ וְלְאֵלֹהֶיךָ

אות לבמד לשון הרע

זכור את אשר עשה לך עמלק
 בדרך ביצתם ממיתרים זה מצות עשה
 שכתורה מכלל תרי"ג מצוות
 שנצטוונו בהם והוא בלשון זכור אתהיום
 אשר יצאתם מצרים ויהי עמלק
 שיהיה מלך עמלק ויהי עמלק
 שיהיה מלך עמלק ויהי עמלק שיהיה
 מלך עמלק ויהי עמלק שיהיה מלך
 עמלק ויהי עמלק שיהיה מלך עמלק
 ויהי עמלק שיהיה מלך עמלק ויהי
 עמלק שיהיה מלך עמלק ויהי עמלק
 שיהיה מלך עמלק ויהי עמלק שיהיה
 מלך עמלק ויהי עמלק שיהיה מלך
 עמלק ויהי עמלק שיהיה מלך עמלק

לשון הרע שיעשוך בתורה וסוף סוף ולרשע אמו אהים מהלך
 לשמר חוקי ותטח בדיתי עלימך אם ראית גב ותרץ עמו ונתת
 פיך שלמה ברעם ולטובך תעמיד מרמס קדיו רשע ומטוה אותו
 לנגבים ולמנאפים ומינינו ששלמה עם שחזכיר על הלשון ואמו
 מפרי פי איש תשבע בטע מות וחיים ביד לשון הודיענו בטע בתו^{רים}
 אה גדול כח הלשון אם לשונך אם לרע כי אם הוא משתמש בלשונו
 בדברי תורה ויוביה ויזכה את הדברים הנה זה טכרז אתו ומעולתו
 למכיו ואם בדברי רכילות ולשון הרע הנה ענשו מעותר ומזומן
 ותשבע בטעו ממנו ויהיה תחלת הבת מפרי פי איש תשבע בטעו ועל
 עונש לשון הרע וסופו כשאומו תבואת טפתו ישבע על שבר לשון
 הוגריק המזכה את הדברות ומיעדיק הדבים בלשונו וכה שאלהו
 נקטר עמו וביאור לוי והוא שאמו נותן חיים ביד לשון חל מזה
 כי מות וחיים ביד לשון מי שאוהב את הלשון והוא החסין לרבר
 תמיד יש תול לקבל עליו שכר וירכר בדברי חכמה ותוכחות חיים
 והשלום והאמת ויאכל פרי הלשון ויהיה שכרו רב כי חיים ביד לשון
 וכאשר הוא רעל לרבר יותר משאר כע חרם כן ירבה שכרו ובעשן
 ההסך נס כן אם הוא אוהב הלשון לרבר רכילות ולשון הרע חל
 עונשו גדול ויאכל פרי העונש ועל כן יטלו להזהר בה כי מות
 ביד לשון ודרשו ליל אין הכנעים באים אלא על לשון הרע שנא אתן
 את פיך לחטיות את בשרך ונלכו איתך רעות להוויא רבר מפין
 לחטיות את בשרך להלקות נוסך וא תאמר לפני המלך הממותה
 עלך כי בשעה הויאתי ממי הרבור שכל רבור ורבור שיוויא מפין
 חליהם כספר נכתבים בין טוב ובין רע בין טונג בין מזיר למור
 יקונף האדם על קולך ותבל את מעשה ידך אלו הידים והנף שלקם
 בנעשים ובמדדט מות וחיים ביד לשון הכלתלי בלשון זכה לחיים

המדה מחטוקינת הזאת מה שאירע בשמלה למרים הנביאה שלא
דברה לשון הרע לא באחיה אשר גדלה אותו ולא דברה לאחריה
לא כינה ובין אהרן אחיה ולא דברה בסני משה סית ציוס ויכלש
מזה. ואשכח נענשה ביערעת וכל מעשים הטובים לא העיט לה
מן העושה ההוא והנה זה ורמי קו לשאר בני אדם עמדי ציוע אס
צריס אקות משה שהיתה גדולה ממנו ונתנה נפסה עליו בעטן חיזור
וגדולה מזה כי משה לא היה מקפיד בדבריה. וגדולה מן שלא דברה
לשון הרע לצמדי. לא טענת במה שהיתה מרמה אותו לשאר הנביאים
נענשה ביערעת קו לשאר בני אדם חמס פדים לשון הרע לצמדי על
גדולים מהם לצמדי. בחכמה ובטעם ועל חמס פדים בדבר טעמם
כסול ומכותל ועל זם אסרה תורה חבדת יוטבי קדנות שאינם מרבים
לא דברים בטלים וכעטן סבת כי בא החלום בדוב עטן וקול כסיל בדוב
דברים כי כטם שהחלומות רובן חבלים ודברים בטלים כן חכמילים
רוב דבריהם דברים בטלים. וידוע כי מלהדגל לדבר דברים בטלים
מתוך אותם דברים יבוא לפעם לשון הרע מהמון העם ומתוך כך יספר
לשון הרע על החריקים שנ' תלמה טפתי טקר הדומדות על יצריק
עתק וע' ומתוך כך יבוא לדבר דברים צנביאים ויתן דופי לדבריהם.
שנ' יהיו חלשים באלו האהים ומתוך שהדגל את שומן לפעם
בנות הדורות שבאין יספר בנות טל מעלה לכשר בעיקר והוא
שבת שמו בטמים פיהם ולטום תהלך בארץ לשונם טחלבג באה
גדלה להם טטת בטמים פיהם. ולתכל חומר העבירה הזאת אין
המסויקים בה מקבלן טע שכינה והוא טרד זל בטם טבת לכותה
אין מקבלת טע שכינה טנ טעמים טת טקרים טת מספדי לשון הרע
בת טים זנס' כי חלק בעל המדה הזאת טל לשון הרע וקנה
לור עה עם חלק הנעבים והמחמסים. ואח' כי לא יאות לכשל לשון

נאמר לא ברבדים וכן אמר כי בשלה ירושלים ויהודה נמלס למוס
 נמשללים איה' וכן הוא און היתה לי נחלת בארזה ביער ונ' ובי בקולה
 שנזה והלא בקולה אהבה השמייעני את קולך בקולה שנזה
 נתנה עלי בקולה עלכן שנחתה הוי און מות וחיים ביר לשון וכן מרים
 נענשה ביערעת שנ' ותברר מרים ואהרן במשה מה היה ענשם ביערעת
 דבת' ויסן אהרן א מרים והנה מיערעת וכת' ויחר אף יי' צם וילך
 מה בת' אחריו זכור את אשר עשה יי' אהרן ונ' והלא רבדים קלומי
 ומה מרים טלא רבדה לא באחיה וטלא בסמו ולא נתכוונה לא
 להחזירו לאשתו כן המספר לשון הרע בפני חבירו על אחת כמה
 וכמה מה בת' למעלה מן העפן השמר בנע הערשת ואף אהרן
 שהיה כהן גדול נעשה בו ידו של ה' אהרן שנ' ויחר אף יי' צם וילך צם
 באהרן ובמרים לא שאהרן נתרפא מיר ומרים לאחר ז' ימים שנ'
 ותסגר מרים מחוץ למחנה טבעת ימים וזהו טאל הכת' זאת תהיה
 תורת המיעורע מוועיא טס רע ולכך היה קרבנו שתי יעפרים
 חיות ורעו ז' אנה' יהא קורבנו יעפרים טקולן מעסוק
 יבוא הקול ויכפר על הקול וכן אתה מוועיא בנחט הקדמות על
 טאל לשון הרע על בוראו לפי נעטרע שנ' ויאמר יי' אהים א
 הנחט כי עשית זאת אדור אתה מכל הנהמה במה אידרו ביערעת
 נאמר כאן אדור ונאמר להלן יערעת ממארת היא אמר' הונא
 בטס ר' יהושוע בן לוי חסלעים טהם על הנחט היא יערעתו ולא
 עיר לא בעל מומין מתרפאין לעה ומא אינו מתרפא בבע אדם
 בת' אז ירלג כאיל פסח ותרון לשון אס וכן כת' זאכ וטלה ירעו
 באחר אבל נחט אינו מתרפא לעולם שנ' ונחט עמר לחמו לפי
 טאריד את הבריות לעפר ומי גרס לו טיספר לשון הרע יש ריבור
 טהוא לשון הרע ויש טאינו לשון הרע לא אבק לשון הרע והנה

לא זכה למיתה . עסק בתורה בלשוננו זכה לחיים שהתורה עין חיים
שנן שן חיים הם למוציאיהם . ונאמר שן חיים היא למחזיקים בה והיא
רפואתנו שללשון הרע שמרמז עין לשון חיים . אם עסק בלשון הרע
מתחייב נמשו לחיות שקטה לשון הרע משפכות דמים שכל משחור
איש הורג לא נמש אחת אבל המספר לשון הרע הורג שלשה האומר
והמקלו ומי שנאמר עליו . שכן מינינו בדואג הארומי . שסיפר לשון
הרע של אחימלך בן אחיטוב ונהרג שנן ויאמר שאול מות תמות
אחימלך ונהרג שאול ובתו וימת שאול במעלו אשר מעל באלים
וכן שאול אומר עמוד עלי ומותתני כי אחזני השבץ קטיניו של
נוב עיר הכהנים ואין שבץ לא בני . כהונה שנן ועשית משפחות
זהב ודואג הארומי נשמרש לחיי העולם הזה ומחיי השלם הבח
שנן נס א יתגך לטעם יחזק ויסחך מאהל ושכרך מאריך חיים
סלה מי קטה המכה בחרב או המכה בחץ . המכה בחרב אינו יכול
להמית לא בקרב והמכה בחץ מכה בכל מקום שרואה אותו ולק
נמשל המספר לשון הרע בחץ שנן חץ שחוט לשונם מרמה דבר
עו וכן הוא אומר טעם חמת וחיים ולשונם חרב חדה בלהמספר
לשון הרע כאלו כוסר נשקר שנן אשר אמרו ללשוננו נגזר שפתינו
אתנו מי ארון לנו . קטה לשון הרע משפכות דמים ונוגלי עריות
ונשן משפכות דמים בתו ויאמר יי אקן נדול שע מעשוא בנינו
עריות בתו ואיך אעשה הרעה הגרועה הזאת בעו בתו אנה חטא
העם הזה קטאה גרועה ובלשון הרע בתו יברת יי כל שפתי חלקוב
לשון מדברת גרועות לכך נאמר מות ומיים ביד לשון וצוהרש תלים
אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוננו קטה לשון הרע מעו בשחטאו
ישרף במדבר לא נחתם נזר לין עד סמטאו בפיהם שנן וישמע יי
את קול דבריכם וכתו הונעתם וי' בדבריכם . במעשיכם לא נאמר

ויהי הדור ההוא טוב יותר מזה כי בעת ההוא עבדו סעלה והיו
 מלחמה עלים וזאת לדבר כי או היית ביד בחד המזל לא עשיתם
 כמותם להחזיק המלחמה לבשר הדעות מקרבם יתחייב אדם לשמור
 דרכו מחסור כלטובו וטלף ישתמש בדרכו באחד מדרכי הסעם
 כי הדבר באדם מיצר הנפש הטכלית טבו ועמו יטלוי תרון על כל
 שאר בעלי חיים ועל כן יצריך הוא להזקק בעצמו ושיעיל את נפשו
 שלא יעבשה כלטובו וכן אמר שלמה עה עומד פיו ולטובו עומד

אבות למד לולב

מיצין מכלל יופי אים הופיע פסוק זה מרבי

בתקוות המתים כי כן בת למעלה ממנו א אהים ה' ריבך ויקרא
 ארץ ופירש קריאה ארצה לתקוות המתים כי טיעור הכתב ויקרא
 טובע ארץ ובענין טבת בתקוות המתים כל וטובי אדם וטובני
 ארץ ונה והוא כמו הקיטו ורננו טובע עמר ועל כן או אחריו יקרא
 א השמים מעל או הנשמה וא הארץ להן עמו זה סוף וכל המומור
 מוסר על הענין הזה והכוונה הזה כי הנש הנרול טל תקוות המתים
 י תחיל מיצין למה שמשם נברא העולם ונשתכלל כי תחלת הדבור
 והקריאה לטובי ארץ תהיה מיצין לפי שמיצין מכלל יופי נשתכלל
 יופיו של עולם ותהיה מלת מיצין משמשת למעלה ולמטה ידוע
 כי הנקודה האמצעית של יצוב היא יצון והמשם היא משמיתו של
 עולם וכן כל דבר תקפו ועיקרו הוא האמצעית טהרי עין החיים
 טהיה שקר הנן היה באמצעיתו כדלמי נשן החיים בתוך הנן ודרטו
 זל בשקף הד אישור כעס טנלנל חמה נתון באמצע הדקוע כך
 עין החיים נתון באמצע געני החל הביאני המלך קררו או חררי
 נן עין כמעשה הדקופ כך מעשה נן עין וכן אהל מועד היה
 באמצע ל מחנות ישראל גם יצרת האדם באמצעיתו טהוק סיטרו

היה שיארו לנו ריכור לשון חרע כען רחמי היכז ריכז נורח לא
ט מלפני ריכז כוזי ואמרו לול ככז בתרז מרז נט מסוט
נ עבדות אין חרע עינול מהם ככליוס הרחור עבדה ועין חסלה
ולשון חרע לשון חרע סלק דע לא חומא חבה לשון חרע קשה
לשון חרע יותר משאר עבדות טכ הזכיר ירמיה טלטה מעמם
העלה לא חסקור כס נאס יז הזכיר תחלה באיסור חטת חט
סוסים מיונים מטכיס היו ונז וסמך ליה העלה לא חסקור
כס ונז והזכיר אחרי כן בעון מי טחק כן ממון בטקר ככלות חלה
עוף כן בתהם מלזים מרמה על כן נדלו ויעשירו וסמך ליה
העלה לא חסקור כס והזכיר טלטה כבעלי לשון חרע להורות
טה שונט יחל כנופס חמט כמה כע חרע חוטבין טאין חטא
הלשון חמור כחטא חוטטה ועל זה אמר טלמה עה מפיץ וחרב
וסין טכין איש שונה ברעה ער טקר יאמר א תחטוב טאין חוק
הלשון לא הריכור בלכר ואינו חטא חוטטה לא חבל חוז חמור
כלכך כלא לקחת מפיץ וחמא מין חמיני חזין טכ ואיש כלי חטבו
צירו זכן מפיץ חמלי וכלו לקחת חרב וכלו לקחת חין טכון
והכית בהם ולכך חמטיל הלשון לנ רבדים הללו ואס חטרה
ברבר חמטיבו מלקות חנה חוז מפיץ ואס ברבר חמטיבו חרנה
חנה חוז חרב ואס ברבר חמטיבו סקילה חרי חוז חין טכון
חותר לספר לשון חרע על בעלי מחלוקות טכ ולי איט עברך
ונז וכל מי טאינו מספר לשון חרע ואינו מחזיק במחלוקת על
אומם טאינס טחנים בטורה חוז נעט כמה זכן חמ סכת מומי
חנבטה חטאת יטרא טס עמרו יאמר יאס טס עמרו חרור חנה
לא חטינה אותם כנבטה לכש חרע כחו טחטינה מלחמה לזנט
חרור החוז ועטן חייני חנבטה כלו כן חוז חוז חטאתם להנה

והיה

משועל הכס לבנות בידה גיולת זכרית לחינעטס גיגיר חזר.
 אעפ"כ אין לנו לא אחונת העדה הוציקת בכל דברים כי מין האדם
 כשהוא יציק נכבד והשוב מן הכל אפי' מן הגלגל אפי' מן המלאך
 ומסודר אמרו גדולים יציקים יותר ממלאכי השרת והציאו ראיה
 מן הקב"ה וריוויה די רמעה ונ' ועור במרעת הנה ישכיל עברי
 חמר בדת עלישראל דל' זל' ונבה ממלאכי השרת שנ' ונבה להם
 וירא להם ועור ראיה ממה שרדשו במדרש תנ' בסדר ויקר'
 ונ' נתן קולו למען חילו לו המלאכים שנ' מחנה אהים זה וכו'
 עינים עושה דברו זה הוציק טחום חזק טחוי עושה דברו טל
 הבה שנ' נבזרי כח עושה דברו ונ' לו ישראל שהקרינו נעשה
 לנשמע גם נראה לי קצת ראיה מדברי משה דבי' ע"ה שאמרה
 ליה' אהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר בה דק מצד יציק
 חטק יו' ונ' וכן דוד ע"ה הזכיר המציאות כולו במזמור הללו אתו
 מן השמים ונ' הללו את יה' מן הארץ ואז' בסוף וירם קרן לעמו
 וכן ישעיה אמר כה אמר יה' השמים כסאי ונ' ואת כלל ירי עשתה
 ויהיו כל אלה נאס יו' ונ' והם הוציקים הנכנעים טהם עיקר הכל
 וראה גם ראה מעלת מין האדם שהרי הט"ס ית ינוה בתורתו לעשות
 כלים ניפניים במשכן ובמקדש היותם יצורים ורומאן לרבהם טכלים
 טבעלים העליון כדילתהטכן טכנתו ולעשות דירתו בתחתונים
 זהו שרדשו רמיה' זל' כי כל בשמים ובארץ כלמה שברא ה' בה למען
 ברא למען למעלה זבול שנ' הבט משמים וראה מזבול ולמטה
 זבול שנ' בנה בניתי בית זבול לך למעלה ערסל טנ' ומטה נגש
 א הערסל למטה ערסל שנ' כה אמר יה' לטכין בערסל למעלה
 שרמים עומדים ולמטה עמי שמים עומדים למעלה
 כרוכים יושב הכרוכים ולמטה והיו הכרוכים ונ' למעלה היכלים

שמואל ברמות שורש הייך סגמין מתמטעים משם הנה ונה
ומיר שנובר יצריך לחתכו. ורבותי זל כטס שהטבור באומע
הנף כן ארץ ישראל נתונה באומע העולם וירושלים באומע
ארץ ישראל ובית המקדש באומע ירושלים והיכל באומע בית
המקדש והארון באומע ההיכל ואבן שתייה לפני קרון שמונה
חושמת העולם. והענין הזה מיוויר בעזרת האדם בגלגל שנושה
האדם נקרא עולם קטן כולל העולם הגדול. והוא שרד בסדק דק
ארץ אבא ימי. בן חסן או משום שהוא הקטן העולם הוא דומה
לגלגל שנו של אדם אדם שבו זה ים אוקיינוס המקיף כל העולם
כולו. שחור שבו זה העולם קודם שבשחור זה ירושלים כדעף
שבקורט זה בית המקדש ומה שאמרו אבן שתייה שמונה חושמת
העולם הענין הזה הוא כמוז במלת בראשית טכן אמרו בגמרא
דסוכה תע רמי ל ישמעאל בראשית א תיקרי בראשית לא בראשית
או הסימן שמוטטת ימי בראשית וזה שהזכיר אהים חופיע הוא
משם שהזכיר בבראשית. ולפי דעת הרד"ק רבותי זל העלונים
והתחמועם הכל מצינו אין יצריך לו העולם הטפל טכך אמרו
במדרש ל אישור הגדול או אה תולדות השמים והארץ בהברא
ביום עשות תולדות שמים מן שמים נבראו תולדות הארץ מן
הארץ נבראו ונבנים אומרים לו ולא מצינו שג' חציון הכלל
יופי אהים חופיע מצינו נשתכלל יופיו של שלם. וכן מצינו לרבו
זל שאר עיקר שכינה בתחמועם הינה כי בוראי הנלגלים וכל
עבאם שש היותם עומים ועבדים ונכבדים בעלי טכל ורשה
במה לא נבראו אין לתמוע מן האדם הוא טבת והיו למאורות
ברקיע השמים ביאר בפי כי כונת אמרו יהי מאורות להאיר
על הארץ היה. ואעפ שאכמי המקדש סותפין בעשות שאין חופיע

יסחלקו ויערדו על העבדים כפי מה שאין עבד אבל סודקיים
 לעי לעולם וזה חזיים תווסת נמור מדרך חכמת המוסר כי העולם
 יעריך אין ית והוא ית בלתי יריך לשלם וכעס שהאחר הוא סיבה
 למספר השנים והוא מולד השלטה באומצעות השנים ומולד
 הארכעה באומצעות השלטה ומולד השמטה באומצעות הארכעה
 וכן כולם עד תשעה שהוא תכלית האחרים האחר סיבה לבולן
 באומצעות מה טובנו וביעקס זה למעלה מזה וכח האחר שהוא
 סיבת כולן מתפשט בבולן כח בחות הנמצאים כולם בשמים ונצחון
 זה עליון מזה וזה למעלה מזה סיבה אחר סיבה עד הסיבה
 העליונה ית שהוא סיבת הכל ועליון על הכל כמאמר שלמה ע"ה
 כי נבזה מעל נבזה שומר ונבזהים עליהם והענין הגדול הזה
 רמז באומצות הלובב כי הלובב עלים רבים נמרדים זה מזה וזה
 למעלה מזה זכולם תלויים ורבוקים בשדרה שהוא הלובב זה
 רמז למצויצאים כולם שהם נמצאים ומסיבה אחר סיבה שהרי
 אין סיבה כי אם מסיבה ואין נפעל כיום מפועל אין נמצי
 כי אם ממוציא ולא ממוציא ממוציא עד הניעם א' המוציא
 הראשון אשר המוציא כל נמצי ועל כן ראוי לנו לטעמו בדימות
 ולבדק עליו כמו שאמרו ז"ל הואיל ובמיינו נבזה חסלם ונתבאר
 בבאן כי הלובב רמז לנבזה מעל נבזה זהו שאמר הכת' ולקחתם
 לכם כוס הראשון פרי עץ הדד וע' שנו רבותי ז"ל ל שמשון אומר
 נ' הדסים ושת' ערבות ללב אחר ואתרוג אחר פרי עץ הדד לשון
 יחיד הוא וכדאמרי' בגמרא פרי אחר אמר ר' חנניא ולא טעם ונ'
 פירוש' כסת תמרים לשון יחיד פסק שמה כסת כתי' והוא
 כי לש' דיוק חלשון היה לו לומר פק תמרים והוצרך לומר כסת
 תמרים בהכרח שאילו אמר כף היה ברא' אפי' עלה אחר לכך

אז ייבחר כל קדשו ופסחיהם כענין שני חילוקי היכלי' למעלה
סדוקת יהי דקיע בתוך המים ולמעלה סדוקת והבדילה הסדוקת
למעלה כוכבים וסמור הכוכבים ולמעלה כוכבים והנכס הווס
כוכבי השמים למעלה מלאכים חונה מלאך יי' ולמעלה סמולין
יי' יצאות הוא למעלה נוטה שמים כירועה ולמעלה ואת המטב
תעשה עשר ירועות למעלה ונחורם עמיה שדי ולמעלה ועשר
מנורת זהב ולא עוד לא שחציין שלמטן מטלמעלן שחדי המס
של מעלן וירד בשלמטן שנ' ועשו לי מקדש וזו היא מעלה גיולה
לישראל בהיות להם עם ח' ית' דבקות הגיולה וזה רחוק הדת
שאז והייתם לי סעלה כי מלת סעלה נאמרת על שנים דער שבו
הכח הנסתר כנו שאלה סעלה עלבם השמים והמענים טיש בהם
כח סתור ולרוב דת דבקות תמינה טחיות מייחר אותם ומקלסם
טחם נייחר הוא שרד אל בתמילי דמחר עמיה הוא רבת ומי
כשעך ישראל נייחר בדרך כטס טחם מקלסם ומיחרים אותו
ית' ואז יי' אהינו יי' אחר ודבר ירוע כי עיקר רועות התורה ועיקר
העבודה קוף הייחר אע"פ שהחיות ביה כל הנתינים בטחם
וכחך ונס רבים קוף אחר כמולן ועליון עליהם ויכולים אנו
להגכים זה מכות החטון כי מן חירוע טה אחר אינו ראטיה החטון
וכטס טה אחר סיפה למיני את המסר ואינו מן המסר מן
חברין ית' סיבה למיני את העולם ואינו מן העולם וכטס טחם
תסלק כח האחר ית' כל המסרים בטלים כי אין נתינתם לא
ממנו ית' כן אמר ית' לולי כוחו ית' כל הנתינים בטחם ונחור
בטלים וכטס טחם יסתלקו המסרים ונדרו כח האחר נחורו
שומר לא יסתלק ולא ישר כי הוא האילן ונס חסדות והאילן
לא יתחייב שרי אבל המרי יתחייב אילן כן אמר ית' לו יסתלקו

שבמים וערכי נחל זה יוסף היה ערכה זו לזה כמוסה ויבטא כן
 יוסף מתחלתו היה להם שהים משנה לחלף מוצרים ושליט על הארץ
 כמו שמת אביו נחיון ויהיה חסר מלכותו וזכותו הגדול יבטא שמת
 קודם שמת אביו והכוונה במדרש הזה שאנו רומזים במצות
 הלולב זכות האבות ומבקשים ע רחמים מאת השם ית' שיען עלינו
 בזכות האבות שכן מוציאו ארון כל הנביאים משה רבי' ע"ה שסלל
 בתפלתו ובקשת רחמי זכות האבות ביאמרו זכור לאברהם ליעקב
 וליוסף עברך שיהיה זכותם לישראל מן ויענה ועוד במדרש בזכות
 אברהם מיען שבלב אינו מניחם מר' מלכות אחרון זה מלכות
 בכל מה אחרון זה רומז לזמב כן מלכות בכל ריהבא בפות
 תמרים זה מלכות מדי הלולב ארון והמן נתלה על שן ארון ועף
 שן עבות זה מלכות יון מה הדם זה עטי קליעה כן מלכות יון
 וערכי נחל זה

פרי שן הרד יט בו טעם ואוכל וריח כפת תמרים
 יט בו אוכל ואין בו ריח ענף שן עבות יט בו ריח ואין בו אוכל
 ערכי נחל אין בו לא אוכל ולא ריח אחרון הוא ריח לעדיקים
 טבהם תורה ומעשים טובים לולב ריח לחותם שיש בהם תורה
 ואין בהם מעשים טובים הדם למי שיש בו מעשים טובים ואין בו
 תורה ערכה למי שאין בו לא תורה ולא מעשים טובים אחר
 ה'כה יבואו טולן אענה אחת לכני ואני מוחל להם על כל עונותיהם
 ורחמן לזה מיענו כסימני הקטרת שהם בעלי הריח הטוב והסניק
 הכת' חלמה להורות על רטע ישרא' שיכנסו בכלל העדיקים וה'כה
 מקבלם בתשובה וזחו שרדטו וירח את ריח בגדין ריח כוגדיו
 יוריש לפרט צל מיעים הלבו שהם ריח לר' איברים שכנוף שהם
 שיקר ששלת האדם הן לכל המצות הן לכל העבירות והם העינים

גאון כלת קרוי בויץ פתח פנים רבים זמון קלובב וכו' הספרן
של כפת טלח תאמר כי סמיות טע ללבם וכזה ישלם השטן
בקריזים ובכתמים ולשון תמרים לפי שהם טעם זכר ונקבה ואם
לא ינטש כן לא יהיו ש' צמחים גם באבנים יקרות יש זכר ונקבה
כדרך הטבע וענף שן עצות מלת עבות חוזרת לשעף וכל שיהיו
הענפים עבות כלו שיהיו נ' ענפים וס' ענף בשחור לחופה באיץ
טאם לא כן אין זה ענף לא שן וחתורה חזרה ענף שן זהנה
עבות חזר גם כן לעלים שיהיו שלשה ומעט טאישור חבר נטמחים
זהו מדרבנן אבל מראויותיה כן עלן להים סע וכלבר שיהיו בחן
כל אסר ואחר ולמדנו מתוך השמות לטון הכת כי המלות הזאת
נ' ענפים כלו נ' ברים של קדם וכל אחר ואחר להם נ' עלן וממה
טכת עבת חסר ויו למדנו שיעריך להיות העלן שלשתן יוצאין
משקר אחר ועל כן נכתב עבת כלטון יחיד וזהו שאמר תלתין
תלתין בחר קנה וערבי נחל מישט ערבי טעם ובמדדט מרי
שן הדר או אברהם כמת תמרים זה יצחק וענף שן עבת זה
יעקב ערבי נחל זה יוסף פי' המדרש אמר פרי לטון יחיד כי אברהם
היה מיוחד את הטעם ית בעולם ומפרסם אלהותו והיו רבדיו עושין
פירות וכתו ואת הנמט אשר עשו בחק וכתו אחר היה אברהם
ואל שן בטם שייבט בהערך חמים סוזר ועושה פירות כך
אברהם לאחר שנתיחט הולך כן לק טנה ואמר הדר טהדר
הנה בטיבה וכמו שאמרו ער אברהם לן הוה זקנה יהוה ואברהם
זקן וכתו וקבר זקנם טיבה כמת תמרים זה יצחק עלטס טהיה
טקד ט כמת תמרים חלטון צמחיות עשן עלטסיה עולה תמחיה
ועתה נבי יות עולה לן המלך פתח חזק עטן וענף שן עבות
זה יעקב וזקנו ב' זקנים טעלף ב' זקנים ב' זקנים ב' זקנים

פרי עין הדר זה הבה שנ היר והדר לטטו כמות המרים זה הנה וענף
 עין עבות זה הבה שנ והוא עומד בין הקרסים וערבי נחל זה הנה
 שנ סול לרוכס נערבות ביה שמו ר מיטן או טכס הנפט העומת
 הם רעננים כל השנה ומתקמים בלחותם יותר משאר הפירות ולחות
 הוא חיותן כי הלחות בפרי נמו הדם בנף החי ולכך עטונו בחדשות
 להיותם הדר ולעשות אותן סימן לרובי החיים לפי שהורמנו נקמת
 אורח חיים ובה תמצא החיים והטוב והמולת וסרע זה הדר אותנו
 ובחרת בחיים וגם אנהנו הרבקים בה נקראים חיים ואתם הרבקים
 ביה אחיכם חיים מלכם ונן ושאר האומות שלא היו כחויין לקבל
 חותם נפרדים הם מן החיים לטמא בהם השם ית הנקרא אהים חיים
 נאו הם החיים האו ינשין לא היה בה אית וסימן לרובי החיים
 ומה שאמרו בירושלמי לולב היבט פסול משום לא המצנים יהלל יה
 וכסם טמאה רבי היה סיבה בתפלה בדוראת האומות בטס ית
 שהוא ארון הכל וחי השלמים כן אנהנו סיבה בעטילתינו הלולב כר
 יצא חיים טהם סו ואת לחיות החיים ית לפרסם אהותו בעולם
 וכי הוא חי וקיים לשלם שחי כל השלם נמשכס אמונו והסיבה
 לרגסם הוא מאמר רבותי אל במסוק ואולם חי חגי אמי לור הבה למטה
 מטה החייתני ברבריך פי לולי תפלותיך כבר היו ישרא נענשים
 במאמר אכנו נרבר ואוריטנו ואתה כלל תפלתך בעלת העונש
 ובביטול העונש החייתני ברבריך הייתה סיבה שאני חי חיים בעני
 האומות שאו יהבטו ישרא מי יפרסם חיות השלם והיות חי חיים
 וארון הכל כי האומות לא היו מכדים אונס ותדנה הכפידה כנטול
 האמת מלכ שיט מעלה נפט העומת מה שאין כן בשאר העמטוב
 בעל הכפס המזמית נס בע הארס כנע שתמר החיות מהם הם
 חתים ואינם חוזרים עוד אבל בעל הנפט העומת אחר שיתבטו

והלב וכמו שאמרו ליבא ועינא תרי קרסורי דחטאה עניה ומת' ולח
המתח אחרי לכבדו ואחרי עינים והטעמים נסב כי הרבה מיתות וכונע
עבירות תלויות בדבור והטעמה כי היא עיקר הענף והכח הנשפע בה מן
המוח אמרונו רומה ללב לולב רומה לטעמה הדם לעינים ערבה לשפתים
והכוונה בזה כי האדם בהכשלו בעבירות טל' ל' איברי' או ימנעו כופר
ל' מינים או לפי סכל עבירה תמימה כופר בש' עשה אדם מיתה כנגדה
וכמו שאמר ראובן חלל את העם וידוע כי עין חילול העם מתחיל
מדרב' בקטן ומתפשט הרבה ואין לה משונה ולא ביום הכפרים לומר
ולא בייסורין למדק עד המיתה וכל מקום אם כנגד מה שחילל את
העם יקדש את העם אז יטקו מעטן חילול העם הוא אמרו ולא תגלו
את שם קדשי ונקדשתי ביחד חבת כי תקנת חילול העם בקדש העם
ולפי זה חטא אדם בלשון הרע יעסוק בתורה והנה העבירה חלי
הנפש כמו חלי הגוף שאינו מתרפא כי אם בהפכו והרופא הכן ירפאו
כשכנגדו ומפורש אמרו בעטן הורודוס המלך טעא לשמען בן טעם
אם איפשר לו להיות הקנה בנה טהרנ' כמה מחבמי שאר והטיבו כי
איפשר לוא ואמר לו הוא כנה אורו של שלם ולך ויעסוק באורו של
שלם והטהרל בבטן בית המקדש והעטן הזה ואמר עיני הלב כי ברא
יש הקנה לעבירה בעטות האדם סמינה שכנגדה ועל זו דרשו בתנא
כל שנאותי מוארנה י' מי כמורה לא נאמר פסוק זה לא בשביל
לולב הרומה לטעמה של אדם ההרס רומה לשנים והערבה לטעמים
ואמרונו רומה ללב אמר צור אין בכל האיברים גדול מהם טטקולין
כנגד בלהענף הוי און כל שנאותי עוד אמרו במדרש ארבעה הם ק
אין וע' ל' הם קטני חכין או ל' מינים טבלב והמה חכמים מחוכמים
טהם רוח על חכמים ומי שירדע סוד מיתות הלולב אמר לו
כרבים ט' עטן נסתר ועמוק הוא ואשרי מי שירעהו ואמר ר' אל' פר

שהזכירם דוד באקומות חלוקים בסדר הזה הזכיר תחלה חלק בתמונה
 העשירי הוא שאמר יהי חלק עולם ועד וגו' ואחר כך הזכיר יהי חלק
 נאות לבטח ואחר כך הזכיר בסוף הסדר יחלק יהי לעולם אהרן יצחק
 וברי להורות על אמונתו שהזמנים כולם בהנהגה הזוהר וכי לקבול
 אותה בלב הזכיר הנהגה לאברהם בענין השקיה לטוב עתה הוא שאמר
 עתה ידעת כי ירא אלהים אתה לך כבוד נבון אצל לבך הטוב
 וזרע לך קורם שייצא לפועל כמו עתה כלו כמו הדבר ההוא
 אצל ריביתו שירעו הנריה. בזה ייתפרסם זכות לבך בכל העמים
 וכן תהיה בן פסוקים של ברית הנהגה נ' זמנים בזה הענין
 טהורם והקדים הזמן ההנהגה לשאר הזמנים והוא שתמצי
 בפסוק בזה ענין לזכות כהנהגה יהי טהור האדם ההוא
 שעל זכותו כ' זמנים יתפרסם כ' זמנים שיהיה זכותו
 ובפסוק הנ' בן זמנים כהנהגה יהי טהור האדם ההוא
 ועל האזניות ועליום אמר שלמה הנביא על כל שלמה
 וגו' ידוע כי מיציאות הטעם יהי מיציאות הטעם
 שאר המציאים מיציאות קטני וענין המציאות המוחלט הוא כי
 או הסתלק הוא יהיו מסתלקין כל המציאים כולם והיה השם
 בלא המציא לפי שאינו יצריך לשאר המציאים על יקרה מציאות
 מציאות מוחלט שהוא עומד בשעמו אינו יצריך לאותו
 ומציאות קטני הוא מציאות שאר המציאים כולם אשר
 מציאותם אינה מסתלקת בעצמם לא שהיא קטנה מוחלט הכל
 יצריך לציאותו ואינו יצריך למציאותם ומה שכל המציאים
 יצריך למציאותו הכלי החקיר מוכיחים חכמות החספר
 ואומרים כי בעם שהאחר שלה למציאות החספר ואינו יצריך

יהיה אות נוס מזוהה שומר יה' את כל אומכו ואת כל

הרשעים וישמר ירוש' והעמם המושע

בטפלים על בני אדם כללם ופרטום והשמירה רבקה מהם שאמלא השמירה
 היו ישראל חסד במסרים למקרים ועל עמך השמירה נקרא הברך
 שומר ישראל הוא שאני רוד הנני לא יעם ולא ייטן שומר ישראל ואני
 יה' שומך וע' ומשכ' שהיה עליון על הכל והוא שליט בטעם קיומו
 לכך הזכיר במזמור ההוא שמה פעמים לשון שמירה ומשני ששאר
 האומות חלק המוכבים והמחלות ולפי כאלו חלק יעקב כי עיני הכל הוא
 לקחם לחלקו יה' לכך השמירה חלק בהם יותר מכל העמים ובענין
 שבה כי כל העמים ילכו איתו בעם אהיו ויחמו נלך בעם יה' וע' ולכן
 אמר רוד כדאן שומר יה' את כל אומכו ואת זה על ישראל כי האומות
 יש להם טרדים למעלה ממענים עליהם והם המושפעים להם טובה והם
 השומרים אותם כענין טבת מיצונו השומרים הסובבים בעיר ואין
 הבה שומר עליהם אבל למי שהיו שומר לישראל טהם אהבו כי ישראל
 כלבר הם אהבו מכל האומות כיהם זרעו של אברהם טענתבה מות
 האהבה הוא שהזכיר עליו הנביא זרע אברהם אהבי כלו רומים
 לאביהם בעמך האהבה ובענין שאמרו ר'ל לאהבי א' ששטיין
 מאהבה מה לך יונא ליהרז על טמלת את בני מה לך יונא ליהרז
 על טמלת את הלובב מה לך יונא לישרף על טמלת את המטה
 מה לך לוקה על טעשית ריגן אבי טבטמים מה המכות האלה בין
 יריך ואו אשר הוכתי בית מאהבי המכות האלה נרמו לי לאהב
 אבי טבטמים ושר אמרו או תלמי או ימלוב וכך דור אומ' כי עלך תדענו
 כל היום מה שומר זרע אברהם הכוונה בו זרע ישראל כלבר ואין להבין
 בכללו בע' ישמעאל שקרי כתי' כי בייחוס יקרא לך זרע וזה שוסל זרע
 ישמעאל ונס אין להבין בכללו בע' עשו טהרי כתי' ויבחר צ' בזרעם

ל שמשון בן אשר מאיר היה מתב על דוכסוסטוס ושם נפסקה
 חלכה כל שמשון בן אשר נטע דברים חללו יורו שאי אימטר
 לכתבה בין בקלף בין בדוכסוסטוס והכל טוה אינל מזוזה טאס
 לאכן היה לו ל מאיר או אין כותבן מזוזה על הקלף לא על הדוכסוס^{טוס}
 ויש לן הנאותם טאמרי בין במזוזה שבור וטרטוט לשמה בספר
 תורה ושתיה למכתה בדוכסוסטוס במקום שער שהוא היצר שהשער
 יעלה ובקלף במקום הנער וכן אמרו לזל קלף במקום נטר דוכסוסטוס
 במקום שער והמנינה בקנה שכן אמרו לפי זכה קנה ליטול ממנו
 קולמוס לכתוב בו ספר תורה תפלין ומזוזות ויגריך שיכתוב בריו
 ולא בטאר הסימטן ושתיהם המנינה מרונעת שכן אמרו אין נכתבן
 לא אשורית ויער הנחתה הוא מימין שנ ציתך רכך ביאתך וכו' ו
 עקר איעט ברעיה דימינא עקר בראש ומה שכת על מזוזות על
 מזוזת כתי כרי שלא משנ יגריין לא אמרי אחר והוא הימין מקום
 הנחתה אמרו זל מיעו להניחה בטמם הסמוך לסתה מאי טעמא
 אמר רבא כרי שיפע במינה מיר ל חנינא מסוכא אמר כי היכי
 דהנמריה אמר שמוא מינה להניחה בתחלת שלש העליון ואין הענין
 בתחלת שלש ממש שום כן היה לו לומר בגבהו שלשה או שלמה
 וזה מפוקס בירושלמי שאמר ורא מזוזה היכא יהבי לה רבנן ל זעירא
 ל יהודה בשם ר' שמוא משלשו ונותנה בתחלת שלש העליון מה
 ציניה מקום מזוזה ציניה עכ בירושל אמרו זל כלמי שאין לו
 מזוזה כפתחו עובר בשני עשה שנ ומתנמם ויגריך שתבנוק כייט
 מזוזה השם המיוחד מצפפם ושם טרי לבחוק זהיה זה ממש טאומים
 השלם חושבין שאין התעלה נענויה נבנים כי אם מקרה כפי
 שערבתה כוכבים המנינים את העולם השתעלה זה כען או טאומים
 מיום שקנה בית זה או נשא אשה זו מאותה טעה נתעשר ונתעלה

אחריהם כבס כרי טלח תבין בני ישמעאל וכע עשו עמל שהזכיר בדרש
אחריהם לבן הוסוף לומר כבס כלו כבס טאחם זרע יעקב וברי לבנו
בלב אמונה זו שהטמירה חלה ביטבא וטהרה אומר אותם בכל עת
ובכל זמן ביום ובלילה לבן קבשה לנו תורת משה מתורת מוזה להניחה
על פתם פנינו כרי טנתשורד א העיקר חזה בבלעעם ומעם טאנו שבסי
א פתים שהטמירה חלה על פנינו ושופשת עליו לא תסיר ממנו חפי
רנע וגם בלילה כטאנו ישנים על מטותינו בתוך בתינו טמירה ויהי לקפת
אותנו מבחון ומענה עלינו ולכן נטונו במצות מזוזה לכתוב ברה
עין הייחוד ותלמוד תורה בפרשה ראשונה ואמת עונש ועסר במטה
שניה והנה זה שרות ומופת על נרברים ועל אומות הנבו ועל חרות
העולם ועל השגחה כי זכרון יציאת מצרים באומות ומופתים טנעטו
טס מחייב כל זה ומשיר עליו וכיון טכן הוא מי טקונה מזוזה וקבשה
בפתחו טהוא נכנס ויוצא תמיד דרך טס הרי זס מסכים במחשבתו
ומורה טהוא מאמין בנ רברים או טהם עיקר האמונה והתורה
אין ראוי לבן אדם להקל במצות מזוזה כולא להתרשל בה ואף אם
יהיה טכרה ציול ורמיה מרובן טפרי אין אנו נואים התעלרד
הנרולה הזאת והפרי הנעים היוצא ממנה בקיומה על אחת כמה
וכמה בטכרה קל רוח להענט כל המתרשל בה מטסט המזוזה
טהיו בה טתי פרטיות טמע והיה אם טמע זנס טיסתוב אותם
לב טיטות כמען כב אותות כי יט לכל זה עיקר וטיהיה עלהאחן
בתחלת טיטה לא כסוף טיטה מקום כתיבת המזוזה סת רבי
האוי זל קלף ורוכסוטוס לעטן מזוזה טאינה נכתבת עלזה וכתבת
עלזה אבל תפלן אין ככתבין על רוכסוטוס זכן הלכה וכן
מנעג או רבריו וזהו טאמרו זל אמר טמען כן אער מאיר
היה כומב על הקלף מטע טמשתמרת ונמסכת למנות אמר ר

ורשתיא חרפתי שרד לים ל רדי שרשז מחדך הוי רב סיסתבלת
 ולרמי רדי אין תכלית לרמי ולא עור לא ריך את מצ למינטריה
 ורדי היא מינטריא לך . טנ במכבך תשמור עלך ועור דל זל מלך
 במר ורס הוא יוטב מבפנים ועבריו משמדין אותו מבחון אבל הבה
 אינוכן לא ישרא מבפנים והכה משמך מבחון סנהבלאיוס
 ולא יישן שומרי ישראל ומני יי' שומך יי' יעלך עליך ומיך .

צוות גמ' מילה

אספולי חסירי כוחי בריית עליזבה . דבר יצוע

כי אברהם אבי עה היה ראשון לנכנסים בביתו של הבה ולפרסום
 היחוד בעולם ואעפ שניטוו בע פה באיעות מכבר הים הדור בלתי
 טחור בזמנו של אברהם אין בהם קרא כרי שיתעורר על עבודתו
 ושיסיה ראוי להכנס בביתו ומתך חכמה ימרה טהיתה בו הפר
 את צוראו והוא בן ג' טנים וירע שפן היחוד והאהות ופרסם אותו
 בפי הכל וחזק באמונה בלבבות טנ ויקרא טס אברס בטס י' ורשו
 זל כארס המחזק את התקרה ממ' סכא ויקרא טס אברס ומ' התס
 המחקה במים עלותו ואז היה ראוי להכנס בביתו של הבה ער
 טיעוהו בכך הוא שחל לו ואתה את בריית תשומר ואתנה בריית
 בינ ובינך יאעפ טהיה זקן בן יבט טעה היה זרין במיעוה ולא נתעיעל
 בה כלל לטנה אסרת והוא בן ק טעה טלז לו יוצחק וכבר נתקרט
 אברהם בקרוטת המיעוה הזאת מה טאין כן בטמשל טטלר ער
 טלא נטווה אברהם במיעוה הזאת ולא נתקרט בה ימעטן לפי
 טיימחזק סיה עקר זרעו וכעטן טכת כי מיעחק וקרא לך זרע זכרי
 טי היה ייסחק טלר מתך הקרוטס יי היה יעקב וכל זרעו אתו קרט
 ראויים לקבלת חמורה טהיא קרט . ומתך הלשון הזס טחזכיר
 לו הטס ית בינ ובינך יורה כי במיעוה הזאת עטן נסתר והוא סור

מחלוקת כפי החול ומעשה ודרגה שהיה במקומו ומעלתו וירוע שאין
ראוי להסתכל בזה כי אין הדברים נשגות חזק לא להבין ומאין שאין
דור ענה בדרך עמות וכונן שאר העושה חלוצה ביום פלטי אינה
מיעלחת בכל המסתכל בזה עובר משום לא תשננו שאו ענה פלעת
מיעלחת ושונה פלעת אינה מיעלחת ומה טעמים העולם שאין
נושאים אשה בחסרון חלוצה לא מלואה אין אסור בזה ואינו מן
הענין שהרי אינו אלא סי' בעלמיה ואין כוונתם לא לסימן טוב שיעשו
הנשואין בעלי ולא בחסרון וכענין שאינו נוהגים בלי חזק הטעם
והוא מנהג הנאותם להביא על השולחן קדחת וכענין שמתח
מושאין את המעשים על המשין והוא הענין לסימן טוב כדי שיתקן
מלכותם וכן מיעינו מפורש שאר דור ענה קחו עמכם מעשר ארונכם
והרכבתם את שלמה בני ונו וכל המסתכל בענין הנשואין ובהיעלחת
הבנים לדבר אחר זולתי לסימן הדי זה מדרבי האמור והוא מנהג
האומות שסושבין שהיעלחת הבנים תלוייה במערכת הכוכבים ועל
כן באה סמימה הזאת המתונה במחזות הבנים להורות שאין היעלחת
הבנים תלוייה כי אם באחר אשר קוויאנו מחיברים ושמו שרי שקוף
משרר ונלמנו מערכת הכוכבים שבה פעולתם לפי המקרה וכוון
עליון עליהם לפי פעוש והשכר מי שבראם מאין יכול הוא לבעלם
ולחזירם לאין אין יעריך לו להשפיל את כוחם ואזה רמזו חכמים
זל שאר בענין אברהם אמר לו הבה סהא מראתי את עולמי בהא אני
מבעל כח מולך גדול כח מינות מזוזה שהיא מטמאת את האדם
כענין שבה בשכך משמור שלך והקיימות היא תשיך וכן אמרו
ביתאמי בחסכת פיה ארעבן שרדליה לך מרצנתא אמר ליה
שרדלי מילא רשווייא טפי מיזה או רכוונתה שרדליה מוזה אמר ליה
אנא משדר לך מרצנתא ולית ליה עמי ואת משדר לי מילא רשווייא

ונבדיתו טלחה וטל אברהם אבי וכען שבת ליהוה אלהים
 ולקדשך אחרך . וכל מי שיש לו מילה ראוי שיטתמר מן השבוע
 וכך אמר דוד עם ואחיה תמים עמו ואשתמרה לעונו ומעט שהיה
 זה לאנוריים שהיו חוקקים בבשר גוסם שם עני טלחה והוא כתבת
 קעקע שאסרה תורה שהיו לאנוריים עושין לכבוד יראתם והיה
 להם לסימן כי הם עובדים אותו הכח והיו חוקקים חקקיו חן ולסתים
 עמל לכך נעשו אנו זרע יעקב שנעשה אותה בבשרינו
 כדי שיהיה לנו סימן שאנחנו חלקי וזרעו של אברהם החקוד שם
 לשמו . חצינו כי כשנולד יצחק עמול לך ימים ועשה אברהם
 סעודה גדולה ביום ה' למילה שכן רדסו אל ויעש אברהם משתה
 גדול ביום הנולד את יצחק ביום שאל את יצחק . ומיכאל סוף
 להנחמו שאנו עושין סעודה ביום שמיני שהוא יום המילה שהרי
 לפי המדרש הזה עשה אברהם משתה גדול ביום ה' למילת יצחק
 חצינו המילה בעת קרבן הוא שאדם מקריב פרי בטנו לכבוד השם
 ית' לקיים מצותו וכשם שרם הקרבן מכפר כך רם המילה מכפר
 ולכך עיקר המילה ביום ה' ברמיון הקרבן שלא יכפר עריוס ה'
 שג' ומיום השמיני והלחה ירעה לקרבן וכשם שבת בקרבן ואכלו
 אתם אשר בוסר בהם שאתיבת קרבן מכפר בן המנהג בישראל
 שעושין סעודה ביום המילה ומתאספין הכל ונאים שם ומנהג
 כשר הוא . ועל זה הזכיר דוד עה אספן לי חסידיו כודתי בריתי על
 זבח . ליהוה כי ראויים שיתאספו הקרובים והאחובים לשמור
 ולעשות סעודה על המנוח הזאת בזכות מצוה זו העולם מתקיים
 שכן אמרו במלך ואתנה בריתי ביני וביןך סוף י' ליהוה וברית
 להודיעם אי זהו סוף טעלה ליהוה הו' אומר זו המילה שלח ענה
 הנה מסתורין של מילה לא לאברהם סוף י' ליהוה זה אברהם

גדול המלך המצוי לבטחו לעבדו נאמן בידו פנינו ויאז ליושכור
הרברים אשר ביע וביך אין ספק כי הם רבים נסתרים אינם נאמרים
אי מפה אפה ולא עתנו לכתב . וכן תמצא בענין השבת השבת
שהזכיר בה השם ית' הלשון הזה בשמו הוא שאר ביע וכן בעיני ישראל
אותה היא לעולם וזה אשר ביישנם ביום השבת שיהיה השבת מעין
נסתר לכך דרשו ז"ל במסכת י"ט אמר ר' שמעון בן יהודה כל המצוות
שנתן ה' לישראל נתן להם במרהסיון סוף מן השבת שנתן להם
ביענשה ש"כ ב"כ וכן בעיני ישראל אותה היא לעולם . וראוי לשאול
איך ניתנה מצוות זאת ביענשה והלא במרהסיון ניתנה שהי' היא
מכלל עשרת הדברות ששמעו אותם כל האומות שבשולם וכן כתב
או לא חראט בסתר רבתי . וכן אמר ר' ע"ה יורוך כל מלבי ארץ כי
שמעו אמרי פיך לא שהחכמים פונו בזה על הענין הנסתר שיש
במצוות השבת כי היא הענין ניעשה . ולכך הזכיר לשון ביע וביענש
והוא הדין והוא הטעם בשמו נכין במצוות המילה שיש בו סוד
נסתר . ומפורט אחריו סוד ה' ליהאיו ובדיתו להודיעם זה בדית
מילה . וטעם המצוה הזאת על דרך הסטע הוא שניתנו לנו שנעשה
אות קבוע בבשר על אמונת הייחוד לא ישתנה ולא יסור לעולם
בין מחיים בין לאחר מיתה . ואחולטון סבת ומלתה את בשר עולתם
והיה לאות ברית ליורוך ביהמונה הזאת הוא אות קבוע בבשר
והיה בבשר לאות ברית . ולכך נקראת מצוה זו אות ביהמונה שבת
אמתלן כי שלטתם בלב נקראים אותה וזהו שאנו אומ' בדרכה
ויצאנו חתם באות ברית קדש . ובמ' שיר השירים אמר חכמי
האומות השבעת אתכם בעת ירוטלים ביבואות יבאן שיש לה
אות נשל אות זה נקרא חדרם מעט . שכן כתב באברהם התחל לפני
והיה תמים . וכלמי שהוא נמולה הוא נבא באמונת הייחוד ובבריתו

להטת המרכב המתקפת . להט זה ניהינם שמהטת את סודם מראשו
 ועד רגליו . המרכב זו מילה . אמר הנה מי מעל בני מאט לוקטת הוי
 אומר זו מילה . ובמק . דל אעזר פרק כט אברהם מל ארת
 עינמו ביום הכפורים שכן כתי' ביום הכפורים וכל מלאכה לא תעשו
 בששם היום הזה וכן הוא און בששם היום הזה שמוול אברהם . הוי
 און ביום הכפורים שמוול אברהם אבינו וכל שנה ושנה רואה הנה
 דם הברית של אברהם אבינו ומכפר על כל עונותיהם של ישראל שנ
 כי ביום הזה יכמר עליש . ונן עוד דרשו במקום אחר גדול כח מונות
 מילה שכל מי שהוא מחול אינו יורד לניהים כתי' הכן ביום ההוא
 כרת יי' ברית את אברהם לאמר וכתי' וביום השמיני ימול ומי
 לניהים וזה כתב אחריו את הקיני ואת הקניי ונן שכולם ערלין
 וכל הערלים יורדין לניהים שכן מצינו ביהוקא בן אדם נהה על
 המין מערים והוריהו עם אטור וכל קהלו כולם ערלים ונן שם מאן
 יוכל וכל חמונה ונן וכן אמר ישעיה לבן הרחיבה שאול תחתה ופערה
 פיה לבלי חוק סערה פיה למי שאין להם חוק שנן ויעמידה ליעקב
 לחוק אמו הכת גם את ברם בריהן שלחתי אסירך חבור און מים
 בו בזכות מונות זו חובטם אברהם אבינו בפרטל טיזכר ארא
 בן מתנות מעולות . אחר מלכות בית דוד שלח תפסק הוא שאמר
 ונתתך לבניים ומלכים ממך יוצאו ב מתנת הארץ שתתן לבני
 לברית עולם נ שתהיה טכנה טורה על ישראל . מלכות בית דוד
 שלח תפסק הוא שאמר ונתתך לבניים ומלכים ממך יוצאו וכתב
 בזה בברית ומצינו במלכות בית דוד ברית הוא טכת ברית ונתת
 לבניגי נשבעתי לדוד עברי ער עולם אכין זרעך . בנתת ארץ
 הוא שאמר ונתת לך ולזרעך את ארץ את ארץ מעריך . בנתת
 שתהיה הארץ לישראל אחוזת עולם שלח יירשנה ולא יושבנה

שנ' יי אלהים אתה מהו סוד אמ' לו הנה אנ' מעמיד ממך שבעי
שנ' בשבעים נפש ואנ' מעמיד מהם ע' זקנים שנ' אספה לשבעים
איש ממקני ישראל ומעמיד ממך משה שהונה את התורה בשבעים
לשון לבך נאמר סוד יי' ליריאו אמ' לו הנה שאבראתי את עולמי.
הייתי מוגבל בכל דבר בשבילך עד שהביא ותטול את המילה עמ'ן
אם א- אתה נטל את המילה אנ' א שר- אנ' אומר לעולמי די עכ'
ואנ' מחזיק למחיו וצוהו בצכות מיעוהו אז אדם מקבל פני שכינה
שכן מיעוהו באברהם אבינו אחר שהזכיר בשבעים היום הזה
עמול אברהם סמך לו מיד וירא אלו יי' והוא שכתב באור פני חלק
חיים ומה שכתב לו שבעה בחלקו של ממרא לפי שהוא היה
אחר מנ' רישו והוא נתן לו שבעה שימול והוא סמך באנ' ממרא
האמורי אחי אטכול ואחי ענר והם בעלי ברית אברהם למה
הוצרך לסמך האמורי וכי לא היינו יורשין כי ממנו אמורי
הים הוא וכי בניו לא האמורי לשון אמירה הוא כלו הוא אמר
לו ונתן לו שבעה שימול על המילה כי מפני שהזכיר והם בעלי ברית
אברהם כפי שלא נתן כי שלשהם נתנו לו השבעה ולכך פרט
האמורי להורות כי לא נתן לו השבעה לא האמורי לבדו והוא
טמא לו ומה אם הנה מבקש את נסמך לא הייתה מוסרה לו
אבר אחר על אמת בזה וכמה ועוד מי שהעלך מן המלכים
אין הרעב ומאור בשמים כל שכן שיגיע לאותך עכשיו והוא לשון
המרה נטרייקון מלכים מילה רעב אש ומיעוהו לשון אמית
לאינת מילה הוא שאמר דוד שש אנו על אמרתך ומה שנקראת
אמירה לפי שעתה באמירה ולא ברמה שנ' ויאמר אלהים א
אברהם ואתה את בריתך עמך בצכות מיעוהו אז הובטחו ישראל
לברית עמלק מרינה של ניהינס הוא שאמרו במדרש ואת לאט

משל למה הדבר דומה למלך שיש לו עבדים ושפחות ופדיונים
 ומחזקים וכולן מרדו בו על מי בועש הלך על המכבדים לפי שהם
 עיקרי כן יש להם לישראל לראובן מן היצרות הדלות לשלם וומר
 מכל האומות ואין להם למלות הענין במקרה שהיה אז הכתוב
 ואם תלכו עמי בקרי כלו כשאני מרשע את עולמי ומחרט בו
 נצרות קשות אם אתם רעים אותו וחושיים טהור מקרה כמנהג
 של שלם ועמינו בהשגחה מכוונת ובכיונה ירועה מלני אף
 אני אך עמכם בקרי כלו אני נותן ומוסיף לכם הדנה מאתו מקרה
 ומניח המזל לעשות מרועתי ולפי אענחנו כלל רק כפי שיקרה
 ועור אז והלכתי עמכם בחמת קרי אמר אשמוך חמת עליכם
 על שאתם תולים הכל במקרה זה דרך התורה ועיקר האמונה
 בצוא היצלה צמורה לאדם חייב לתלותו לתפירי העם ית לא לזכותו
 ולעדרק ותו אשר עשה וצבוא עליו היצרות יש לו לתלות א ענותו
 ושייתאונן על חטאיו לא שיתלכו במקרה כי זה דרך כפירה ושן
 מליץ ומי שחלה אומם במקרה יקרה לו כמו העוף שיראה הרטת
 פרוטה וסוף בשמו פרוטה חנם בדרך מקרה לא בהשגחה מן האויי
 שיכון ללכדו ועל זה אמר שלמה עה' כי חנם מזורה הרעת בשע' כל
 בעל כסף הרין והמשפט הנטוי על השעה בע אדם ימשיל להיות
 כמו שאמר זל הכל נתון בערבון ותמוצורה פרוטה על כל זמני
 ובתי ופרשתי עלי רטת ונלכד במצודתי והנה הרשע צם בן יחסי
 כי יש משפט ויש טופט יש פוט תכל צדק אינו נותן א לבו בשע
 החטא ולכך הוא חומר בלבו לעשותו וחמרמו א החטא תעשה
 חנוט והמשפט וכאן יראה בעינו כי קו הרין והמשפט גסוד חנם
 כי שף זה טהור חביט התבואה בתוך הרטת וחומר אהף בלבו
 והחמרה תהיה משכחהו שיהיה נתפס בתוך הרטת והם בשע

כי חס הם ואם אולי יצלו מזה ישובו לתוכם כי אחוזת עולם היא
להם ולא לאומה אחרת והנה זה סימן גדול לישראל כי מיום שנולדו
ממנה לא נמשכה שם שום אומה ולא תניטב עד שישובו אפרותיה
לתוכה שמהיה שכינה טורה בישראל והוא שאר והייתי להם לאהים
כי אור להם כלו להם לבנים ולא לאומה אחרת ואשרי העם
שחובטם בנחתנות כאלה מלכות בית דוד שלא תמסק לעולם
ושתהיה הארץ קרויה להם אחוזת עולם שמהיה שכינה טורה
בישראל מה שלא זכר שום אומה ולטון לאסת מכלאל והוא שאר
דוד אשרי העם שככה לו אשרי העם שיהיה אהיו

יצוה מן המטר י' א' בער פקדון יקחן להט מוסרך כמו אמר
ישעים ע"ה שעה שישראל הם צידה הם פוקדון
אימך נעים ונתמלה טקרי ידוע כי מיום היות ישראל בעלת הם
סובלי חלות הערות יותר מכל אומה ורדשו אל בטורח נכנס
לביע המדרש ורעויה ביה מי רואן מי שרדכו ללקות כן ישראל
מורבלים בערות מרי היותם עלים בארצות ועליהם לדאוג יותר
משאר הארצות כשרואים הערות מתמטות בעולם וכלטק
חוס רוחים אותם נמשכות עריהן ומתמטות בהם ועלזה אמר
הבן ישעך י' ביום יציה ונ' אין לך יציק בעולם שעברו עליו
יערות רבות כישקב יערת עשו יערת לבן יערת רחל יערת דיתה
יערת יוסף זלכך הזכיר ישקב יותר משאר הארצות ופי' אמרו לו'ל
ח' הבה מרעיש את עולמו לא נשכיל ישראל והעם בזה כרי שיסמו
לבן לשארה היתמללו לסניו ועור ממורט אין פודענות בזה
לעולם אשכנזים ישראל שג' חכרתו עינים נשמו חנותם ונ' וכן ברין
שיבין קבחר הבה לישראל יותר מכל האומות והם עיקר העולם
כרי להשמירו בשבילם או להחריבו הכל לפי מעשיהם משל

ולחוקות ונתתי בתרים אלקים המקום המזבח אשר שם יצא עשן
 ויקרא עם אברהם בשם יי' וכפי אור שמתעלה היו שעמדו
 לנו בגלות ובזכותם אנהנו מהרצו של עשו שנ' הקול קול יעקב
 והידיים ידי עשו אין יעקב שליט אלא בקולו והידיים ידי עשו אין
 עשו שליט אלא בירו אמר לו יצחק אביו ברוך הקטן השליט עשו
 אם תופש את הארץ הרי הוא בירו ואם ברח אינו יכול לו אבל
 אמה חפילו צרח לסוף השולם הקול קול יעקב אמה חו' צדיק
 הכנסת זהו צדיק מעצמו הוא למדתה שזכות התעלה עומד
 חתם היצרות חוסך למו כלי על היסודין שאתה מעיל עליהם
 צא ללמד על היסודים שהם לטובת האדם ומו שאל חביבין
 יסודין אחריו בת חלק כשהם רבן יוחנן בן זכאי נכנסו ארבעה
 זקנים לבקרן ^{טריפון} ל שאמרו ור' יהושע ור' אעזר בן עזריה ור' עקיב
 נגה ור' שמעון ואמר טוב אתה לישראל מטיפה של נשעים שטיפה
 של נשמים בעולם הזה ור' בעולם הזה ובעולם הבא ענה ליקומוע
 ואמר טוב אתה לישראל יותר מאב ואם שאב ואם בעולם הזה
 ור' בעולם הזה ובעולם הבא ענה ל' אעזר בן עזריה ואמר טוב
 אתה לישראל מנבל חמה שנגבל חמה בעולם הזה ור' בעולם
 הזה ובעולם הבא ענה ל' עקיב וראו חביבין יסודין אחר
 להם סמכותי ואשמע דברי ל' עקיב תלמידי שאמר חביבין יסודין
 אור לור' יקרא חני רורט בן שמים עשרה שנה חננה בלבו
 וחמשים וחמס שנה מלך בירושלים ויעש הרע בעיני יי' ויחייב
 גם אה מולי שלמה אשר העתיקו אנשי החיים מלך ישראל
 ופי חזקיה לכל העולם כולו לימד תורה ולתעלה לאלה חזקה
 אן מכלטורה שטרה ומכל עמל שעמל ל' העלם שמואל
 ייסודים שנ' וירבר יי' א משה וא עמו ול' הקטינו יי' עלהם

מרוצה חנם וחס לרוב פורטי חרשת יחדו לרוב וינעו
לנמשותם והשמות לא יכירו ולא ירצו בזה ועל כן חייב חרש
שיתלה חצרות לחטיו לא שיחמר מקרה הוא היה לנו לא ראו
לו להאמין כיהם מהטובה מכוונת מאת הטעם יתעלה כרי שישוב
מחטאו ויכעס את לבבו וכן מצינו בזמן שבית המקדש קיים
שהיה חנוכ נקירות הבית והיה זה למעלת החרץ ולקדושתם
ולחיות מוסת עליה הטובה כענין שבת תמיד עיני יי' אחר בנה
עו' והיה חנוכ בביתו תחלה חזר בו מוטב וחס לאו היה נראה
בבניו חזר בו מוטב וחס לאו נראה בנעמי וכיון שהיה רואה חצרות
מתקרבת איו ער שמרבה בעמו אין ספק שהיה מתעטט בחשיו
וחזר בתשובה וכלמי שרואה חצרות סביבותו ראו לו להתעו
בזה יף כי רואה שכלו משוקע בין מעולם שראו לו לשוב
בתשובה שלימה לפני הטעם יי' שחס לא יעשה כן אינו מן הסוג
שאנו עליהם ושעים ע"י יי' ביער מקדוך לא מאותם חכמת שחמר
עליהם והלחטמו מסביב לא ירע ותבשר בו ולא ישים על לב וזהו
יי' ביער מקדוך ינקון לחט כלו שישראל יש להם יצירה ויעוקה
מתפלל בלחט וכן חידושי מי שחטת התמלה לעשותה ברחמי
לפי שהראשה יונתה נמנך חננת מורטי הלכ והיו מעיזה על
החרש כי לבו נשבר וניכר ונערו נבנע ובכן תהיה תמלתו מקובלת
ולכיון לפני הטעם יי' לרוען וכן יאל דור ע"ה טמעה וי' תמלתי ושוע
אחזינה א רחמי א תחדט וכתי' שימה רחמי בניך וכתי'
שיחמי שרטי אמסה ואמרו ז"ל שער רחמי לא נעשו יחמי
בזמן שישראל חסתי חצרות וכן אמרו ז"ל לעולם יקדים חרש
תמלה שורה שאמלא לא הקדים חברה תמלה לנגדה לא
נשתייר מטומאיהם שלישראל שריד ופליט שפי וילך למסעו

טהרה ונקא אלהו מעון יש לו לנהוג טהרה ונקא ~~בכל~~ ~~שם~~ ~~הטהרה~~ ~~הטהרה~~
 הנקף ובעשן שאמ' הנביא קרעו לבדכם וא בניכם ונ' כיון חמת
 לומר שטהרת הפטמי קודם . ועל כן יצריכם כל ישראל בראותן
 וצדקתן הצרות להכניע לבם ולהתפלל . ו' ולהתעסק תחלה
 בטהרת הפטמי ואחר כך בטהרת הנבלה כהמטר נעצר אין לך
 יצירה נרובה מאן ומתוך יצירה זו חזרין למוטב ומתפללין בלחש
 נהו שאמ' בסוף י' צדק קדק יקון לחש . וה' נותן מטר בזכות
 התמלה שכן אמ' הכת' הן על כפים כסה אור . ונ' יאמר כי ה' ב'ה
 כשידונה יכסה הגשם ויעלימו על העינים וכשהוא רותה
 ויבן עליה כלו עלהעב שתבא ותמטיר במפניו . כלו בתמלה
 שיתפללו בני אדם שהרי צדוק שסוד ית' אב המטר שכן אמ' ה'
 אמ' לאיוב היש למטר אב . ונ' אמ' היש למטר אב זולתי אני
 שהוא בירי ולא מניתי עליו מר ומושל . כך רשוק'ל שלש חמת
 לא נמסרו ביר עליה חמתה של כהים חמתה של נשמים חמתה
 של תחיית המתים . ואף של אנלי נוסמת והוא מעטן נלה מים
 ובא לומר שאין המטר נהטל נמסרים ביר עליה . וכן כת' עורכי
 יגדע נטפי מים יזוקו מטר לאירו . אמר כי ה' ב'ה כשידונה הוא
 מנרע המטר לפעמים שאפי' טיפה אחת לא תרד . זהו נטפי מים
 ופעמים כשידונה יזוקו מטר לאירו כי השחקים יודו ומזוקק
 א העב וכן כת' אחריו אשר יזלו שחקים ירעמו עלי אדם ~~ה~~
 ביאר בזה כי אותם שיזוקו המטר א העב הם השחקים . שיערת
 המטר אות נעזות על העונות שכן מצינו סהמים עלי סהדיש
 הנה שיהיה רעב בארץ והוא טבת אשר היה רב י' א' ארמית
 על רבדי חבצרות ולשון צעורה מטעת המטר טחפירות ביוקם
 ומשנת בוקר והזכיר בתוך מלחמתו נ' אילת בטרם ילדה עזב'

היה נשאלת מה היא התשובה יורה יצירה ותענוב אותם והולכת למקט
מרעה ט' ו' היה נשאל ופראים עמדו על המקומות הנבואים ועומדים
שם לבראות חס יראו עטב צעום חקום וילכו סס ועפן שאפורום שלח
היה להם הטאה בעמדם על ספאים לא שזיעת הכוח בלבד ולשון
שאזפה היא כמושמת הכוח א האף הוא האויר באו בלו עפדם מרוב
הפעם למרחוק ולא יראו עטב נסמך לכלזה חס שעטנו עמוצו ונ'
כשראה הנביא הרעב שיהיה פתח ואמאס שיענו עמו בכו ולא אמר
עומתים כי ריבה לכלול שיעמו עמדם כדרך שאמר משה וסלחת
לעוטינו ונ' אמר העירו בכו בהיות חטעת המטר צדיתנו ולא באה
האומות הנה זה ערות כי על עונותינו אנו לוקין עטה למען שמך
הנקרא עלינו כי רבו משונותינו כלנו עונות רבים יש עלינו ומעטה
החכום והנאיה ושמוע לנביאי השקר ולא לנביאי האמת לכך אמרו
רבו כשהמטר נעמד ראויים ישראל לשוב להב' ולקרוח לסעו טכן
אז ירמיה וימנע רביבים ומלקוט לא היה וכת' בתרייה הלא מעה
קראת לי אזי ונ' ראוי חמה שתקרא לי אזי בהאנע המטר כד'
שאתכנו לך

צוה ט' נחמן נחמן נחמן

מדות של הבה מדה כנני מרה שהרי בפרט
של מעלה הזמר עטן מלך נבל ששלת ספרים ומנחה לחזקיהו וז'
שמלך נבל זה עובד ע' היה מיענו שהב' ישלים לו ספרו במרה
כנני מרה לכך שהזכיר ובי בר להב' שכך אמרו במדות שיר
השירים מרוך בלחזן עובר לחמה היה זהיה למור לאכול בשע
טעות ווטן לועזי תשע וטון שחזר נבל לחמה צמי חזקיהו יטן לו
ושמ' ומירצ' שחרית טקט לחזן כל סיליותו אזי להם הנחמם
אומ' יטן כל היום וכל הלילה אמרו לו וימת הוא רהדר ואמ' להם
חיוב אזה החזירו אזי לו אזה טל חזקיהו מיר וישלם ספרים וממ'

חובות חזקה שאחז טבעתי ביון מיצולה ואין מעמד זה מעבור הדם כענין
 שבת ואת כל סיקום אשר נבליהם זה מאונן של אדם שמעמידו על
 נוליו כאתו במעמק מים או החרינות הרחוקות אשר מעבר לנהר
 כוש שהם עמוקים ורחוקים ושכחלת טפתני זה יהודה ובעמין ועל
 כן היה מעמם חותם ומרבר על לבם ומכיל להם ראייה לנחמה זו למעשה
 בראשית ולפי שאחז מי מרד בטעלו רחם כי כשם שמעשה בראשית היה
 נקל איצל הטם ית וכמו שאמרו רבותי זל לא בעמל ולא בינעה כדא דכח
 את עולמו שנ ברב יי טמים נעשו ונן כן קטין נליות דבר נקל איצל הטם
 יתעלה לקבץ אותם מכל החרינות אשר הריחם טם וטחם תחזיר בקושי
 וכבוזר תל מי סלה כעב תעופיה ונן מה עב מתמטת בעולם בטעיה
 קלה כענין שבה הנה עב קטנה ככף איש עולה מים ויהי ער כה וער כה
 והטמים התקדירו עבים וריו כן קבוץ נליות נקל איצלו ית ומה יונה א
 קלה בכנפיה לעוף יותר משאר כל העופות שהרי שאר העופות מורחים
 וינעו בעפיפתן לפי שהם מורחים בטחי כנפיהם אבל יונה זו אינה
 מורחת לא בחזת ונחה בחזת ולפי אינה ינעה על כן נמשלה כנסת
 ישראל ליונה שנ כנפי יונה נחפה בכסף שכשם שהיונה כלה עופות ינעים
 בעפיפתן ונתפשטים ויונה זו אינה ינעה טהרי מורחת בחליפין וכנפיה
 מיצילין אותה ומניעין עליה פעם באו ופעם באו כך בעשת ישראל מיצוות
 מיצילות אותה פעם בחינה זו ופעם בחינה זו ומה יונה זו חסי חלכה
 בסוף העולם חוזרת לקינה בסוף והרוח מסייע בעפיפתה כך ישראל אינה
 אנתפרו לל רוחות העולם הרעות וביאום כינה מורחת והרוחות יהיו
 ימסייעין אותם בחזירתן לירושלים הוא שבת אומר אומר ליצפן תני ולמין
 א תכלית ופי חרות וביאום לא מלכי הרעות הוא שבת והביאו כעך
 בחיובן ונן וכן הוציר ישעיה בעממו ואמר לכו מלככים קלים יאמר כי
 בזמן הצולה ואמר המלכים אשר מעבר לנהר כוש לכו מלככים קלים

הינעלבפענס סאב כבודו ערשעלעס יודענדיג אונטערשטן וועלן
ווער די האלבע לימוד וואו פארוק יאגל די צווייטע טעלע
איינעס הוזה פיר חזקה טעני פיר חזקה חוץ אונטער דעם
לעזן עקנה וכן היתה השייה נט כן בלעטן עקנה און אעצט אעצט
ישראל את השייה הזאת וכן חקריה וצות כן דרך עקנה וסדוק
בית עבדות וולדה וחוזה ופתי עבדות על כן חוזה בעילה העשרה
כפאן פיר חזקה בלעטן חביר פנטיה ליגטימא הייט עקנה ווערט
און חקריה עלת חנה ספרו אעט עיתן ספרו לבעותיו כו נעלם
ועשולם ספר עשולם פלו ספר השעלה לפי עילוי חקריה חוזה
כרונה ערין ירעה פירוש יקפן עליוס ופתיק ויטח עלוביטול
פיו רועה טוב עירעה ערין עיקפן עליוס חקענס סלפסכל ערין
ללכת בעלית הבחמות וקצנים פוזיחה וויזת חזק ויטחם סדוק
ועלית טחם חתונה ויטחם למעם ולפי יוסקס קאטעס יטחם
ליטח מהנלות למעם עיסוק כל חולה וכל טעב חזק ערין עלת
ערד סערד טחם עליו סומל עליו יוסק חוזה טחם טעריה
וי חרד טעלן לים ועוים בידת תקן וכל טעלם עפר חזק יאמר
הנביא ענכודת טחם טעריה העולם כמעשה בחוסים ראי לחומר
טיחוינו עבדות עקפן עליות טעריה חתויטל היעדותם ומו
טעריה העולם עקפחמו פועותה ועוד חביר ראייה לקפן עליות
וועשה כראשית ליינס אחר וקום בלעם ועפן פראוויה קומ
סחם וחינים כן עפן הקפן חת סחם וחתם וכן חוזה סעל פ
סחמים וסחמים חוננים ער עמקן ולפי טריה וטעיה עה חוזה
הנלות חזה וראם טעריה ישראל ענתאטו פיר חוזה חוזה וחרוב
חיחוק חקומות טחם חקורים חסוק חילם וער סופו וחרוב טחם
סקועים כמעולה כמו עתה חוזה וידי חתעם על חוזה חילם

פקודת מלך השיעור אי ייסטר לשולם להקיים מפני חוס השלם
 שבתקופת תחיל עליונות בנה וכמה לבני הדור שסם השמש תהיה
 הוא סוף שלמה בחכמתו הולך ארדוס וסובב ארסון ונה קטנו
 הנקודה ונרל ריבוי המים בשיעור ומדה זו מסייע ומועיל ביישוב העולם
 ונרות של אקייטס מתענן הסקורה לנבולומיה סרוב וזהו מי מדר
 בשעלומים כלן שיעור בחכמתו בעזרה במים שיהיו בזה השיעור
 אשר הם כרי שיסקיים העולם ומזה אל הכת ומים תבן במדה ושמים
 כרוח תבן לפי שהמים שטוחים הזכר בהם מרתהידת כי סבר
 הטטוח ימדרו חונע בזרת ובקיעה ולטון תבן מפני השטח שהוץ
 יצריך תבון בעטן סבת וולתס סהל לשבת והכוונה כשאמר בזרת
 ובמידה ושיעור כל מדרס בזרת שלל ימדרו להיות יותר נאומו השעור
 שהם לא עובד ולא באורך וברוח וללא פקודת ממנו ובן דרך האומן הבונה
 באוקל למרוך אותו כמה יהיה צמו וארבו ורמו כרי שיוכל להתקיים
 כעטן סבת בבית המקדש והבית אשר בנה המלך שלמה ליה שמים
 חלה ארבו ועשרים כסבו וזהו שמים בזרת תבן חונע ומתקנים
 יופים בבריאות במדה ושיעור כל תבנן בזרת והסתכל איך אחר
 שלמה עה בחיט שמים סס חני שקוא מדרב בעס החכמה כמו שאמר
 לי שנה ומשה ונן ביאר הכת כי הסראית נעשין בחכמתו איך יוכן
 שמים בחוקו חונע על פני תהום שחקק והקיף אקייטס שהוא כמו מאונן
 נעשין בחכמתו איך ישער הכיס על פני תהום באומנו שחקים מועל
 כלן כשאמר יהי דקיע יפתק הקיע ויתאמץ בעמו ועיבות תהום
 בשקייטן ונמנים המים שהיה כל העולם מים במים ונה שימתקנו
 המים א מקום אחר והוא מקום מועט נתקנו ונתבוננו מפני סדר
 סלואמר ונרתת העס יל וכל בשלש עשר הודין הכוונה בשלש במדה
 ובשיעור נס כן שהרי מקומות הארץ אינם שוים נס עשר הארץ אינו שוים

עילכו מלזכרים באפינות קלות הוא סחור השולח בים יפדים ועו' טלחו
אונם ויחמזו לשם לכוא גי שהיה ער עתה מאוסך ומודע בין אונות
והוא עם כורח לזן הוא ומלחה כלו מעת שהיה לשם הוא נורח שבהם
הראה הבה נבלאות ונורחות והוא ניקוקו ומטסה כלו מעט מעט בוס¹⁰
אונתם האונות קן לקן ונהדים הם חלבי האונות זבת עור והיה
בוס ההוס יחבט י' מטבולת חבד ער נחל לבחר כוש הזכיר לשון
יחבט לשון כופל על חטים וזתים טכ כי תחבט זיתך כמי שחובט זתים
רץ החילן וחובט חטים שהוא חובט החטה מתוך הקט והתבן כן יחבט
וי' לישראל מבין האונות שהם מפזרים צינחם וטבולת הנזר הוא נהר
סנבטיון כענין שבת וזכר מעבר הנזר ער עולי אפדים כי ער טס עתידים
עשרת הטבטים שיוצאו ויתקברו עם אחיהם והורה ובענין אונתם
תלוקטו או יהודה נבע מין שהם הנסועים ועל זה אמר הכת מי מרד
בשעלומים האטיל גבורת קבוץ גליות לנבנות מעשה בראשיתך
ומי שעלו אנרומי והוא משל וכן חזרת והשליט משל וחכונדה
ככולן שיעור גמרה כי שיער בחכמתו הגדולה נמעשה בראשית כזה
השיעור שלמי אוקינום שהעולם עומד עליו ינודך נרול הוא שיהיו חמים
הם במדה ושיעור שתהיה הנקודה כולה יכולה לשמור עליו ושתהיה
יגפה על מפ המים והשיעור הזה שיעור אונתו במאמר יקו המים
שתהיה הגרה מלפניו שימקברו המים א מקום אחד הוא ים אוקיינוס
נתרמה היבשה ואם היתה מדרת המים ושיעורם יותר חזן פחות אין העולם
יכול להתקיים או היו יותר מזה השיעור מתוך טפע המים ומלוחם
העצום היתה בחזן נעה ונדה הולכת ובזה כדמיון המענה שהיה
עומדת בלבב יום כי רוח מעט מנענע אותה וכשהיא על שפת הים
קשר המים מועטים עמידתה וקיומה טס יותר חזק ואין הכח יכול
לנענע אותה וכן או היה מי אוקינוס שהנקודה חושבת עליהם מחוב

לא קוצרה ירושלים מהושיע ואחרי כן את רוח יי' וי' תבן את כל אלה הרוח
ה' לא היה מלאך ושדף שישרנו וכן הוא אומר נוטה שמים לבדו ודוק
החריץ ממותי מלי אתי בתי ואיש שבתו יוריענו ומי איש שי' ענושענו
כלו טעמושן בבריאת העולם והו' טאמ' את מי נושן ויביעהו ונ' ונ'
ודרך תבונה שיש בבריאת העולם כענן שנ' כונן שמים בתבונה
וכסם שלא נעל שנה מטוס צריה נמעטה בריצאת וזס' ממלאכים
והכלתמהים ולא ידעו טוס צריה סודו כשי' שיע את ישראל ולפי
אותם מן הנליות כענן שנ' בעת ההיא חניא חתם ונ' הן עינים סוד
מרלי וכטחק מאזנים נחטבו הן איים כדק יטול ואס תאמר איך
יאבר הבה כמה אומות נטביל אומה אחת תל' הן עינים במרמרלי
וכל האומות אינן נחטבות כלום לפי שרא כטס שאין הטפה נחטבת
כלום כטנסלה מן הרלי ובעל הרלי לא יחשוב אותה כלל כי מי הרלי
הס עיקר וכטחק מאזנים הוא הפחת והחסרון שהמאזנים חסרין
מחטקלם לפי שסוקלן בו תמיד והוא נחטק וכמדת והוא מלשון
אכנים טחקו מים וכטס שלא נודע החסרון הזה אינו ניכר וכן לא
נודעה טיפת המים שחסרה מן הרלי ואין חסרוננו ניכר כך אומות
העולם הן איים כדק יטול פי' אין יעורך לומר טאור האומות טסו
כטס צינים טאמ' האיים והם היחשים בתוך הים והים חקיף אותם
וכובטס קטה אף הם כחבק דק יטול מא' תשום ולכנן אין לי כעש
וחתו אין לי עולה נתן טעם לאיבורם וכי אינם חטובים כלום לפני
ית' לפי שהם כופרין בו ומנחשים ביבלמו טאין לו יבלת להויתא את
ישראל מידם והענן ההוא לא יתכנס להם כטוס עולה שיקריתם לפינו
טלא יס פיקו כל עיני הלכנן להבער אש וחיתו טל לכנן כל החיות
הנמצאות לא יס פיקו לעולה לפני והזכיר הלכנן לפי שהיה ישר
באדן ישראל כל העינים כחן נגדו לפי שהזכיר טלט לטובות כמר

אבל השתנה נק' מרחק זה למרחק זה ולא טעמו בטעמו ולא ריחו בריחו
וכן רישו זל אה בני שער יטבי הסודי הארץ למה נקרא טען חורי טען
מריחין הארץ בחוץ כי בני החורי היו עובדים ארמה חכמים גדולים
בטבע ובקיאין בדים השמר ובקשמו יי א נמישה ראו ליטע בעמר זה
אי או נרעיר ראו לזרוע בו ושקל סבלם קרים הכוונה שטיער ההרים
על פני כל הארץ וכל אחר במקום הראוי לו כי הסרים יעקך גדול הם
לעולם טעם השברים את הדום ועל זה אמר אמת לעשות לחם מטקל
ענין מטקל הוא טעם-ים מטברין את הדום ועדי הוא ית מועיז ולפי
הצורך כפי מה שייצטרכו העבודה והפירוק ולפי מה שייצטרכו העומק
יזהו טבת יולר הרים ונורא רוח כלו טברין ההרים נעבוד הדום טלם
יחבר הייסוב ונבעות במאזנים במרחק כן וייחס הפלם שהוא גדול
לסדים טעם גדולים וייחס מאזנים טעם קטנים לנבעות טעם קטנים
מן סקרים והוא טבת קרן כאלים נבעות כבני יצאן ייחס הרים לים
טעם גדולים ונבעות לבני יצאן הקטנים טען דרך הכריות ששוקלן
הרבר הנדום במטקל גדול ודבר קטן במטקל קטן זמן כל דבר ודבר
ראוי ליהס ולסבר אותו א מה שהוא נאות וראוי לו והכוונה טבת
הזה כי טבת צרא כל מעשיי בורה ונכונה ונענין חכמתו הגדולה
ובטיוער טוב ובענין טבת במעשה במחשבת וירא אלהים את כל אשר
עשה והנה טוב מאד ועל זה ינחם יעשה הנביא עה לישראל במעשה
בראשית ויאמר כי מי טעשה כלזה בלי שזר יסל הוא להועיל
יערא מיר אויביהם והנה בבת הזם תמלא טהזכיר ניסודות
האט ומרים והעשר ולא הזכיר יסוד הדום לפי שהיסודות ההם
נראים לשפן ויסוד הדום אינו נראה והענין כי הבה הזה לאטמו
אין ככלים ככלים שלא יצמינו אין נראה אבל החכמים לאן
יתמחו בזה אם יוציא את ישראל מן הנלות כי ירש בחכמתם כי לא

מקטת חמה ולא ידברו . נראה מכל זה שהיו סגורים שהיודים
הם שנתן יש להם כח להטיב או להרע זהו השני שלפני נתנו א
לכס שיהיה לעולם בורא ומנהיג מטיב לטובים ומרע לרעים
אכל העולם מאין מנהיג ובורא כמו דבר שמשל במקרה וסיו חומה
הרברים הלא שאנחנו שבדים ומכבדים כן עשו חמדתנו ונעבודיה
זו סיו מרעליהם וכן אנחנו אחריהם והנה הרעילו כן דוד אחר דוד
וחטבו כי הרברים הם שיקר ואין לעולם בורא ומנהיג ולא הם
דרכי האמורי . טסזכרו רבות זל' שלכן אומר הכת אחרץ הלא
תרעו הלא תשמעו וני . הזכיר ג' ענינים שבהם ירע סודם או יבי
משמחו זהו הלא תרעו כלו מרעתכם מי הוא ארון השלם או ילמוד
מאיש אחר שילמדו זהו שאז הלא תשמע כלו אם לא תרעו
מרעתכם הלא תשמעו ממה שקוראים בספרים יו ישמע מן המע
דרך קבלה זהו שאז הלא חונד לכס מדאש וסיא הקבלה שהיא
מדאש מימים קדמונים . הלא הבינתם מוסדות הארץ ואז זה
כנגד הכסל אם יש בכס דעת תוכלו להבין שיש לעולם בורא ומנהיג
ממוסדות הארץ . זהו י יסודות אש ורוח ומים ועפר ומה תוכלו
ללמוד סי העולם הזה המתנהג כל יסודות מנהיג יש לו טבראו בסך
מסודר ולא נפל כן במקרה שהרי י יסודות הם המכים ויש מחלוקת
ביניהם ומכנס משתנה זה מאז כי האש חם ויבש והמים בהם לחים
קרים טניהם בדורים זה עלזה והאוויר טביעהם לא ימנע האש
ולא המים מלעבור נהכו אם כן מי טס גבול לאש טלא ירד ממקומו
ולמים טלא יעל ממקומם ער טיסנשו זה בזה ונמצא מחלוקת
ביניהם ויניח הנצור כמו שאנו רואים באש ובמים אשר טיטנו
כ טיפנשו זה בזה אם כן מי יוכל לומר טזה היה במקרה כלל חנה
מנהיג טטס טבע האש טלא ירד לא ועלה ובעלי יתנום כן טס לו
גבול ולא יוכל לעלות ער נעל חכמה כי טס נלצל הלמה חזק

וְסִחָק יָקָר וְחֶשֶׁף שָׂחִים שְׂנוּיִים וְחֲסוּדִים כְּלֵם יֵשׁ בְּדַם מְעֻמָּאט לִפְנֵי
הַזְכִּיר כִּי אֵין וְתוֹהוּ נְחֻטְבוּלוּ שֶׁ אֵין בְּדַם מְלֻט לְאַפְס וְתוֹהוּ נְחֻטְבוּלוּ
פְּקוּת מְלֻט כְּלִשׁוֹן חוֹה הַמֶּה מְלֻט לְיָהִר אֶפְי אִם יִשְׁקוּל הָאָרֶם עִם
הַחֶבֶל בְּמֻחְזָעִים יָהִר הַלֵּא יֵהִי סָאָרִם פְּחוֹת מְחַבֵּל וְאִי תִרְמִיזוֹן אֶל
דָּבָר עִם הַאֲוִמוֹת אַתֶּם חוֹטְבִים כִּי כִּסֵּם שְׂחָאָהוּת שְׂלֵבִים אֵין בְּדַם כִּי
לְהִינָבֵל כִּךְ הוּא הָאֶל חִלְבָה שֶׁ תִּמְחוּ אִו תִּעַרְכוּ אִו תּוֹתוּ כִּי הַמֶּסֶל נִסְךְ
חֵרֵט וְיַעֲרֹף בּוֹהֵב יִדְקַעְנוּ הַחֵרֵט עוֹשֶׂה הַמֶּסֶל מֵאֵין אִו מִשָּׁן וְאִקָּר
כִּךְ מְכַסֵּה בּוֹהֵב מִי שֶׁהוּא יַעֲרֹף כִּמוֹ וְיִדְקַעְנוּ אֶת מַחֵי הַזֶּהֱבִי וְיִתְקַוֶּה
כִּסְף יַעֲרֹף הַיַּעֲרֹף נוֹתֵן בּוֹ שֶׁלְּשִׁלְחוֹת שֶׁל כִּסְף הַמֶּסֶל וְתוֹהוּ הַעֲשִׂיהִי
עוֹשִׂים מִסֵּל כִּסְף וְבוֹהֵב כִּמוֹ שֶׁהוֹזִיֵר לְמַעֲלָה אֶבֶל הַמֶּסֶל שֶׁלֵּא יוֹכֵל
לְעֲשׂוֹתָן יִבְחַר לוֹ עֵץ טוֹב שֶׁלֵּא יִדְקַב וְיִמְחַצוּ יַעֲשֶׂה פֶסֶל כְּלִכְרֵהוּ
בְּטָחוֹנִם נִמְסֵל וְיִמְכַב שֶׁעֲבוֹרֵת הַמֶּסֶלִים שֶׁנִּי חֲלָקִים יֵשׁ עוֹבֵד הַמֶּסֶל
לִפְנֵי שֶׁעֲשֶׂה מִתְחַלְבָה לְטֵם כּוֹכֵב פְּלוֹנֵי וְכִבּוֹד הַטְּעוֹת מוֹרִידֵי בּוֹ רוֹחְטוֹ
וְכוֹחוֹ שֶׁל כּוֹכֵב וְחֵיטְבֵי כִּאוֹ עוֹבֵד אֶת הַכּוֹכֵב שֶׁיִּמְחוּ וְחוֹטְבֵי יַעֲלֵה
כְּעֲבוֹרֵתוֹ וְאִו כִּי כוֹן שֶׁהַכּוֹכֵבִים מְנַהֲעִים אֶת הַשֶּׁלֶף הַטְּפֵל יִרְאוּ
לְעַבְדֵם וְעַלְכֵן הִיוּ הַאֲוִמוֹת עוֹשִׂים הַמֶּסֶלִים זֶה שֶׁלְּהַכּוֹזֵה שֶׁל כִּסְף
וְזֶה שֶׁלְּשָׁן מִלְּאִהֵר כֵּת יִכְלְתוּ כִּי הִיוּ מוֹדִירִים טֵם כִּי הַכּוֹכֵב וְהוּוּ
יַעֲלֵם הַזֶּהֱבִי שֶׁעֲשֶׂה נְבוֹכַדְנֶצַּר לְשִׁמְשׁ וְיֵשׁ שֶׁעוֹבֵד אֶת הַמֶּסֶל אֶל

הַיַּעֲרֹדֵה בְּעִמְלָה הַנְּעֻשִׂית מִשָּׁן אִו מִלְּאִהֵר חוֹטְבֵי טֵהִיא מְרִיעֵה
וְיִמְעוּבָה כִּי הִימָה מְחַטְבֵּתָם שֶׁהַיַּעֲרֹדִים שֶׁמֶס יֵטְבוּ וְיִרְעוּ וְיַעֲשׂוּ
לְהֵם קִרְבָּנוֹת וְהַקְּטוֹרֶת וְהַנְּסֻכִים כֵּן הִיוּ בְּרִדוֹת רַחֲטוֹנִים בֵּין הָאוֹהוֹת
אִשׁ לְאֵין לְהֵם חֲלֵק בְּתוֹרָה אֲמוֹנֵת הַכּוֹכֵבִים הַבִּיאִם לְאֲמוֹנֵת שֶׁל
מִיִּם וְהֵנָּה הַרְחֻטְנוֹת עֲשׂוּ מִרוֹךְ חֲכָמָה וְהַאֲחֻרְנוֹת כִּי אִם פְּטוֹת
וְכֵל יִרְשָׁמָה וְזֶה שֶׁהִים הַנְּכִיָּא מוֹכִיחֵם וְאִו וְלֵא יִשְׁכַּח אֲלֵנוּ לֵא
דַּעַת וְלֵא תְבוּנָה לִיאֵר חֵינּוּ שֶׁרַעַם בְּמוֹאֵט וְכֵתִי בְּתִרְהַ מְקַטָּה

בתוהו עשה ההדיסה והביטול לזינו משאם אבל הוא כמו ונערה
 עליהם קו תוהו אף כל נעשו אף כל זורעו כל כך יתנם לאין עד שיאמרו
 עליהם לא נעשו ולא זורעו ולא נשרט בארץ גשם בענין שכל ולא
 נודע מקומם חיים והזכיר סעמים אף לרבות דרך הסלבה כמו
 גם אעפ"י גם אמה גם טכנו וגם נשף בהם ויבשו כמו נשכין יטב
 רוחו יזלומים וכן נשפת ברוחך כסמ"ס וא"י תדמיוני ואמרה
 פי' א"י תוכלו לרמות אותי שיהיה טוה"ל כלו להדבקה טוחות תוכלו
 לרמות אותי אבל לא טאטויה לאחר מהם כי איך יחיד וקדוש ועולה
 ממה שבתם שאו מרים עיטכם וראו מי ברא אלה ונ"י אחר שאמר
 איתבוננו כל יסודות ונשמים הנטוי עליהם לאוהל חזר עוד ויחזר
 שישתכלו ככוכבים לפי שהם נופיים שנומים וראו בענין קלבני
 ברא אלה כי נבראים הם ולא בוראים שקרי יש לכם להבין ביריבי החכ"י
 שהעולם מחודש וכיון שהוא מקורט יש לו מחודש כי הדבר המחודש
 לא חידש את עצמו ואותו המחודש לא יתכן להיות אלא לאחר כמו
 שהמבאר נמושת ז"כ החכמה אם כן הכוכבים שהם רבים ברוחם
 הם ולא בוראים וראו גם כן בענין קלב המומיץ במספר יבאס מה
 שאין יכולת בארס למשר אותם והנה השם ית קרא שם לכל אחד
 מהם כל שם המצות לו לפי הדבר שנברא בעבודתו כי כל כוכב נכנס
 יש לו ממשלה על השמלים כל אחד מהם על מין ידועה שניתן בו
 לעשות מלאכתו והוא שאמרו רבותי ז"ל אין לך כל עשב ועשב
 מלמעלה שאין לו מול מלמעלה מכה אותו ואומר לו גדל ט"ו
 הידעת חוקות שמים אם תשים משטרו בראיך מצוב אונס מרוכ
 כוחות שיש לו לכל אחד מהם על השמלים ולפי הכח והמשלה
 שיש לו לכוכב הוא שמו ושכל אחד מהם הוא אמיץ כח לא ישתנה
 ולא יפסד בשמלים שהם משתנים נפסדים ונעדרים אבל בנבראים

בטבע מנעול האש שלא יוכל האש לעבירה אשפ שטכעו לעלות
וכן אם טבע המים לרדת ולפזלעלות וכי רידתם גם כן אם נבול ולא
ידרו לא עד לארץ כי שם לארץ טבע קטה וחזק לעמוד כנגד המים
שהם למים ורבים והארץ יבשה ולא יעברוה המים וכן אם האויר
כין האש והמים להסריד ביניהם ולפי האויר הם ולא דומה בחומו
לאש ובליחותו למים ומי שיאמר שיהיה כלזה לא במסדר הכס
עם כל אחר מהם במסדר שיוכל לעמוד וכל אחר ישמור במסדרו
ולא ישתנה לעולם ודבר שהוא במקרה לא יהיה על סדר אחר
קיים לא אם יהיה כך ופגם יהיה כך ומעט זה יש להשיב דעת
האומות כי השלם נהיה בן במקרה כל בורא טבראו והמשלטה
הם ישפך אדם ליו על המעיר מתאוס אי איסטר שיטאר עליונות
הכתב מסודר והטעות נקראות כמו שיהיה בקולמוס ומי שמביא
לכינוי כתב מסודר במידור טוה ונכון ואם כי נשפך זה על המעיר
ונעשיית צורת הכתב עליו היינו ממחרין להבזיבו שאי איסטר
מבלי כוונת מכון ואם בדבר זה בן כלטכן בדבר שמלאכתו יותר
דקה ותקונו ומדורו דקוק ועמוק מאין תכלית היושב על חונתה ארץ
ויושביה בחנבים כלואמר היושב על השמים כי הם חונתה ארץ כמו
שיעשה אדם שחונת העולה פי לחונתה שקורין קולמוס יש טה
איבעותה אחר ישיר וכטני יקוף את העולה זהנה שקורה מתך
העולה והארץ כמו הנקודה כי היא התחתון שבשעולה והשמים
סיכב הארץ כמו העולה ואם היושב דרך משל כי אין לו מקום
ית מכל לחיון ודרך היושב על מקום גבוה מאד יראה לו הנדוכ
קטן ועל כן אמר ויושביה בחנבים כעטן טבת ונהי כשיענו בחנבים
הנוטה בדוק שמים פי דוק יריעה שיעשה אדם חמנה אהל יתנה
דוועט לאין ומראה לפס שיש ארון לעולם מוריש ומעשיר משתכל
אף מרומם שושני ארץ סמתנאים בנדולתם וכוטחים בחיל בתהו

עינה שאינה הענה שקראו חכתי מהשיך הוא שבת לו זה מהשיך עינה
 כמלך בלי דעת ויתבאר מזה שהענה התענה היא קאורה וטאונה
 הענה הוא החשך לפי שהחשך כלל הרעות והאור כלל הטובות והוא
 שבת יועד אור ובורא חשך עשה שלום ובורא רע העמיד השלום
 במדנת האור והעמיד הרע במדנת החשך וזהו שאמר במזן אור ורוע
 ליגדיק כלו כל הטובה והשלמה לגדיק שהרי רוב היצרות הבאות על
 האדם הוא בעיניו סיבה להנה והוא הנדרס להביאם וזה מיעד החטא
 שאם הוא חוטא ויערות רבות ביות עליו אעפ שאותן היצרות מאת השם
 ית מצו לו אין חפץ השם בהם שהיא ית היה רוינה בו טלמיקטא ולפי
 יבוא עליו יצרות הוא שאם כי לא יזנה לעולם יי כי לא ענה מלכו וינה
 בע איש לעות ארס בדיבו יי לא ראה אמר אין הנה מואם בבריותו ולא
 מענה אותם מריונו וחסינו ולא רצה השם ית לעשות ארס בחטא שעשה
 והוא שהשם ית הטוב הנמור באמרו טוב יי לכל ואין חפצו בדעה כלל
 באמרם אין רבר רע יודר מן השמים וזהו תאמר כיון שהרחיק חפצו
 מן הרע אם כן היצרות הבאות על האדם מקרה חיינס מילתו ית ועלכן
 כתי אחריו מי זה אמר ומה יי לא יעוה מפ עליון לא תיעז הרעות והטוב
 בוחי הכל מאתו ית בהשגחה מכוונת ומלתו ית הרע והטוב הכל במשפט
 ומאחר שהוא כן מה יתחונן ארס חי נבר על חטאיו פי על חטאיו וראוי
 לו להתאונן כי הם סיבת יצרותו ועלכן היצרות הנמור טלמיקטא הוא מכללי
 השמירה וההשגחה ומאוי לו להיות כולל כל טובות העולם שקראו אור
 זרוע ליגדיק לפי שהוא רבץ בשם ית כן השגחת השם ית דבקה ביגדיק
 ומיעט מעשה בתלמוד ביגדיק אחר צמור שהיו עיזו הורגות את הזאבים
 שכלבך היה נשמת ממקרה העולם שאפי במחנות טלו לא היו יראים
 כן הזאבים לא שהיו הורגות אותם וכך אמר כל חרף וחרף אדניא רובא
 בקרשא יי ואמר ליגדיק לשון יחיד רמז למה שאמר בשביל יצדיק אחר

על משלה איש מהם לא נעדר לעולם ביום הקודש בעולם לא יעזוב
בחקיקתו לפי שאינם בעלי הסדרן אבל הם שלמים בברייתם וכלי טעם
קיבלו עשרת הדברות שתחלתם אנכי זכו שהבדל ינחם אותם במלך
אנכי הוא שבת אנכי אנכי הוא מלחמכם ויגוה לנביאים שינחמו אותם
שכ נחמו נחמו עמי ועלן כשתתנבא ישעיה הנביא ענה נחמה זו על קבץ
נלות פתח במעשה בראשית מי מלא בשעלו מים וחתם בכוכבים ויאמר
שמו מרום עיניכם וראו מי ברא אה וכוונתו לו כי מי שהיה לו יכולת
לברוא שמים וארץ יש מאין ויש לו גם כן יכולת להוסיף במספר
עבדים יכול הוא להוסיף את ישראל מן הנלות מיד אויביהם ומה שאמר
כבאן על הכוכבים לכולם בשם יקרא כי נתן רצו לישראל שנמשלו לכוכבים
שהם עתידים שיעלו כולם לרושלים כלו כל אחד נקרא בשמו ומה
שאמר נסבן איש לא נעדר רצו לישראל שלא יחסר אותם אחר מהם
מן החיים שבאותו זמן שלא יבואו לרושלים הוא שבת ביהוקא
וכנסתם על ארמית ולא אומר עוד מהם שם ובהיות כל ישראל
יחסו במקום אחד או תהיה השמחה גדולה והנחמה שלימה ותמצית
הארץ דעה וחכמה ויהיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה
שבעתים ביום הנושׁ יי אית שבר שמו זמחין מכתו ירפא וכתׁ כי נחם
יי יצוין צדתי בייש אשר יצמו תשמחו אהות נון נר חנוכה

אור ארבע למעגליק ולישרי לב שמה דרך
הבת לבנות כלל לחובות שבעולם בלשון אור וזין הכוונה אור ממש
לא שמה והשקט וכבוד ובריאות מלשון לימודים היתה אורה ושמה
קומי אורי כי בא אורך כי יתה תמיד גרי יי הכל כלל לשוונות העולם
וטן מייסא בהפך שהכוונתם קורין כלל על המעות חסך כמו וחכסיל
בהפך ילך ומי צמתענב ומרשם עלימו קורא אהבת מין חסך כמו
יזמיענו בליוב שאר חיים הקצין יה חסך שג שתמיעא בני שנותן ענה

איכסר לו שהזכיר לשון זריעה לפי שכל זריעה שצריך המקרה שולשי
עליה כען הטרפן והכרד וכיוצא בה ובא לו שהזריעה הזאת עלונה
היא לא תבול תחת המקרה סוף שאני שלמה במקום אחר וזרע יצדקה
שכר אמת כלו שאר הזריעות הדבר תלוי בספק אם יבואו לדי קיערה
לפי שאיכסר שילקו בטרפן והזרע לא יוצא מה לקיעור בעת הקיעור
אבל הזרע יצדקה אין קיערתה תלוייה בספק כי שכרונה קיים לעולם
הבא והוא שכר אמת כלו שכר אמת קיים ובא שכר ושכר כלשון שכל
ושכל בשכל יט בו בשכל קול הטענה מעלת האור הזה גדולה כי הוא
מזון לכפס הארץ כען שהמאכל והמזקם מזון לעץ והוא שבת ויאכלו
וישמע אכלה ושתייה זו מזון הנפש אמרו רז"ל אמר יוחנן אכילה
וראית ר"ל כי המזון שהנפש מתקיים בו הוא סיבה אחר סיבה והאומצות
דבית אכל מזון הנפש מכה הסיבה זו היא האכילה והשתייה הוראות
אם שאמר יוחנן ממה שבת באור פני מלך חיים כי אותו האור חיים
ניבחים לנפש וכבר ידעת כי אומצותו רוד המזכיר וכו' א המזון שכל
חס וחס היה יורד להם את המזן שהוא מתעלבת האור הזה שעליו אמר
שלמה בחכמתו והתקן האור הזכיר מתקן על הנפש שהיה מתעלבת האור
וכן תמצא במק שאתי חכה וטעמו סגפיהי ואתי לנדיק כלשון
יחיד והיה ראוי לו ליצדיקים כמו שאמר ולשרים ומה לא באמת
שאין הכל זוסן לצוניה מעלה וכמו שאמר בע עלי עשתי ולושרי
לב שמחה שמחך שמחה לשרים ואור לשרים כל שישן מעלה
השמחה גדולה במעלת האור כמו שאין מעלת השרים והצדיק
ומצא לשלם בסוד המדות בכתובים שהצדיקים קיימים ושרים
משה אמר יצדיק ושר הוא רוד אמר אך יצדיקים יורו לשם ששרים
את סעך ותקנו רבותי זל במעלת ראש השנה ואו יצדיק ושר וישלחו
וישרים יעלו ובא להזריע ששקד השמחה הוא האור והיצדיקים הם

העולם מתקיים שז' ויצריק סוד עולם וכן הכתוב רגל הסידו יסמור
חסידותה ולישר לב שמחה אחר שהזכיר ענין היצריק הנסוד מן
המקרים לרוב מעלתו וזכותו אמר כי יסרי חלב והם המרכדים היושר
והחושבים אותם בלבם ושואין מעלתם כל כך כמעלת היצריקים כשיהיו
נשואים מן המקרים כשיבואו עליהם מקרים אינם בועטים בהם ולא
קצנים בייסורים אלא מוצריקין עליהם את הדין ומקבלים אותם בטמחה
לפי שהם היוצעים שהם רוצים כפרה להם ועוד יש לפרט אור זרוע
ליצריק אור ממש והוא כמו לאור הנברא ביום ראשון שרר זל עליו וירא
אחים כי טוב ונע ראה שאין העולם נרר להשתמש בו עמר ונצחו ליצריקים
לעתיד לבא וביאור ליצריק לנפש היצריק שהנפשות נבראו ביום ראשון
עם בריאות האור שכן תמצא באיוב אי זה הרכך יטכן אור וכה בתורה
ירשת בראש תולד ומספר ימך רבים יאמר הבה לחיוב אם אתה יודע ולבין
נתעבות הדת האור ידעת בורא כי הוא תולד כלו כי מאן נולדת עמו ומיזם
כחשון של בריאת העולם אתה יכול לספר ענינו כי שם היית עמו זרזו
ולספר ימך הרבים כמו לו שהנפשות נבראו עם בריאת האור ביום ראשון
והוא שייסר הפייע הלוי זל תקן נשמות עם האור הראשון תחלת דבר יו
ולפי שהאור והנפש נבראים ביום הראשון קיימים ונעמיים לשם תמינא
שייחר אותם הכת באעשה נראשים לשון ויהי מה שלא תמינא כן בשאר
הנבראים אלא לאו ויהי כן בלתי שיחזיר דבר הנברא בעצמו והוא אמרו
ויהי אור ויהי האורם לנפש חיה לרמוז כי נפש היצריק למעלה ורבות
זל משלבבא משל חמ' למה הרבר דומה למלך שהיה לו מנה יפדה
אמר אהיה לבני ההר אור זרוע ליצריק ומה שאמר זרוע להפגרת
הסבר הלב הנרול ושפע התענוג הנכלל סומדנה לו נפש היצריק
כשגן הוצינה שארם מוציין למדה אהב כמה מרוב כן נפש היצריק
זוכה על כל מוציה ומצוה לכמה מיני תענוגים לעולם הנצח ועוד איסר

לאמרו אחר יוצר המזרות מן הטעם הזה בעינינו ולפי המשיג המצוה
 לנר והתורה לאור וזנה דוד ענה המשיגה לשענה לנר ולאור שנ
 עברנו דברך ואור לנתיבות המשיגה לאור השמש שהוא גדול מכל
 המזרות המושגים לשון והמשיגה לאור הנר לפי שפעמים שתועלת
 הנר קרובה יותר מאור השמש שהרי יכול להשתמש בנר להכניסו בחוץ
 ובסדקין מה שכן יכול להשתמש בן באור השמש ואם לרגלי לפי שהכל
 מיני להכשל והתורה מסלקת מן המכשולים כארס ההולך בלילה ובירד
 נרו והוא בטוח שלא יכשל ואמרו במדרש תלמי אמר דוד באת לחלל
 את השבת האירה לי תורה שנ שמור את יום השבת ונני באת למנוח
 האירה לי תורה שנ מות יומת העוף ההל נר לרגלי דברך ואור לנתיבות
 נתיבות למר שהתורה אור גדול על כל המזרות כולן ושהאיר משה
 רבו את העולם בתורה ואחר כך השיר את העולם במעשה מערה
 ומן הירוע כי מעשה המנורה ושאר כל המטבן הכל היה רמז ויצור
 לדברים שכלים כשם שהיה נן עין שרד בו ארס הריאשון ונהרותו
 ואילנו רמז לעצמים רוחניים זהו שתמאץ את בכל המטבן וכארה
 ועשה בתבנתם אשר אתה מראה בהר וכתב באשר הריאזה אותך
 בהר וזה יורה שראה בהר רועמא עליהם עני יריעה וחכמה הנרמזים
 בזה גם ירוע כי הדלקת הנר מן המנורה איננה העסקה לא מעלה ולא

מוריד ט מן שבת בו ונהרד עניה טרי וכתב והאירן האירה מכבודו וזה
 היה עריך לנרות כשר ורס אבל הכוונה היתה למעלה בית המקדש ולכבו
 ולקבוע בנמש גדול מעלה הרים ולהגדיל שרבו בעינו בל כואז וכן דרכי
 מלך כשר ורס שמרליקין בהיכל שלהם כמה נרות דרך קנור וחטיבות
 וכל שכן בבית המקדש שהיה אור העולם שיצריך להדליק שם נרות
 ושתלכט הנמש מזה המורח והבשת ושיהיה המקום תהום יראי ומקודש
 בעטסו כמו שטיבטויינו במורה ומקדש תראו וכן דרשו ז"ל בתנחומא

הזוכים למעלת האור וכל טעם למעלת הטמאה והישרים זוכין למעלת
השם אבל לא למעלת האור והוא שאם ר"ל אמר בסוף כד יצחק לב
הכל לתורה ולפי הכל לטמאה יצריקים לתורה וישרים לטמאה ובלתי
אור זרוע ליצריק זה משה באנו לר נתמלא בלהבית תורה עני ומר
אותו כי טוב הוא ואין טוב לא יצריק עני אמר ליצריק כי טוב כשיד
מן החר וקבל את התורה מה בתי שם כי קק עור כשו ההל אור זרוע
ליצריק בונת המידע בבת הזה הוא טמאה רבי מתחלה תלברמו
היה יאוי את כל העולם על ידי התורה שקבל בחד סיני תחלה החד
את העולם במעשה המטכן שהיה דעמת בית המקדש וירעת כי בית
המקדש היה אורו של עולם עני והלכו נייס לאורך אחר כן האיר את
העולם במעשה הארון שבו היו לוחות הברית התורה והמצוות שהם
אורו של עולם עני כי נר מצוה ותורה אור מצוה זו תורה שבעל
פה כזרם המצוה לשלוחו שיאמר רברים שבעל פה למי שמתהלך וכן
לשון תורה היא שרדשו רבותי ול כי מאסו את תורת ה' יצבאור
זה תורה שבכתב ואת אמרת קדוש ישרא נאצו זו תורה שבעל פה
וכשם שאור הנר נאצל מאור השמש כך תורה שבעל פה נאצלת
מתורה שבכתב וישיל התורה לאור השמש לפי שהיא מן הנבואים
הנבבדים העליונים שאנו רואין לשון טכן אמר דוד עה במזמור השמי
מספרים כבעל הזכיר נסלחות בתנועת הנלולים ובמהלך השמש
ואין תורה שבעל פה לבל העולם והזכיר אחריו תורת ה' תמימה להודיעו
שער השם גדול למעלה מן השמש הוא אור התורה ומזה אמרו
מיאמר השם כלו יודע מן השמש מאטלמו בוס ולא בליה ואור
התורה בוס וכן בליה ושור שאור השמש פעמים יכנה וילקח
האור מן השמש כן אור התורה שתיא מאירה לער וזהו שאמר שמת
לער ולפי סדר המזמור תיקנו לנו כ"ל והאר שגנו במצותך לחמרו

ובהקדש היו מתגלגלים בחשבון הכסף הנדון היה לזכר ה' בברי כחונה
 חטן וזמור ומשל ובתענה חשבון ומנפת ומבט מחבקים ויניין
 ודלומים היו משוררים בה כלים למענה על נעוה על מחלת על
 עליות שיר והרביעי קראו הכתובים מזה שכת וכנניהו סר האלים
 במשא שור במשא כי מבין הוא זהו קל וחזק ונמה חלשון וישאחת
 קולו למענה א הכתובים והוא לשון חליל וכה והעם מחללים בחלילים
 למענה על שושנים למענה על הנתיב על השמינית הרביעית של הים
 שיש בין שני היםות והקטורה ל בשמן המשחה וכן מיר וקמרון וקנה
 וקרה וז בקטורה נשן ושחלת והלכנה ולכונה ה ברים שעבר הארון
 שני ברי השלחן שני ברים למזבח הזהב ושני ברים למזבח העולה
 חן הקורבנות אחר שמונה ימים שכת ומיום השמיני והלילה וכו' ה ימי
 המילה ה חנוון של יעקב ה מחיינות לכבודו ועוד כזה טעם זה
 והוא כי חשבון שמונה ריב למק המשיה שהוא על מעלות ה ידוע כי
 חשבון ה הוא אחר ה במעלת האחר וכונן הימים יחזרו כל האומות
 לאמונתו הוא שכת כי חן הפוך א עמים ושה ברורה לקריו כולם
 בשם ה ולעברו שכם אחר וכת כוכ הוא יהיה ה אחר יטו
 אחר ולפי שהעולם הזה הוא על מעלת שבעה ומה היתה מעלת
 הימין והיקרם בזרות חייבה החכמה להיות זמן המשיה של מעלת
 ה כי בהיה מעלת יתרה ותוספת השנה ברישת הטעם יתעל כל
 הזמנים הוא שכת כי כולם ידעו אותי למקטנים וערבולם והנה
 חזל הרחיבו הנאמר בענין הזה הוא שאמרו בנסים ערכן ל יהודה
 או בטר של וקדש של ה עמקיהם שני שובע שמונה אתפך א
 חקרי שובע א שבע ושל ימות המשיה ה שני למענה על השמינית

בפסוק להעלות נר תמיד אור הבה וכו' לאורכם את ערך חלק כשר וירד
חוליק נר חנך דלוק שחא יכול להדליק מתוך החטך ואני מתוך החטך הונחתי
אורה דבתי וחסך על פני תהום וסמיך ליה ויחמר להים יהי אור ויהי אור הא
לא איתת נר תמיד לא להעלות אולם וכל האומות ולמדנו מה שהדלקת
נרות במקדש כבוד גדול לישראל ולחוקים והחוקים היו והתקיים בכך והיה
נכל להרכיב ינהג כל ישראל להדליק נרות בבית כנסת לפי שהם דרך נבון
והירד לבירה התמלה וכל החיר בחולקת נרות בבית הכנסת הרי זה מכבד
את השם ית הוא שחמי הנביא עה עלקן באורים כבדו: וידעו זל בלן פנסין
וכבר ידעת הכס הגדול שהיה נעשה במערה בית המקדש בני מעלי של
היה בו טמך יותר מכשאר הנרות וטמך הנרות היו דולקין עד הבקר וכו'
לשרבי היה דולק כל הלילה וכל היום כולו עד הערב שחמנו היה מדליק שחר
הנרות בין שערבים וזה היה ערות ליטול שהשכינה שורה כינהם הוא
שחמי הסת מחוץ לכרובת הערות בזהל מושב ישרך וכו' ויחמו חזל עת
הוא לכל בני שלב שהשכינה שורה בשרא יחמי ערות אור ברא זה נר
משבבי שמוך בה טמך כמורת חכמותיה שחמנה היה חוליק ובה היה
חסיים ומצני בתלמוד שהיו יצדיקים בואן בית המקדש שלח כבה נר
לשרבי כל ימיהם נעם שחמנו שנעשה נס ציון בואן הוא בנרו רח
מתנהו בן יוחנן בן גבול שהיתה תמועה גדולה עליה והרנבולטת
יון אף אפיס הוא וכניו שחמי צבורים ציולים ונבורתם הגדולה נתפרסת
באומות ומחרם נכל על כל העמים ואחר שהזקה המלכות לישראל ונברו
החטמונים על מלכות יון כבה לבסלו נכנסו להיכל ומצאו סך אחר
על שחן טהור ולא היה בו שיעור להדליק חמנו כי אם לילה אחר ונעשה
נס והדליקו חמנו ה ימים ימה שנמשך הנס ה ימים לא פחות ולחית
יש פ טפ שמקום הזנים שחמם חכמים הטמך היה כוהלך ה ימים
וחזרין כל ימים ה וכלפי נמשך להם הנס ה ימים כרי טולכו ויחזרו
ויצאו שחן טהור ונערי שחם תמצון תליתו צירוב הדברים טבתיק

שהלך בעלה למדינת הים ודעה לחזור איה וכו' שאירע לנו בעבור
 מערים שסבלנו במה יסורין וכו' שבעבור ועניי הבה כרחמיך הרבה
 נפלצותינו ופדונו ומופתנו בפרעה ונכל מערים והויניאנו ביד רוח
 כך הוא עתה לעשות בגלות החורש הזה מולטאר הנליות חטא סבלנו
 ברורות שעברו למה יצרות ומה ייסורין נגזרו עליהם כמה גזרות מחורש
 ומה מיני מערים ומה מישרא שחסרו יענין להרעה על ייסור הטס
 ית על אסת כמה ומה שעתיד הבה לכמול שכרינו ולחרש נסים ונפלאות
 לשני העינים יותר ויותר מביציאת מערים ולפי תמצא כושקב אבי העלים
 באבות שהיו כל עענו ומקרינו רמז בגלות הטליטי הזה חסר שעברו ועלו
 כמה יצרות עם עשו הרשע ועם הטר טלי טהנצב באחרונה יול הכה
 וניעל מכל היצרות ההם וזו בו הרת ויבחי שקב טלים וההבטה הזה
 בעצמה חיענו לרעא שבוטר לישרא נכלימי הנליות הארונד הזם שהיו
 יגחזיקים באמונתם וכל הערות והתלאות והייסורים יזלאנייס להגיע
 לנו בגלות כמו שאנו וכטלו בחרב ונלהבה ובטבי ובבזה אין הזק
 חותם היצרות דבק בנו רמז הרקיע שאוכו זהיר ובפיר ואין החטך
 יבקנו והוא טבת והנשכילים יזהירו כזהר הרקיע ומיעדיק
 הרבים ככוכבים לעולם ועי
אורטסמך ישנוחה
 עברו את יי בטוחה בואו לפני
 ברנבה רעו כי יי האלים הוא עשחנו ולו אנהנו עמו וינאן מרעתי
 אין הטוחה ראוייה בעולם הזה כי אם בעבודת השם ית ולא תמצא
 בכל סכרי הקדש שיטבה הכת הטוחה לא בונען העבודה וההט
 בהבה הוא טבת רנו מעריקים כיי ודת שויו כיי ועלו מעריקים

על נתיח שמינית ושל עולם הבא עשר שני כנגד עשור זמרו לו ולפי
הענין הזה יש להתבונן בשמונת הימים האלה הנקראים חנוכה שהיו
נגזר אלשון חנוך כלשון חנוכה הבית לפי שהיו רמז לזמן המשיח
שאנו עתידים לחנוך בית המקדש קבלה ביקינו והנחילה העתידה
עתידה שתהיה ברמיזין נאולת מצרים כשם שמינינו קריעת ים סוף
בנאולת מצרים כן תוציא בנאולה העתידה והחרים יי חת לשון ים
מצרים והנף ירו נעל הנהר בעים רוחו וכתב והיתה חסלה לשאר עמו
תשר יסחר תחשור כאשר היתה לישראל כיום עלותם תאריך ויערים
הרי זה מעיר טב נאולה העתידה שער הכה לתת בים דרך כמו שהיה
ביוצאת מצרים ונער כתב כאשר שמע למצרים יחילו כשמוע יצור
וזה ופירש טברמיין נאולת מצרים תהיה נאולתנו העתידה טהר
יצור ולכות ארום היא לפי שהיא חסר ויו יצר כתב ויר זל כל יצר
טברמיין חסר ויו בולכות הרשעה הכת מורכב וכל יצר מלך כיצור
המרינה הכת מורכב כשם שמינינו נאשה הנשוע הראשון שנולדו
בתיה בת פרעה ובתוך פלטרין שלו ומשם יצא והחריבו וכמו שאמר
הכת ואייניא חש מתוכך היא חבלתה כן תוציא במושיע האחרון יהי
רצון שיצלה במהרה צימינו שהוא עמר לצאת ונתן מאדפולין של
רומי ותחריכה הוא שהתנבא ישעיה עה טס ירעה עליוס ירביץ
וכלה סעפיה ועל כן נשאנחנו בגלות רצוי לנו למטל הצרות האתע
עלינו ולהתפלל להבה שיתן לנו כח לסבלן וסיהיה בטחוננו שהכל לטוב
וכמו שאמרו זל צריקים תחלתן ייסורים וסופם שליה ורצוי לנו לתר
אלבינו כו אם הכה קינן עלינו בגלות לא מחמנו טכן הערה תורה
ואף גם זאת בהיותם בארץ אויבהם ונו וירמיה ענה אפי כשער
הפור ענות לא אה לא היתה כאמנה ולא אנה נמט לא כאמנה טהלך

כלב היא מתגלית ופזם לירי פועל והנה הוא נענש על זאת בלא חטא
 ברוש ומיניבו בחקרא אשר על עטן זהו שאמר שלמה לב שמים יטיב
 טעם כי השמחה ההיא עכרת בפנים ומעתה יש על האדם לחזור
 באי זה עבר אם במעשה המצוה אם במעשה העברה ועל השמחה
 הזאת האסורה והענינה הזוהר שלמה ואמר שמים בחור בילדותך
 וגו' ויטיב לך בימי בחירותיך חמה שירוש כי זמן האדם נחלק
 לנ חלקים והן הילדות והבחרות והטחרות כלומר הזקנה הילדות
 והבחרות הם ימי השמחה והטובה זהו שאמר שמים בחור בילדותיך
 לימך הכת כי הילדות הוא זמן השמחה כי הוא כדמיון הטעם המתחיל
 לזרוע בקר וחולק ואור כן בשר הנשח הולך ונרל והבחרות הוא
 זמן הטובה יד והוא בתקפו וכוחו באמצעות ימי כדמיון הטעם
 שהוא בתקפו וכוחו הגדול בחייו היום באמצעות שמים והטחרות
 הוא זמן הזקנה ונקראים ימי החשך ימי הדעה הוא סבל ויזכור
 את ימי החשך הרבה יהיו כל שבא הכל וקרא זמן הזקנה טחרות
 לשרוב ולשקוע במערב הא למידה שעתיד אדם ליתן את הדין
 על שמחת השלם הזה ואמר במדרש אמרת לחוללים א תהולו
 אמרת לחוללים א תחלי מלשון לחול במחובות שאין השמחה
 המתנת לולאדם בשלם הזה ימי שמים היום שמים למחר ולבין
 כל מי שחייב היום מיער לחקר זהו שאמר שלמה עה לטחוק
 אמרת לחולל ולשמחה מה זו עושה תרעלך שהוא כן טחול
 בבריאות השלם היתה שמחה נרולה לפני ה' סג' יהי כבוד ה'
 לשלם ימים ימי במעשיו וכתי' וירא אהים את כל עשה וגו' מה
 כתי' בסוף ויתעצב א לבו לכך נאמר אמרת לחוללים א תהולו
 לחוללים א תהולו ומה ה' צו לא המתין בשמחתו כע אדם על
 אחת כמה וכמה אמרם שמים שמחה נרולה נתגל והרנ כמה

והרצנו בליטת כל וכת' שש אנו על אחרת כי חסד
שלוח חסד ה' בארץ זריזן לעבוד את השם ישעיה במלכה וכן
מינינו המאור הנזכר שהיו רץ ומתועב בעולו שכל תעשט באו
ועבודתו בטמאה והוא טמא והוא כהן יונא מחופטו יג' ובעת
יוצר בשבת שמונים באותם טעמים כבואם וכן מינינו שמונה
וטבה אני את הטמאה אשר אין עוב לאיס תחת השמש אם
לאכול ולשתות ולשמוח והוא ילוננו בעמלו וכי יש אכלה ושתיה
מלויין לו לאדם בקצ' לא זו תורה ומעשים טובים וזה שמונה
ע' אור יצדיקים ישמח ובר' דעשים ידעך כינה נפש יצדיק לאור
לב' שהיא לקוחה משם ונבראת עמו ביום ראשון ובא למד
נפש היצדיק היא שמחה באעשה המצוות אבל נפש הרשע
טכיה אותה לבר הזכיר ידעך לפי שאין הרשעים שמחים שמה
הנפש לא כל שמחתם אינה לא כשמחת הצוף ולכך תכל
שמחתם כשמת העוף כשם שהנר יכלה אורו ככלות השמן
והטמאה וכן הזכיר משה רבינו ע"ה תחת אשר לא עבדת אתי
אתך ונ' העשנו בעבודתו כשלא היתה בטמאה הטמאה הזאת
ק"ו הייתה מן התורה נע"ה ה' אדם עליה כי היא עבודה נאות
לשם ית' קטובה יותר מן המצוה אחנם מינינו שמחה
אסורה בלוי' התורה והיא הטמאה בתענוב העוף ומצוותנו
אשר לאדם לניל לחטא בהנה כשמחת האדם בענין העבודה
אשר מעלם או כשידבר בהם בענין שמח לאיד לאינקה והנה
נתבאר שנת ושכר על המצוה והעבירה כי אם ישמח על המעשה
הטוב הנה טכרו אותו ומעלתו לכינוי כי הטמאה אשר טרשה

למען את השמים ההיא תיקט לה ברכת הטוב והמטיב שהיא ברכת
 האכל והיא שהיקט אותה ביבנה עלהרונג ברתב ומני רבי הקדוש
 שהיה מעולי ישרא תורה ונרולם במקום אחר שהיה מטכיר לבר
 קפרא ונותן לו ממין הרבה שלא יגרום לו שמהם ושחוק הוא שאחר
 במסכת נדרים יומא למחין ביה ר' אחינא פורענותא לעלמא חמ' ליה
 בר קפרא לא תבראן ויהיבנא לך ל' גרין דחיטי חמ' ליה חזי מר רבנא
 גרין יקח בשנא שקילנא שקל דיקולא פחיה מוכרא וסתפיה על
 רישיה חמ' ליה חבחיטי דרשיסא בך אחין ר' אחי ליה לא חזירתיך
 ולא תחבן חמ' ליה חיטי דרשינא בך האנסינא ונראה כי בר קפרא
 הוא רבבבך שהיה משמה לרבי הקדוש ברברי והיתה כונת בר
 קפרא לשמים כד' שיטמה לרבי הקדוש שהיה גדול וחשוב במלך
 ומתוך השמה תבנה ומכונן תורתו ויהיו הדברים שמהם וכענין
 שמחת כל הענין בגביאים אך רבי הקדוש שהעיר על שגמו בשעת
 פטירתו שלא נהנה מן העולם בעשר חיובותיו ואפי' בארבע קאנה
 לא רצה בזה כי היה גדול בכל המדות אך במדת השמה והשחוק
 והיו כל תנועותיו כמשכונת אחר השכל ושקולות במאזני החכמה
 עד שאי נהנה לבו יום אחר לשמחת העולם הזה אוליטחוק היה זה
 עונש לבני הרור ועלבן יתחייב אדם להמשיך השמה בעולם הזה
 ולתת א לבני עבודת הטס יתע' ושיהיה שיקר שמחתו עבודתו ומעשיו
 המצות וכן הויה און עבדו את יי' בשמה יע' ואפי' בשמחת המצוה
 און ונילו ברעיה במקום גילה טס תהא רעה ויתכן כי לזאת כוננת
 התורה במה שכתב בחג הסוכות והיי' אך שמה בלשון מיעוט כי מפני
 שמה כבר בחג הסוכות השגושות שהיו זמן הקציר ובחג הסוכות
 תגדל שמחתו יותר ויותר שהיו זמן האסף לאסף תבואותיו ושמו
 יינו ושאר פירותיו עלכן יאמר כי בזמן ששמחתו גדולה יותר ימעט
 אותה ויסורנה לדרך המיעוט זהו והיי' אך שמה אכל השמחה

מלכים ונתן לו ה' בן לזקנותו ולבסוף נחמו לו קח נח את בןך חזניך
ועזר המורים לקבור את שרה ובקט מהם לקברה ולח מיצא ער
שקנה כל מאות שקל כסף יצחק שמה שמה גדולה חמל לו חמה
ראינו כי הים יי עמך ונוני יעל מן החרב ומחנש נדר ולבסוף בתי
ותכהין שינו מרחות ומה יצחק עולתו של ה' לח המהין בשמותו
בני אדם על אחת כמה וכמה יעקב שמה שמה גדולה ראם סולד
ומלחכי אהים עולים ויורדים בו והנה יי נצב עליו ונוני ולבסוף חיר
לו כמה יצרה יצרת לבן יצרת עשו יצרת יוסף יצרת דינה יצרת רחל
ומה יעקב לח המהין בשמותו שאר בני אדם על אחת כמה וכמה
יהושוע שמה שמה גדולה הנחיל לארץ ליטרא את החץ הרג
לא מלכים ונתנו לו כל ישראל כבוד שנ כל איש אשר ימדה את עמך
ולח ישמע ארבעין ונוני ומה יהושוע שלח זכה והזקין ומה בלל בני
חס היצריקים כך הרשעים על אחת כמה וכמה על הכהן שמה
שמה גדולה שהיה מלך וכחן ואב בית דין שנ ועל הכהן יושב על
הכסא על מזוזת היכלי ראה מה בתי ויהי כהזכירו את חרון האהים
ויסל מעל הכסא ונוני וגם שנ בנו חפכ ופינחס מה על היצריק כך
הרשעים על אחת כמה וכמה איטבע בת עמינרב אין לך חיש ואשה
בעולם שראה שמה כמותה שראתה בעלה כהן גדול משמש בכהונה
גדולה ונביא נחמה חחי בעלה מלך ונביא ושני בניה סינני כהונה
ואחיה נחטון בן עמינרב ראש כל נשידי ישראל לח המהנה בשמותה
אין נכסו שנ בניה להקריב קרבן וייצאו שרופים לכך נחמ חמרה
להוללים א יתולו ערכאן במדרש ומפני שחייב אדם למעט בשמות
העולם הזה תקנו סכמים לכרך על שיני יין הטוב והמטיב שהרי
במקום שמשנים היינות אין ספק שיש שם שיני שונה וברי למעט

חוריענו שהתורה דבר רבור כלו ענין כפול יש בו כפני וחיון והמשיל
 הכפני לזהב זה חיון המשילו לכסף זהו שאם תפוחי זהב במשכיות
 כסף משכיות כסף הם כלי כסף מנוקב נקבים לקים אין אדם נטמן
 לדאותמה כעכס מרוב דקותם והוא לשון הנטה כי ראוי להמטאיו
 מרוב חטיבותו ותרעם וישקף ואסתה ואמנס בעיון דק ובהסתכלות
 יפה יראה בתוכו דבר נכבר יותר מן הכסף והוא תפוחי זהב ואמר
 דבר כי התורה נקראת דבר באמנם כי קרוב איך הידבר יאמר כי אומר
 הדבר הוא רבור כלו ענינים כפולים הם זה בתוך זה כדרך נגלה ונסתר
 כתפוחי זהב שהוא הנסתר במשכיות כסף כי הוא הנגלה ועל כן המשיל
 הנגלה בכסף שהוא נכבר ומעולה והנסתר כזהב שהוא מעולה ממנו
 כי יש יתרון לנסתר על הנגלה כיתרון הזהב על הכסף ומזה אמר דוד עמ'
 גל עיני ואבטתה נסלחות מתירתיך ומה שאמר דבר רבור כלשון יחיד והיה
 לו לומר רבדים רבדים על אפניהם בא לרמז כי כל התורה כולה קטור
 אחר ובעין אחר ומפאת זה היה ענין מוכרח לספור חומיות התורה
 ולקדקה במלא וחסר שהוא דבר שכל העולם בו לו תלי עליו ואמר
 תפוחי זהב זלף סעמני בא לרמז כי התורה כולה חמדת הדין ואמרת
 לחמים זהו תורה שבכתב ותורה שבעלפה כי תורה שבעלפה נוגלת
 מתורה שבכתב וזהו אשמים ואהו תפוחי זהב חיותאים מהוך הכסף
 ומפני זה הזכיר תפוחי שהוא פרי כולל המראות ועור איסוד לפרט
 כי המשיל התורה לתפוח לפי שאין התפוח נותן פרו לאו לסוף נימים
 וכן התורה נתנה לסוף ניוס לגאולת חמרים וכן ישראל מקבל התורה
 כמשלו לתפוח שנכתפיה בעיני היער ודרשו ז"ל היה תפוח זה פרי קודם
 לשליו כך ישראל הקדומו נעשה לנשמת ולשון חומנו האף נוסף באף
 אקרא ופי' עלמנו והנה זה דרך הנביאים שאמרו רבדים דרך משל
 וברי' להעלים בתוך המשל הדבר הנמשל כתפוחי זהב הללו שהם

על מעשה מיעוה בדרך המנוני הוא טענות אדם עליה ועל זה
אז לוד בכחן עברו את י"ב נשמה ביאר כי השמחה שלימות העבודה
ועלכן היה עלן השיר במשכן ובמקדש בשיר חמה וחכלי שהוא מביא
נפש האדם לדרך השמחה וזהו שאמר הכת' בלויים לעבור עבודה
עבודה וגו' ור' זל' אי' זו היא עבודה לעבודה הוי' אומר זה השיר כי הוי'
הלויים מזהרים ומצוויים לשודר ולשרר השמחה על מיעוה הקרבן
כדי להיות מעשה המיעוה בשמחה ומיני' בפס' זה היום עשה י' נגילה
ונשמחה בו אמר ל' איני יודע אם ביום אמר הכת' בא שלמה ופי' נגילה
ונשמחה בך בך בתורתך בך ביטושך אי' איפשר ללמד שישמחה
שמחת הנפש עי' שיעזיב את העוף וכן נמצא בספרי המוסר כי הנפש
והעוף ברמיון שנים נשמות יעורר כשמתכשים האחת תשמה האחת
וממה שידוע כי הנפש בתוך העוף ברמיון הנר השוכן תוך הנבל לא
יזיר אורו עי' שתבקע הנבל כי יצטרך האדם להכניע ולטבד מש' בתאור'
ויהיה חומר העפר מרובל ותשט ואז תתעלה הנפש לעלות בקרקע
אז היא הוי' שאמר שלמה ע' וישוב העפר על הארץ כשהיה וחרוה תשוב
א האלים אשר נתנה ביאורו כשישוב חומר העוף שח' וכפל בעפר
אז הרוח תשוב אל האלים ואז תנחל הרוח והטוב והשמחה הנעתיים
שלא תפסק ובעל מדה זו יקראם הכת' אכיוז אדם כי הם המעותרים
לאותם השמחה והתחבס אליה והוא שהבטיח יעשה הנביא ע' ויספו
עשים ב'י' שמחה ואכיוז אדם בקרוש ישראל יגלו

אות סמך סוכה בסוכות משבו שבעת ימים לבר ידוע כי
כל מיעוה שבמורה יש בהם נגילה ונסתר
הנגילה והוי' החינין יש בו תועלות העוף או מיער האמונה והיחוד
או מיער המדות המעולות שבהם ישוב הארצות והנסתר הוא
הסעמי' יש בו תועלות הנפש למתלה שכר ולהחזיר חלקה ולגמול
לה בשלם הגמול וכן אמר דוד ע' תפוחי זהב בראש כיות כסף ונ' והוא ענו

כל צבות לדורות הבאים האריכס התורה בסדר אהמסני בספור
 המסעות כרי לבדר בהם המוסתים שהיו במדבר ויהי עתה בהם
 לק הדור תרומה אותם אבל שאר הדורות הבאים יאריץ יספיקו בהם
 ואיפטר שיכנס השומע והמוסתים אינם עומדים קיימין בכל הדורות
 וממוסת התורה מן הגדולים שהם עמידת ישראל במדבר ארבעים
 שנה והמציאנו המן בכלים ולפי שאיפטר לבעל הדין לחלוק ולמקסק
 ברב הזה כמו שמסקסקין בשאר הספרים ויהי טוב שעמידתם במדבר
 הזה קרוב מן היישוב שאיפטר לו לחרם לעמוד בו ולא חמדו בו
 השוכנים בהם הערביים היוס או שהם מקומות שאיפטר לחרוש ולפטר
 בהם או לחזן באור היצמחים אשר היו שם או היה מטבעה מן לית
 במקומות ההם תמיד או שיש במקומות ההם בארות מים ולפי אשר
 כל המחטבות ההם ולפי החזיק עניי או המוסתים כולם בביחור
 המסעות ההם שיראו אותם הבאים וירעו עול המוסת בעמוד מין הקד
 באותם מקומות ארבעים שנה ומפני זה הטעם החרים יהושוע
 מי שיבנה יריחו לעולם להיות המוסת קיים עומד כי כל מי שיבנה
 החומה ההיא שוקעת בארץ יחמר שאין זה תכונת בנין שנהרס
 לא נשקע במוסת כן כת הר' משה בר מימין ז"ל בטעם סיפור
 המסעות ועוד יכלול סיפור המסעות תועלת אחרת להודיע אשר
 הטעם את אדם שגור עליהם לטעם ולחטעם במדבר לא תחשוב שהיו
 טעם ומטולטים מפוסע לחסע כל ארבעים שנה מ' מסעות ולא
 חן ויסעו מרעמסס סוכותה ויסעו מסוכות ויחנו באיתם ומאתם
 למדה וממדה לאים ומחלים לים סוף וזוים סוף למדברסין ונמרב
 סין לרסקה ומרסקה לזלוש ומאלוש לרפדים ומרפדים למדבר
 סיני וממדבר סיני לק צות התלום ולק צרות התלום לחצרות ומחצרות
 לרתמה חרי כאן ו'ל' מסעות מרתמה לרמון מרן ומרמון מרן

נעלמים בתוך המטכית. וזהו מחמר הנביא חור חיה ומשול משל הלח
ממשל משלם הסף. וגם שלמה ענה המחיל בתחלת ספרו וזה משל
שלמה וגו' לרשת חכמה ומוסר וגו' כי אר כי המשל הוא הנסתר ולרעם
מתוכה חכמה ומוסר. וכן אמר לחפן משל ומליצה. וגו' כי המשל הוא
הנגלה ומליצה קוץ הנסתר ומשלו לזל משל לאדם שאמר ממנו מרגלים
במקום חשך והוא יודע שהמרגלים שם אבל אין לו כח להוציאה משם
כי אינו רואה אותה. והנה הוא מוסיפה עליו. כמעלה. כך המשל הוא
אינו כלום ועליו המשל יוציא אדם חכמה גדולה ומפוזרת הרי שהמשל
בו רב. תורה לחשך למי שאינם מבינים. והמשילו הנסתר למרגלים
המחירה וזה דרך התלמוד נסן בהגרות ובמדרשים שמרמזים בדרך
משל ורוב דבריהם בדרך נגלה ונסתר כדי להקטיר הענינים והוא שאמר
תמיד משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם משל למטרוניתא מכלל
מיעויות התורה שהם בדרך נגלה ונסתר היא מיעויות הסוכה טיש בה נגלה
ונסתר. הנגלה הוא המטט הוא שחבת יציה חותנו בעשיית הסוכה
דומה למלך המלך שהיו ישראל מטולטלן ונשים בו. והיה ארץ יציה
ושלמה לא מקום זרע ותאנה ונסן ורחון. ולגודל מעלת חכם הקוץ
חבר הכת המוליכך במדבר הגדול והנורא נחש טרף ושקדצ והור
כלטון המוסיף מארץ מיצרים. והוא שהנביא יצוה המלך הייה
לישראל וגו' ולפי שהיה זכרון לדורות הבאים בלכת עם בנר אנשים
ונשים וטף במדבר ההוא אשר אין בטבע בין אדם לחיות בו ימני זה
קבעה תורה מיעוה זו של עשיית הסוכה זכרון לאותן סוכות שעשו
במדבר ועל כן אמר בכחן בסוכות משכו טבעת ימים וגו' למען ידעו
דורותיכם. וגו' ובא בזה המחמר לזל סוכות משל עשולתם כדי
שיסגלה ויתפרסם מתוך מיעוה זו גודל מעלת ישראל במדבר. ואין
הטעם הזה בשמנו שיהיה זכרון הנסים שנעשו במדבר קבוע בלבבות

למלך שהיה בני חולה והיה מוליכו למקום רחוק לרפחמוס כיון שהיו
חוזרין תחילתו מונה המסעות בולם ואו' לו כחן שבנו כאן הוקדנו
כאן חטאנו כחן ועוד יש בספור המסעות רחל לעתיד כי כל
הנבואים מסכימים מה אחר שהנאולה העתידה תהיה ברמיון הנאולה
הראשונה וכן אמר הנביא כי יצאך מארץ מוצרים ארחנו נסלחם
וכסם שייצאו ישראל בגאולה ראשונה מארצם א' המדבר בן בגאולה
אחרונה עתה יצאו הרבה מישראל א' המדבר ויעברו על מקומות
או והנה ינהלם ויכלכלם טס כמו שעשה לישראל במדבר והוא רב
הנבוא והיוצאים א' מדבר השמים וענן זה רחמו משה בתורה בלא
מסע שהזכיר ב' פעמים מוציאים ויכתוב משה את מוציאים
למסעיהם וחזר ואמר ואלה המסעות למוציאים כדי לרמוז על יציאת
ראשונה ואחרונה ויאר במדבר מופת מה זכו ליכתב בתורה כל המסעות
הללו על שקבלו את ישראל ועתה הנה ליהן להם טכרם טנ' יסוס מדבר
ויציה ונ' סרוח מסרם ומגל ונ' ומה מדבר על שקיבל את ישראל כן
המקבל תלמיד חכם תוך ביתו על אחת כמה וכמה יתה מוציא שעתיד
המדבר להיות יישוב והיישוב מדבר היישוב מדבר טנ' ואת עשו
טנ' אתי המדבר יישוב טנ' אשים מדבר לאנס מים את מוציא
עכשיו אין אילנות במדבר ועתה הנה למת טס חילום טנ' אתן
במדבר ארו טעה והרס ועין טמן אשים בערבה ברוע מדבר ותאטור
יחריז ועכשיו אין דרך במדבר שכלו חול והטייבת אינה מהלכת
לא בלילה במחל ועתה להיות טס דרך טנ' אשים במדבר דרך ופתי
והיה טס מסלול ודרך עכ' הנה ביארנו טעמים לספור המסעות
שבתורה ועל הכלל כדי שיהא זכרון שפירת ישראל במדבר קבוע
בלבבות ומפע שהיה לירתם במדבר דירת עמי ועתה ין להכנס
בדירת קבע שהיא ארץ ישראל טס בית המקדש הנקרא בית עולמים

לבנה ומלכנה ברסה ומרסה לקהלתה ומקהלתה להר שפר ומהר
שפר להר רזה ומהר רזה לחקהלות ומקהלות לתחם ומתחת לתרה
ומתרה ליתקף ומתקף לחטמונה ומחטמונה לחוסרות ומחוסרות
לבני יעקן ומבני יעקן להר הנרגר ומהר הנרגר ליטבתה ומיטבתה
לעברונה ומעברונה לענין נבר ומענין נבר למרדכי יען היא קרט
ומקרט להר ההר ומהר ההר לעלמונה ומעלמונה לסונן ומסונן
לאזכות ומאזכות לעי העברים ומעי העברים לריבון נר ומריבון
נר לעלמון רבלתימה ומעלמון רבלתימה להר העברים ומהר העברים
לערכות מואב און מואב מואב וכולן היו כן שנה ראשונה ושנה אחרונה
היא שנת הארבעים שהרי בשנה ראשונה הלכו יל מסעות שהם
מירעמסס וער דתמה שמשם נשתלחו המרגלים ואחר נסעו העם
חוצרות ויסעו מחוצרות ויסעו בדתמה הוא מדבר פחדן וקרה דתמה
עלשם לשון הרי של מרגלים שנמי יתן לך ומה יוסף לך לשון דמייה
חיי נבור שנועם עם נחל דתמים הן מסעות שהלכו לאחר מיתר
אחר מחור החר ער ערכות מואב בשנת הארבעים הרי כב מסע
נמוצ שכל לך שנה לא נסעו אלא כ מסעות ולא שנה או מחיצות
היה להם מנוחה בקרט הוא טבת ותשבו בקרט ימים רבים ואחר
בסדר עולם וט שנה עמדו בקרט וזהו ימים רבים ימים אשר ישבתם
בין שאר המסעות שהיו יט שנה אחרים נמוצת למר שכל טלמולס
במדבר לא היה אלא יט שנה ועמדו בהם יט מסעות וזנה מחלבן זה
היה בלתי מסודר כשהיו עומדין במקום אחר יט שנה ובמקום אחר
יום או שנה בלבד אבל הכל היה כשיעור אה ולפי העלות הענן וכדי
להודיע שלא היו חולכין במדבר כתועים ונבוכים אבל היו מתענגים
והיה להם די סיפוקים יותר מן הטובים ביישוב לכך משלו רבות זל
במה שהאריכה תורה בסיפור המסעות נגשל למה מדבר רומה למלך

הכת שאח הטובן אתם בתוך טוואותם גם במדת הסוכה יש בו סוד עמוק
 כמו שהזכירו רבו ז"ל במדרש מפסוק ועמק סוכות חמדה זאין להחריך
 ככאן יותר חמנס יש לפירט ולבאר טעם המצוה הזאת על דרך השכל
 ידוע כי במדרש הזה בראשיתו נבדא העולם ובאומצותו נבטוינו לעשות
 סוכה ויש בבטן הסוכה רמז וזכרון לשני השלמות העולם הזה והעולם
 הבא העולם הזה הוא שהסוכה יש לה נרמנות רמז לבטן העולם הזה
 שיטלו רמנות מזרח ומערב ודרום כי יעפון אין לו דופן ומזה חמרו טעה
 ינפון על תוהו וארוזל רוח ינפונת אינה מסוככת ועוד יאז זל הקרמנות
 רגל העולם שג ושחט אותו על ירך המזבח ינפונה ומשפטי הסוכה שיעטי
 לה יעוררת הסתה קנה מיכאן וקנה מיכאן וקנה על נביתן וזו היא יעוררת
 פתח זה היא היא וכבר ידעת מאמר רז"ל העולם הזה נבדא בהם וזהו סאמרן
 בגמרא ויעריכה טפה נמי יעוררת פתח וזאז עור אינה ניתרת לא בצורה
 פתח העולם הבא הוא כי יש יעורך מוכרח להיות גובה הסוכה למיעוט
 עשרה טפחים זהו שטענו ושאינה נבדא עשרה טפחים והוכיחו זה בצמ
 מן הארון שהיה נבחו תשעה טפחים הוא שכת ואליה וסעי קומתו ועבין
 של כפורת היא טפה ומשלימו לעשרה והברובים היו מן הכבודת למעלה
 סוכים כנפיהם נמצאת למה כי החללה זה טפחים והסרך למעלה
 מי ובפי חמרו העה נבדא בור וידוע כי כל שטענין האדם בעולם
 הזה אינו יכול להטיג כי אם באומצות ה חוטיו וכלמה שחופש לו
 להטיג לו לעולם הבא הוא השגת עטר ספירות וזה ביאור היומא
 לרזל העולם הזה נבדא בהם העולם הבא נבדא בור והרי לך טע עולמות
 נרמזים במצות הסוכה כי כאשר ישתדל אדם ויטרח במעשה הסוכה
 עם ה חוטיו ויעשה תכונתה ויעורר בדבור נופני קנה מיכאן וקנה מיכאן
 ואחר כך יבנס לפנים בחלל הסוכה להיות יצל על ראשו הנה זה רנו
 ורונמא להשתדלות האדם לטרחו בעולם הזה במעשה המצוה עם

ונעשונו בתורה במצוה זו ליצאת מבתינו שהם לירדת קבע ולשבת
בסוכה שהיא שבת עראי זכרון לירדת המורד זהו שאמר לזל אחיה
תורה יצא מירדת קבע וטב בירדת עראי כלו חזי זכור לירדת במדבר
שהיתה קרית עראי והנה היציאך השם והוסיך קבע במדבר המקומות
ולפי איך משה יחך במצוה זו שתיצא מביתך שהיא לירדת קבע ותשב
בסוכה שהיא לירדת עראי זכרון לזמן המדבר זהו הנגלה והנסתר
זהו שאמר הנה בסוכות תשב שבעת ימים ואמר לזל או ענני כבוד
שהרי ישראל במדבר היו מקיפים אותם ז' עננים והעננים נקראים
סוכה שכן אמר ישעיה צעמיר וברא יי' על לבן הר ציון ועל מקדשיה
ענן יומם ועשן זג' וסמיך ליה וסוכה תהיה לזל יומם מחורב והנה
זאת לעלה גדולה כשהיו מקפין בז' עננים כי כן רדשו זל שהקף כסא
הכבוד בז' עננים שנ' מאחז מני כסא פרשו עליו עננו כי אור פרש
עליו עננו וזהו תוספת זין ואותם ז' עננים נקראים סוכות ועליהם
נאמר סביבותנו סוכות כנגד אותם סוכות והם העננים שהקף אותנו
במדבר ולפי שהיו שבעה על כן מצונו לעשות מצוה זו במדש הז'
זו ימים ודבר ידוע ומקובל בעננים או המרושים על כסא הכבוד
שהם פתוחים לקבל התשובה והתפלה שהרי התשובה מונעת ער

כסא הכבוד ובזמן שישראל חוטאין העננים מסתתרים ונעשין כמין
סוכה הנא שבת סכותה בענן לך ולפי שהנשמות האהודות שרשן
בכסא הכבוד ושם שיקר העהרה הוא מרמזי התורה שכל מקום
שנזכר בתורה כסא הכבוד יזכר מים בצדו והוא שבת נכון כסאך
מאז וסמיך ליה מקוה ישראל יי' ונ' וכן עוד סביבותנו סוכות חטות
מים ונ' ולפי שהמים שיקר העהרה ינו לזל מרמזי סכך הסוכה
שאין מסככין בדבר המקבל טומאה שנ' באספק מנרנך ומיקכך
ולעת האומרים שאין מסככין בדבר המקבל טומאה הוא סוד הכתוב

להסתומף בגל התורה הסוכה ג' רפנות והתורה שלש חלקים תורה
 ונביאים וכתובים המעמידין את העולם הוא שבת אם לא בדין יומם
 וליבם חוקות שמים וארץ וגו' הכשר גובה הסוכה עשרה טפחים—
 רמז לעשרת הדברות הכשר הדוחב ז' טפחים רמז לשבעה חבמות
 הנכללות בתורה נמצא הכשר הדומן אורך ודוחב ז' טפחים הוא
 שאמר ע' פנים יש לתורה חייב ישיבת הסוכה בין ביום בין בלילה הוא
 רמז לתורה שבת' בים והגית בו יומם ולילה ע' פנים פטורות מן הסוכה
 והן הן פטורות מתלמוד תורה שנ' ושנתם לבנין ולא לבנותך ז' ט'
 הלכה דברי באט נאס ה' וגו' מה פ' יש זה מתחלק לכמה עינות
 כלו מתחלק השלע על ידו כך דברי תורה מתחלקן לכמה עינים—
 שהרי מיעוה אחת סובלת כמה עינים וכוללת כמה עינים בדרך
 נגלה ונסתר ואין לך לתמוה בזה אם מיעוה מן המיעוה או פעם—
 אחר מן התורה או מספרי הנבואה כולל כמה פעם מן הדעות ביטעם
 הרבה הוא לפי שהמקום שמשם הוצאות הנבואה הוא כולל כל הכחות
 העליונים ואם כן יתחייב שיחיה דבור הנבואה מאותה המין שהוא
 יונק משם כי מן הידוע שהקול של מהן תורה הוא כולל כל הכחות
 הבריות הוא שאמר כמל' קול' ב' כח' בכוחו לא נאמר לא ב' כח' בכחו
 של כל אחר ואחר הוא הקול יורד לכל אחר ואחר כפי כחו יונקים
 כפי כחן מעובדות כפי כחן בחורים כפי כחן אף משה כפי כוחו
 ואם אתה תמה על הרבה למד מן חמק שלא היה יורד ליערא לא
 כפי כוחו של כל אחר ואחר יונקים היה להם כחלב משרי אמן שנ'
 והיה טעמו כעש לשר חמקן בחורים אוכלים בלחם שנ' הנני
 מאמיר לכם לחם מן השמים זקנים היו אוכלים אותו כדבש שנ'
 וטעמו כיצפיהו כדבש חולים היה להם כסולת מעורב בדבש ושמן
 שנ' ולחמי אשר נתתי לך סולת ודבש ושמן אוכלת והעיס טועמן

חוטת חושיו ואחר כן יירש חיי חנה בעשר ספירות לחיות האור
הנהיר הנקרא עטרת חוסף וסכך על ראשו במאמץ זל ועשרותיהן
בראשיתן ונחנן לחיו השכינה כי לא יתכן לו לחיים לירש העולם הזה
חס לא יערה בו א בעולם הזה וזהו מה שאמר זל מי שטרב בערבטת
יאכל בשבת וחי שלא ערה בערבטת מהיכן יאכלו ואם כן בלהוקיים
מינות סוכה ונכנס בה ועינו א הסכך העשוי ליצל ומסכים ברעו כי
הנה יצלן שליטרא והוא המען עליהם כיצל המען ממני החמה הוא שמת
י' שומך י' יעלך על יד ימיך וכת' בוצלו חמתי וישבת וזהו שאמר
ושחמתי וירובה יועלתה פסולה ואמר במירש שיר השירים ונסו
היכללים או שיה חומות העולם כי הכח המהיץ האחר והנקרא יצל
וממה שאמר סוכה ישנה פסולה אי זו היא ישנה כל שעשאה קודם החג
א יוס ואם עשאה לשם החג אפי' מתחלת השנה כשרה נק' החומר
הזה תוכל ללמוד כי צפן הסוכה רחוק לבנין העולם והעולם הזה הוא
מחורש כי הוושן מורה על קרמות ולפי שאסולה בושן אא חס כן
עשאה לשם החג שכיון שעשאה לשם החג הרי היא מחורשת כלו עשאה
עכשיו וממה שאמרה תורה בסוכות תשבנו שבעת ימים ודל זל תשבנו
בעין תורו כלו שהמנוח הוא אין לה הספק כלל אא מנוחה ביום
ובלילה ולא כמנוחה הליל שמונוחו ביום ולא בלילה תוכל ללמוד כי
מינות הסוכה יש בה רחוק לנה כי כן תענוג העולם אין לו הספק לעו
ולא סוף ותכלית וזהו דרך התורה ברוב כי המנוחה תבאר ענדה
בתחיתוים ותראו בעליונים וממני שהארס אי חיפטר לו שיירש
העולם הזה בעולם הזה כי אם ביריעת התורה על כן תמנה מנוחה
זו שהיא רוחות לשרה כי לשון סוכה לשון ראייה ארזל למה נקרא
שמה סוכה שסוכה ברוח הקדש תרג' וישקף ואסתבי וכת' בתורה
אזרזים ויספרה ונ' הסוכה יערימה יצל וישרא מוזהרין להסתופף

ונהרומנו היו יצורין לענינים נעלמים נפלאים וזהו שתמצא בהעשה
 בראשית ויטע במסוק אחר וייצא במסוק טע זה למעלה וזה למטה
 ולא חוכל לבאר כי התורה תבלול העלונים והתחתונים וזין לך חכמה
 שלז תהיה נרמזת בתורה הן חכמת הכוכבים והמזלות הויו סכתוב
 ושארם ועשיתם כי הויו חכמתם ובינתם לעני העמים ואמרו הן
 אי וו הויו חכמה ובינה שהויו לעני העמים הויו או זה חשבון תקופות
 ומזלות חכמת הכפוזות הויו סכת ויאמר אם שמוע תשמע ונן כי
 אני יי רופאך למרנו בכלן טיט במינוות רפוזת הענף וידוע הויו כי
 בזמן הנבואה הויו חולי ישראל שולין מן הנביא כמו שטולין עתה מן הרופא
 כי לא תבא לארס מחלה עם עבודת הטס ית שכבר הנביאנו בתורתו
 ובכך את לחנך ואת מימך והסיכות מחלה ונן ועוד הטס ית לך
 נעטך לרופא וכן שאר כל החכמות כל ספק כולן רומזות בתורה ולכן
 נקראת תמימה טכ תורת יי תמימה ונן ואו הימה חסרה חכמה חסרה
 מכל חכמות לא היה קורא חומה תמימה והנה רור המלך עה היה
 מתנהג עלפי התורה השלימה והויו כל מעשיו גדולים וכל מה שהיה
 עשה היה מתענן בתורה הויו טאל גם ערותך שעטוע אנשי עתה ונן

אזהרת סנוך שניצת חנם

לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח
 תוכיח את עמיתך הכת הזה יזהיר את הארס על שניצת חנם וענן
 שניצת חנם הויו שיטנא הארס את חבירו חנם טלא בעענה תחת אשר
 היה ראוי לחוב אותו והנה החכמה על טע חלקים הא למעך הענע
 כחכמת אחים והאב לבנו והאיש לאשתו והטע החכמה בטע חננים
 עברים טאין קורבה ביניהם כלל ומיעד טהם רנלים ביחד תמיד
 כל היום יטלהם לבאחד ורנן אחר בכל הרברים כי תתעורר האקל
 ביניהם מיעד החכמה ועל טע חלקים או קראו ישראל אחים ורעם

אותו חר כגד . שג והמן כזרע ע לבן . ומה אם היה המן משתנה
ונהפך לכמה מינין לא כל שכן הקול שהיה לכל אחד ואחד כרי שלח
יהו נזקין שג וכל השם רוחים את הקולות . וגו' את הקול לחנני לא
תקולות זהו שבת ידעם א בקולו נסלחות כשנתן הבה התורה לשרא
הרסה להם בקולו שלח שלחות עכ נמר . ולפי חייב אדם פשיעטה
סוכה בחורגש ושימבונן בענינה במוטכל כי המצוות תכלית כוונתם
בהטגת המוטכל לא בהטגת המורגש כלכר . ומן הידוע טקהטגרת
טלטה . הטגה נטמית והטגה למיוטת זהטגה טכלית המיוטת כחותה
מכולן ואיסטר טתהיה טקרת או אמיתת . ולכר ידוע כי אבותנו על
הים השיע טתהן הטגה נטמית כטקרת הים ליב נזרים ליב טבטיס
ועברו כהרגשת נוסס . וזו היא הטגת נטמית שהשינו אמיתת ההעבה
באותו הנס המעולה . והטגה טכלית הוא טאנר רזל רחתה טספה
על הים מה טלח ראה יחזקא בן בוזי . וכיון טכן עיקר עשיית
המצוות שימבונן אדם בעיקרה שהיא המוטכל והנסתר טבה .
ואין טלמות האדם לא בטניהם כי אעפ שאדם יודע הנסתרות
לי' אהינו וגו' ידיעת המצויה כנסתר טבהם לי' אהינו הם . ואם
תעלה הטגתנו טנכע אחת מן לא נסטר ככך מעטות המצויה
בגלוי כי הנגלות לנו ולבענו לעשות כלו החיוב מוטל עלינו לעשותם
בנגלה . וכדיעת הנסתר אי איסטר לנו להכטר מן הנגלה כן טמעדי
בטס הרב רבי משה זל טבת בפי חומט טלו אכל לא זכינונו כילח
הנע לירינו באריות האה . ואעפ טנמטוינו לעשות המצויה כנגלה
אין עיקרה לא כנסתר רחיה לכר כל המטכן שהיו כלס נופטיס
לחיות יצויר ולונמח לכרדים טכליסי ורוחטיס ומבנית באמרו
וראס נעטה כתבניתס וכת ככל אשר אי מרחה יחתך חת תבנית
המטכן . וגו' וגם נן עקן טרר כו אדם הרמטון ואילנותו ונהרותו

להורות שראוי להם שתהיה אהבתם זה לזה באהבת הקמים מיצר
הטבע. ובאהבת הדעים מאגר הקברה. הווי שכל למען אחי ורעי ונו
ואין לך אומה ראויה שתהיה החובה תקועה בהם. ומדת שפלות חנם
מרוסקת מהם כיטרא טהרי אזה טלגט אחר וכן כתי הלח אב אחר לסלנו
הלח א אחר כראנו. ועו ונאחנו עם אחר טג. ומי כעמך. ישרא עי אחר
ויש לנו תורה אחת ומשפט אחד. ועל כן היה ראוי לנו שנהיה לב אחר
ורוען אחר יותר משאר העמים. השנאה הווי חול קטה ראש לכל
עבירות שבתורה תביא את האדם השומא את חבירו שירבד עליו כובים
מה שלא היה ולא נברא. והדביל לרוב כובים הווי מן הכמות שאינם
מק בילות שי פני שכינה. טג רוכר טקרים לא יכון לגר עני. וזן הכובים
תביאו להעליב עליו ולהשיר עמות טקר. וכן אמר טלמה עה עד כובים
י אבר. ויאמר ניפיה כובים עד טקר. מתוך השנאה יראו על היצלה רב
חבירו ויעלו ברשתו. כלמי טמת נבד עליו הורה המטוקימת הזאת
הווי סותר ועוקר האמוה והרעות הנזכרים במסוק למען אחי ורעי
והווי מכחיש את עינמו שאינו מודע אברהם. לפי טכל מי טהווי מורעו
אוהו דרכו. כענין טכתי כי ירשתו למען אשר יינה ונו טטאחאם הווי
חלוק לבטת טרעות כני אדם מטתעם זה מזה ואינם וטכחיים לרעת אחת
וכל אחר ואחר יש לו רעת כסע שנמו ואין לחבירו יתרון עליו ואין
אחד מהם מכיר עקך מי טהווי נרוכ מוטו. אן טרועים להיות כולם
ראטי כן רעותהם ולבנותהם חלוקים ומק טטסינה טורה כעס
טלבו חלוק טכן רישו זל ויהי כוטורין מלך כותחאסף דאטי עס
אימתי כוטורין מלך כותחאסף דאטי. כלו כטה ואנוכה אחת ויחא הנסח
חלק לכס עמה יאטמו וכי הווי אומי חלוק חלב אין יסרך לו טמועיל
אחר חלב כעבורה טטס יתע טאף בעה מושיל. והווי טכתי חבור ענבים
אפרים הנחלו כי אטע טטיה מן הראוי. לאברין מן העולם מפני טהס

הינכם שלמה כי היה נותן חסידות לאהבה וצדק אבל חסידות
סיוס לאוהב כסף הינכם שלמה אהרן הטובים הרובים סיוס
הטובים הלשון כי רלקת אחרי אבל רודפים לדבר להם חלקה
ולבם רע מבפנים הנהזה כמו כסף סיוס שינמחו עלכלי חרשות
אדם שתוכו כבדו ואין תועלת באותו הרבור כשם שאין תועלת
בכסף סיוס וכבר ידעת כי יואב בן נרויה אחז הדרך הזר
טהרה את שמו אוהב לאבנר ולעמסא ער טהרה אותם וכן
עשה ישמעאל בן נתניה לגדליה בן אחיקם ער טהרנו ומי טהרנו
את שמו במחוזו כינו לבין חבירו הלא יעשה כן כינו לבין הנה
ורבנין טבת נישתוהו בפיהם ובלשונם כובלו ואחרו חכמי
המוסר מי שזרע השנאה יקצור הנחמה שלו שיתנחם ומפני
שהעין חוצה מאוס החמיר בו הסתכלו ואם לא תטנא חכר
אחרי כל צורך טכל זמן שיש טנאת חסם וחלוק לבנות בשרא
אין הטובה טורה טיעהם ולא ניתנה תורה לישראל ער שמו לכ
אחר ~~הוא~~ רדשו זל ככל החסעות כתי' ויחנו אבל כמתן תורה כתי'
ויסן טס ישראל ער הקר היו ככל החסעות כולן כוספים במחלוקה
גמלים במחלוקת אבל כמתן תורה כתי' ויסן טס שהיו כולם אחרי
נצחו טאמר ויסן לטון יחיד זכר אמר הכת' בכל אומות אשר עשית
בקרבנו ונו בקרבים לא נאמר לא סקרם בלו צמר שהיו לב אחרי
כירבלתו זה לא היו ראויין לאומות הללו הוכח תוכיה את עמיתן
זו חיות עשה שיוכיה אדם את חבירו וטפל התוכחות ללמו
טלא ימסק לו טוכוחנו פעם אחת בלבד לא יצרך טוכוחנו
פעמים רבות וכן רדשו זל הוכח תוכיה אפי' מזה פעמים וכן
טקכו במה לשונות טבאו בכלל לטון טרדשו טס כגון כיתור

וּלְרוּחוֹ אִם־יִתְגַבֵּל הוֹמָס וּמִטְבֵּר וּפְרִטִי כוּלּוֹ וּכְן טַחֵר כֵּלִי
 אֵלֶּה הַמִּפְרִטִין אֵת הַתְּבִיאָה לֹא יְדוֹקְנוּ הַחוּסִין אֵלֶּה הַחֲרוּץ וְעִיקָר
 יָבֵה הַזֹּחֶת לִישָׁעִיה כְּרִי לַהֲרָאוֹתָם וַיִּזְמִיִם בְּדָרֶךְ מִטַּל מוֹסֵלִיָּה
 זֶה כִּי כֹאשֶׁר הַחֲמוֹן וְהַקִּינָה אֵין מִכְבִּידִין עֲלֵיהֶם בְּמַדְוֶשֶׁה גְּדוּלָה
 וְנִחַכְטִים בְּנִקְלָה כֵּן אִו הֵייתָם מִמַּהֲרִים לִקְבֵּל הַתְּיִבְחוֹת וְעוֹל
 הַתְּבִיאָה קָטָה לְרוּחַ וְאֵין הֹזְרַע יָכוֹל לִנְחֹר לֹא בְּשֶׁנֶּט וְלֹא
 וְלֹא בְּחוּסִין עֲגֵלָה כִּי אִם בְּחֲרוּץ וְעַלִּכֵּן יִכְבִּיד עוֹלֵיהֶם עוֹל
 הַחֲרוּסִים לְמַדְרַג חֲרוּץ חֲרֵט הַמְדִיק וְרֵט אֵת הַכֵּל וְעַלִּכֵּן
 אֵין לְחֲרוּץ קוֹי עוֹל סְנַחֲרִיב מִלֶּךְ אֲשׁוּר וְהַחֲרוּץ הַמִּטַּל שֶׁהוּא
 מִי לֹא לִנְיָה אֲרוּט יְרוּטָנוּ וְזִנְנוּ לְמַדִּין רַחֲמֵי הַשֵּׁם יֵת עַל כֵּל
 וְהַחֲרוּץ הַשֶּׁנֶּט עֲגוֹת כִּי כֵּסֶם שֶׁאֵין דִּיקָתָה וְדִיקָתָה הַלָּהֶם לִנְיָה בְּחֲרוּץ
 אֵתֵה דִישָׁה תְּכֵלֶת כֹּאשֶׁר הֹזְרַע מִתְּפִרֵט מִתֶּךָ הַקִּטִּין כֵּן אֵין
 וְהַחֲרוּט וְעוֹל טַחֵס עַל יִשְׂרָאֵל לִנְיָה כִּי יֵשׁ לִי תְּכֵלֶת וְהוֹלֵטָן
 לִנְיָה אֲרוּט יְרוּטָנוּ כֵּלּוֹ לֹא לִנְיָה יִדִּיב וְלֹא לְעוֹלָם יִטוֹר זְכָאֵם
 זֶה כֵּלָה כֵּן הַשֶּׁפְּכוֹד כֵּלָה וְהַיְעוּן כֵּלִין וַיֵּשׁ אֵינֶן כֵּלִין כֵּן סִירֵט
 לְמַדָּה זֶל בְּעֵטֵן הַפְּרִשָׁה הַזֹּחֶת וּבְבִיאוֹר הַמְּלִינָה וְהַמִּטַּל עוֹר
 אֵל הַמִּטַּל הַזֶּה זְכָאֵם מִיּוֹתוֹ כִּי כֵּן סְנַחֲרִיב מִלֶּךְ אֲשׁוּר
 כִּי טַחֵס הֵיִה חֲטָב לְבוֹט כְּעַד יְרוּשָׁלַיִם וְהֵיִם מִתְּפִיחָה
 הַגְּדִיעַ הַנְּבִיא כִּי מִעֲלָתוֹ עֲתִידָה שֶׁתְּשַׁתְּנָה לֹא תַעֲמוֹד עַל
 חֲרֵט לְעוֹלָם כֵּסֶם שֶׁחֲמוֹן מִשְׁתַּנֵּה מִחֲרִיטָה לְחִרְעָה וְאֵין
 שֶׁל מִנְתָּה לְאֲרוּעַ חֲרֵט לְעוֹלָם אֵין חוּץ זֹרַע אֲחֵרִי הַחֲרוּטָה
 אֲרִינָה מִשְׁתַּנֵּה לְחִיטָה חֲרִיטָה חֲרִיטָה לְעִינָה כֵּן סְנַחֲרִיב
 וְהוֹי וְשֶׁתְּנָה שְׁלֵוֹ חוּסִין וְלֹא יִנְיָב לְחִיטָה הַטְּחִינָה אֵף כִּי שִׁיחֵל
 כֵּס וְעֲלָהֶה חֲרֵט וְהוֹמָס וְלֵבֶל עֲגֵלָתוֹ וּפְרִטִי לֹא יְדוֹקְנוּ וּפְרִטִין
 כֵּלּוֹ מִרְבִּעוֹתָם וְהוֹסִין וְאִזְכָּר לֹא יְדוֹקְנוּ כֵּלּוֹ מִהַ שֶׁרֵט לֹא יַעֲשֶׂנוּ

לחוביהו ענ תוכח חוביהו וללא קיבל ממנו מנן שיחזור ויוביחו
 תל תוביח . יכול אפי' סניו חשתנות תל וללא תשא עליו חטא . חוכה
 תוביח אין לי לא הרב לתלמיד תלמיד לרב מנן תל חוכה תוביח
 מכל מקום חוכה נתפס באותו עון . יאלמר מה שיזימטר לו למחמת
 באנטי . ביתו וללא מיחה נתפס על אנטי . ביתו באנטי . עירו ואינו
 מוחה נתפס על אנטי . עירו בכל העולם כולו נתפס על כל העולם
 כולו יאלמר ל' זירא מאי דכתי' . י' באשכח יבוא עם זקני עמו ושרון
 אם שרים חטאו זקנים מה חטאו לא עם זקנים שלא מיחו בשמים
 ואלר רב יחורה אלא רב מאי דכתי' ויאמר י' . עבור בתוך העיר בתוך
 ירושלים והתוית מנו על מונחות האנשים המזנחים אלא לו הנה
 לנבריא לך רשום על מנחן של מגריקים תנו של רח' כרי . שלא יטלטו
 כחן מלאכי חבלה ועל מנחן של רשעים תנו של רס כרי שיטלטו
 בהם מלאכי חבלה יחמדה מרת הדין לסני הנה רשע היה בידם
 למחות וללא מיסו אלא להם גלוי וירוע לסני שאם מיחו בידם לא
 היו מקבלין מהם . אמר ה' לסני רשע אם לסניך גלוי להם מי גלוי
 חזר ואלר זקן ובעלה טף ונשים תהרגו למטהית זעל כל אדם אשר
 עליו הרנו ונ' מאי ומקדש . תחלו תע רביוסף א' תיקרי ומקדש
 א' ומקדש . או בני אדם שאקמו כלה תורה כולה מאן ועד תנו .
 הח לוגת שחם . יצדיקים גמורים נתפסים על הרוד . וכן הואו
 והכרתי חמך יצדיק ורשע . יצדיק על שלא מיחה ברשע . וכן
 ביאטיה חמלך טעמט על רודו . ובה' בו וכמוהו לא היה לסמומלך
 אשר שב א' . ככל לבבו וככל נפשו . וכן אלא הכת' חטאת הקהלהו
 וסמיך ליה אשר נטיח יחטי' לימך בזה כי חטאת הקהל א' חז' חז'
 הנטיח כי הנטיח נתפס על בולם כיון שבידו למחות וכן כתי' ביחזקל
 נאמה לא חזרת רשע הוא רשע בשמו ימות דמו מיך אסקט ועור

רק כלו לא יעע לטהינה ועור יש בכלל חמשלהזה המוסלם התעורר
על התורה והמצוות שהיו ישראל מתרשלים בהם וכל הנסים שנעשו
לישראל במצרים ועל הים ובמדבר המשיגם לחריטה וכטם סתחורט
לא יחרוט לעולם כן החזות והמופתים לא יעשו לעולם בכל הזמנים
ועל זה אמר כל היום יחרוט החורט לזרוע ויפתח ויטורד חרמירכו
ירמון ירמו על נקיון ישראל מעו בענין העגל ובעל מעור ולטון
חרמנו באו אמר חומתו הלח חס שזה סניה דחויים חס כל ישראל
שיהיו שוויים שיהיו כולם בעצמת השם ית ויקבלו עליהם עול מצוות
והסיין קינה או מצוות קלות שבמצוות עשה ובמין ירוק או מצוות
קלות שבמצוות לא תעשה ועם חטה טורה או מצוות המורו ר
שבמצוות עשה ושערה נסמן או מצוות המורות שבמצוות לא
תעשה ובקמת נבולתו אן הגרדים והסינים של תורה וזהו סמא
ויסרו למשפט אהיו יורכו ומה יורה אותו כילא בחרוץ יורט קינה
כלו הנה חלמרו כי יש בתורה מצוות שטרחהם קל ויש שטרחהם מרובה
כילא בחרוץ יורט קינה וחוסן עגלה על כחון יוסב או המצוות
שטרחהם קל לחס יורק או המצוות שטרחהם מרובה גם זאת מעם
וי' יצאה הפליא עינה הגריל תוטיה חפני טאט בענין המשל
הזה עינה נספחה לישראל שיש להם לקבל תוכחת ויש בו התעוררות
גם כן שיהיו נעלבין חקף מלך חשוד כי יחבר הוא וכל חיי לותיו
ולא יציע לוחן הטחינה לכך הסליח עינה הגריל תוטיה וחפני טיט
בכלל חיוטל הזה גם כן רח על התורה והמצוות הגריל תוטיה
ותמשיכה מצוות לזרעה חרין טהם מזונות העולם ויש בקינתם
רפוחה לעף כן התורה והמצוות הן מזון הנפש ויש קיומן אריכות
ימים צמיחת למד ששיקר הכל התוכחת ובמספת סנהד רין
סרק ואלו הן הנחנקין לטון לרואם בקינדו דבר מצונה טחיכ להוב

ביה וכענין שבת כי ביה יצור עולמים ומה שהזכיר בתורה לשון רוב
 ערבות לפי שהנבל העלין מכל שחר הנבלים הוא ערבות והנה הוא
 עלין שליט עליו כי לשון רכיבה חורה על ממשלה ושולטנות כי הוא ית
 חרט הנבלים ובראם ישמחין וכל כחם הנדול והעצום אינו אלא ממנו
 וכולם עבדיו ומשחתיו ואינתי הראה הנה השלטנות הזו בעליונים
 וסעפלים אלא באעמור הקדוש במתן תורה וכענין שבת איה הריזה לדעם
 כי הוא האלים ואור ועלזולפניו על שם התורה שהיא משמחת הלב
 כענין שבת פקודי יי פו יטרים ושמחה לב ועוד על שם המחול והשמחה
 שבין שתי המהנות מחנה ישראם רבוא ומחנה מלאכים שבת צדיק
 רבב אלים רבותים אפי טעון ועו שינאו או לקראת או כענין שבתוב
 ויעא משה את העם לקראת האלים ועו טעמו לקראת מחנה אהים
 כי ינאו מחנה זה לעומת זה ועל זה הזכיר שלמה במחלת חמהנים
 רמח על שתי המהנות ולשון סולו כמו טאו עשו מסלה ופנו דרך
 לארון הכל שבא ליתן לבם את החורה ז ריקיעים הם ואו קן וילון
 ריקיע שהקים זבול מכון שעון ערבות ואם כן ערבות הוא השביעי
 ועל כן הזכיר משה בעה רובב שמים בעמק וברי לחורות שולטניו
 ית על הנבל הזו הוא ערבות לכך קבעו לנו חכמי האומם זל חיות
 ערבה ביום ז ונתחייב כל אחר ואחר מישרא ליטול בידו ערבה
 ביום זה זולתי הערבה טבלולב שהיא רומות א הענין הזה בעינינו
 כי מיעות הלולב במיעו ל הם ופרטם ז לולב אי אחרון אי נ' חדשים
 ואת ערבות ויום ז של ערבה הוא ביום אחר ועשרים לתשרי מאספר
 השם שבומחתם העולם לשט קינות והוא יום כו לכריאת העולם
 שברא הנה באל ונקרא היום הזה יום הקותם הנדול כנגד השם
 הנדול שבו נברא ולכך נקראת הושעני רבה וידוע כי היום הזה
 הוא תכלית התנ ותכלית הקפה עם תעלום עפרים כנגד ע' חומות

זל וכטלו איש באחיו איש בשן אחיו והעבירו זה במרחב בלי עבירו
למחות ועור רל ואטומס בראשיכם ואטומס בתי ללמדך טאטמן
טל רכור בראשי הדיינין טיש בירס למחות זכן מוני במטה טבת
בו ויקינוף מטה על פקודי החיל וחוז מלטון פקידות ומנוי כמו יסקיד
וילא קינף מטה לא על הגדולים מנהיג החיל לומדך חכמ טכל
סרחון הדור תלוי בגדולים טיש בירס למחות טהרי כלמי טחכמ בירו
עליו להענט כל עוטי רטעה זכן איז איוב על הנה עמו עז ותוטיס
לו טונג ומטנה יחור הוא הארון עממו ית טעמו חכמ ולו העונט
להפרע מן הטונג והמטנה כלו מן הטועס והמטעה איז זל ערה יק
תוכסה רב אטי איז ער הכמה נטמוט איז ער קללה י יחטן איז ער
נאיפה זכולן מקרה אחר רכטו ויחר אף טחול ביהונתן ויחמר לו
בן געט המרדות וכתו נייטל טחול את החמת עליו להכותו תני
י אי זו היז רכך יטרה טיבור לו הארס הוי או זו תוכחת וזהוב
התוכחת טכל זמן טהתוכחת בעולם נחת רוח כזה לעולם ברכה
כזה לעולם רעה ממתלקת מן העולם טנ ולמוכיחים ונעס
ועליהם הבא ברכת טוב **אות עין ערבה** טירו ללאים
זמרו טמו סולו לרוב בערבות ביה טמו

ועלזו לפניו יסר לוד המלך ענה הממור הזה על גזולת מתהם
הוא טאז מוטיב יחידים בימה ונע והזכיר חסרין לאים במחוק
לפני ענך כפעך בטימון סלה ארץ רעטה נס טמים נטמו
מטע איס זה סיני ונע יחמר טירו ללאים זמרו טמו על גזולת
מתהם ויחמר סולו לרוב בערבות ביה טמו ועלזו לפניו על
מתן תורה ויש לך לפתבונן כנגד גזולת מתהם טחיתה בכח
גדול וכיר חזקה חזכיר טירו ללאים זמרו טמו המיוחר זכן
כנגד מתן תורה טבת בו חכמ יי אהיך חזכיר סולו לרוב
בערבות ביה טמו כי טמו המיוחר טחוז רוב בערבות הוא ביה

והובר גשמה והיבת ליקירת אטא ואז ישמה הר יעון וירושלים שנקראו
לרבר וינייה שג יעון מרבר היתה ירושלים שמהה וכן התנבא ישעיה
שישמהו יעון וירושלים על מרענית ארום הוא שאז ישעיה הנביר
עה ישטוס מרבר וינייה ותגל ערבה ותפריח כחצוצלה

אות עין ערבה אטכילה בדרך תמים יתי תבוא א. אתחלק
בתוס לבני בקרב ביתי חודיענו המלך יוד

עה בבת הזה כי כוננת הלכ הוא העיקר שחרי הלכ מטכין הנפס וידוע
שכל פעוליס האדם התכלית הוא לתועלת הנפס לא לתועלת הגוף
כי הגוף נברא לשמש את הנפס ולהיות לה עזר במעשה הפעולות
הטכניות כמו שנבראת האשה להיות עזר לאדם הוא שבת מעשה לו
עזר כנגדו ואמרו לול זכה עזר לא זכה כנגדו להלחם כי אם הגוף
עזר את הנפס הנה טעהם בחסכמה חחת בעבור הטסים וצוראי זכה
זכות גדול ואם אין הגוף עזר לנפס ואיננו נמשך אחריה ובא כנגד
אין לו זכות כלל זהו שאז לא זכה כנגדו להלחם והנה הנפס במיין
הזכר והגוף במיין הנקבה ומהה הגשיל שלמה החומר לאשה
הוא שאז להיעלך מאטה זרה ואז כי נופת תעופנה טפני זרה
זה מרבר על תענוב העולם שהחומר מבקש וידוע כי כל פעולות
האדם הנמשכות אחר רדכי הטסים ים הן באות מכה הטכל והפעולות
הטבעיות באות מכה הטבע והטבע הוא המעטה אותו והנורדו
העולם כמאמדם אל הוא טען הוא יצר הרע הוא מלכך הגוים
ואמנם איכסר לו לעשות הפעולות הטבעיות בענין שיהי בכלל
כפי הטסים ית כגון ההכרחיות שאז איכסר לעמוד זולתן כגון המאכל
והמשתה שיכונן כמזונו להיות בדיח בגופו כדי שיוכל לעבור את
הטסים ית כי בהיותו חולה לא יוכל לעבוד לא שיכונן שיוכל להשיג
הרכרים המתוקים להנאת הגוף ולחוש הטעם לא רחוי שתהיה כוונתו

שיהיו מתרועעין והולכין והנה הקפה לריוו להם בלייה והכרתה מן העולם
רמו לבבר ירחו וכן חמ ביהו טוע שבכל יום ויום היו מקיפין את העיר
פעם אחת וכת ויהי כיום הו ויסבו את העיר טבע פעמים ומפול חומת
תחתיה ובזמן שהיה בית המקדש קיים היו מקיפין המזבח בכל יום פעם
אחת וכן ז' פעמים ולכך מנהג כל ישראל שעושין הקפה בבית הכנסת
בכל יום פעם אחת אביבוב התעבה וספר תורה עליה וביום ה' ז'
פעמים והמנהג להקיף דרך ימין שכל הקפות של מצבה ומתנותיו
לימין שנ ומעלותמו פנות קלים והכבש בדרום היה ומיכן דרשו זל
כל פנות שאתה פונה לא תפנה אל דרך ימין למזרח שבן דרשו זל
בחסכת יומא ובחסכת זבחים ומנהג כל ישראל שעושין הקפה דרך
ימין וצריך חרס שיתבונן בגודל כח היום הזה שחזר יום כח ויום
כן ויום תשלום ע פדים כנגד שרי החומות כי הכל עתה דין טיטוב
לפניהם הראשונה והוא גם כן יום החותם הגדול העליון מלבד החתימה
הראשונה של יום הכפורים כי כל הדברים האלה יש ויש עיקרים גדולים
וערשים שעומים לא יסלום לב חושב ולא יעלו בידו מיצר עינו אל
חס כן קבלם מפה אפה ויהיו בירו מאבת החכמה נחמאת למר

טה הקפה שהיו ישראל מקיפין חומתו כמו כן בכל יום פעם אחת וכן
ז' פעמים הכל היה רמו לטכינה שהיה סלולה משט קינוום ולכך
חלה מרת הרין על סריחו ונפלה החומה תחתיה וכן היו ישראל במלך
מתכפרין על ידי המזבח ומרת הרין הימה חלה על האויבים ולא
היה ולא היה להם דעות לבוא כנגד ישראל וכן לעיר מחזור חשכיה
לבית קרט הקדשים ומחול מרת הרין בשונחיהם על ישראל אשר
היעקום ושעברו בהם והקפה שחנעושים בזמן הזה הוא סימן
ורמו לעתיד שתפול חומת חרום ויסו כלן ואוכרין מן העולם
שכן התנבא רעא על סהיה הרמעה ער לי קטילת חיותא והוכר

שני הם כי נס על אימה ואימה יענש והזכיר שהם תועבתו: אעפ"י שהם
 טוקל בהם כי הם סיבה והזמנה לחטוא כהנה ולפי שהכת של מעלה
 מצבר על זכות הלב נסמך הנה הזה אחריו והביא מוכת כי הלב אעפ"י
 בו הנדיות הרעות אין לשם חסין בו כי הוא נכון למועדי הנל בעליו
 ולהכשילו בפעולותיו כי במחשבת הלב יבואו הפעולות הרעות וכפי
 סך יסוד שורש מורה ראש ולענה קרא הנה הלב הרע שורש מורה
 ראש לפי שהוא שרש המחשבה ולפי לבאר כי אם השם ית' יתעב האיש
 שבירו מדות רעות אעפ"י שהנה מועדות להכשילו ולפי יתכן שיטהר
 מחטאתו עומק כן כח הדב ל' יונה זל' ולמדנו מכלזה שהעיקר תש
 כלב ואם הלב שלם עם השם ית' הכל שלם ואם הלב חסר הכל חסר
 וכמו שאמר החמא ליבא באע ולכך אמר ר' יודא אשכילה בדרך תמים ועו
 היה רוד ע"ה מרביק טבלו ברומ הקדש ואו' ואשכילה ופיר' חמשך
 עליו חוד הטבל ואמיעל על רוח הקדש ואמר עליי מה ארביק טבל
 ואמשיך רוח הקדש בדרך תמים כלו' בחטויית הכחוח והמריה וכל
 היום איני אמתין מתי תבוא אלי כלו' שתהיה בחברתך עמי יהיה רוד ע"ה
 עושה נסמו מירכבה לשם ית' באבות העולם והיה או' מתי תבוא אלי שארביק
 ברוח הקדש והוסף לפרש ואמר איהלך בתם לבב כלו' אעמוד בייחוד
 הלב ובכוונה זכה וביאר לנו כי הלב הוא העקר לכל רב' כענין שבה
 תבין לבס תק סיב אונך ומענינו גם כן שהזהיר את שלמה בנו על חונת
 הלב הוא שאמר ועתה שלמה בני דע את אלהי אביך ועבדו כלב שלם
 ובנפש חפנה כי כל לבות רודש י' הזהירו תחלה עליי השם ית' ואמר
 דע את אלהי אביך לפי שהוא תכלית המבוקש מן האדם שעליה נשא
 לעתיד לבא משאו' לו עסקת בתורה סלפלת בחסמה והחכמה הזאת
 היא יריעת השם ית' כי תורה נחמיה שני לבדים הם והיריעה הזאת
 היא נפלאה ותכלית השלימות כאמרו כי אם באה יתהלל המתהלל

שיהיה בל חולה בלבר גם בפעולת המשגל חין ראוי שיכוון להחזרת
שעמו דק לפניה וכביה כרי שיהיו לו בעם עובר השם ית ודרך אותם
ברוך ישרה ושתהיה כוונתו בזה חולי יהיה לו בן חכם ונחול כישרא
וזאת כוונתו בשאר פעולותיו כשיתעסק במחורה יאלח תהיה כוונתו
להיות לו שפע מן הממון והעושר ויקנה בתים ומגרלים לא שתהיה
לו לחם חוקו כרי שלם יטריחנו מסדונו מעבודת השם ית שיהיה לו
פנאי ואפי כשהוא יטן איפשר שיהיה לשם שמים ונמוצאת הטירה
עבודה לשם יתע ואין ספק כי פעולתו או אעפ שהן טבשות ומשכוח
אחר הטבע בכלל דרכי השם ית הן ועל זה אמרו רז"ל וכל מעשך יהיו
לזם שמים ואם הכת נל אי מעשך ויכונו מחטבותך וכבר התפלל
דוד ואמר לבטחור ברא לי אלים ונן בקט מאת השם שיחרט לו לב
טהור ושתהיה טהרת המחטבה לבקת בלבו כי כשם שצב שענפי האיל
משתרצן מן השורט בן ענפי החטים משתרצן מן הלכ שהוא שורט
המחטבה ועל זה אמר שלמה המלך זכית לב עהרת מחטבותי
כלו מי יאמר זכית לב ולא שארה כי מרה דעה ובכך טהר רתי
וחטבותי כי אחרי שיזכה האדם את לבו יטהר מחטבותו אבל לא
יזכה לבו יטהר מחטבותו כי ענוש יענוש על מרות הלכ הדעור
ועור כי המרות הדעות יולידו הסעולות הנשחתות וכתי אחריו חבן
ואבן איפה ואיפה תועבת יי גם טעהם בלו אחת גדולה וזאת קטנה
ולוקח בגדולה ומוכר בקטנה תועבת יי גם טעהם עוש הגדולה
יותר על עוש הקטנה כי עוש הלוקח גדול כהונתו ית המוכר
ובן יאמרו המושלים באשר לקחת קטנה וכאשר מודים החבדים
קטעך ועל כן אמר גם טעהם כי יענוש שג גם על הקטנה והנה אוננת
אבן ואבן גדולה מאוננת איפה ואיפה כי יכול האדם להסתכל
ולתצונן בעומק סלל האיפה ולהבחין שיעורה על כן אמר גם טעהם

הבא עליו ממ של מעלה ממנו וכן חמרו זה מזה וזה למעלה מזה וכעין
שכת כי צבוא מעל צבוא סימור וצבואים עליהם וכן מסיבה לסיבה עד
הסיבה העליונה שהוא סיבת הכוחות כולם וכולם ממחזרים בו והוא מטפיע
בהם כוחו ועלכן היו מקריבים עפרים לשם ית כנגד ע שרים הללו ועם
כל זה כח מהם ליכיר הכח שהוא עליון ממנו ומתקרב לו להציל כוחו
ואותו העליון אינל הצבוא וכן מבח לבח עד הסיבה העליונה ונמצא
שכל אחד מהם נתיחד בשם האחר העליון שבכולן וכולן מורים ומיחדים
ומכירים שאין בהם לא מכותו ית וזהו הייחוד השלם שכולן מורים—
כאחר למי שמקבלים כח ממנו ויגלכן נקראים קרבן שהוא מקרב הכוחות
וזוהו לשון להקרבלי ולא תמצא לתורה בו ימים האלה שיוכיר בהם—
הכת לו כי חס ביום ראשון בלבד להודות שאעפ שאנו מקריבים שבועים
פרים כנגד שבועים שרים אין הכוונה לא לראש הממשלה כי ישראל היו
מקריבים פרים או לשם ית כנגד ע שרי האומות לכפר על החטאות וזהו
שממרו יצא ימי להם לאומות העולם שאבחו ואינן יודעין מה אברו ביום
טבית הנקרא קיים היה מצבא מכפר עליהם האירגא מאי מכפר עליהו
בו שהיו ישראל בקורבנות הללו במקום החתומת וזהו שאמר הכת תחרת
חבת יטענו ויב תמלה ואמר במדרש תחת אהבתי יטענו את
מוצא כחן ישראל ומקריבים ע פרים על אומות העולם והיו ראויים—
לחובבות אומתו ולא כי שאין אזהבין אומתו לא שטובאין אומתו ההל תסת
אהבתי יטענו ויב תמלה אני מתפלל נמביא קרבן להם וכן בו ימים
או היו עושין בכל יום ויום ניסוך המים שהדי שני ניסוכים היו עושים—
כבית המקדש ניסוך המים וניסוך היין ניסוך היין היו עושין אומתו בכל
יום ויום מימות השנה עם התמידין שיהיו מקריבים בכל יום ויום וכעין
שכת ונסכו יין רביעית ההין לכבש האחר היו עושין ניסוך היין שני
שבועים בכל יום אחר עם כל כבש וכבש אבל בו ימי הסוכות שהיה יום

הטבל וירועיות וכן הירוע שכל החכמות טבעו חסן לא הינעות א
הירעה הזאת ומרדנה וסולם לעלות איה ולא החכמות בלבר לא אף האינות
הירועיות והיריעה הזאת היא חיות עטה טבתורה טנ וירעת היום והטבות
א לבבך כי ה' הוא האהים והעיר עלזה טההטבה אהלכ הוא עיון הטבל
יה טחז הכה ולא יטיב אלו לא רעת ולא תבונה לחזר ואחר כך חזר
ועבירהו טחעבורה לא תתכן מבלתי היריעה וראוי שתקדם היריעה
לעבורה טחס לא ירענו אף יעבדנו ולשון עבודה כולל התפלה והקורבן
וחס לא ירענו אף יתפלל לכנו או אף יקריב לוקרבן ומפני חזי בתות
כהנים כלכהן שאינו יודע לשם מי הוא מקריב אולשם מי מקטיר אין
עבורתו עבודה ועלבן חזר ועבדו בלבב טלם לפי שטלמה עמר לבנו
בית המקדש שהוא מקום הקורבנות לפי אולו כי עבודת התפלה והקורב^{נים}
יעריבין כוונה והתפלה ממה טכס תכין לכס תקטיב חזנך ביחור
הכהן כי התפלה הטומעת היא הנעשים בכוונההלכ הקורבנות הוא
מה שאמרו רזל באסכת טובה ע פרים למה הם באים כנגד ע אומות
פר יחד למה כנגד אומה יחירה וביחור הענין כי בטבע ימי הסוכות
היו ישראל מקריבין ע פרים ביום הראשון היו מקריבים י פרים וי
כבשים ביום שני מקריבים טנים עטר פרים ויר כבשים ביום טלש
מקריבים עטרה פרים ויר כבשים וכן בכל יום עיר יום שיהו מקריבין
ז פרים ויר כבשים הפרים היו מתמעטין והולכין והכבשים קבועים
וקיימים ומה שאמר כנגד ע אומות פירושו כנגד ע טרי טל אומות
העולם לפי טכל אומה יטלה טר טל מעלה ומתוך אותו קרבן טל ע
פרים טחזו ישראל מקריבין להכהן היו טרי האומות מתעלפן כדום הקדש
כמוטעשה המלחך בקרבן מנוס טכס ויעל הלחך י' בלהב המזבח
והיו מעליתין פעולתם שנתמט עליה כרי טייתחור הטס ית על הכל
לפי טכל כח וכח יטכח אחר למעלה ומנו והוא חכד הטובה הכין

למלך שזימן את בניו לפעודה לבקר וכך ימים כיון שהגיע זמנן לילך
אז להם בבקשה מכם עבדו יום אחר שקשה עלי פרידתכם ולבקר נקרה
היום שערך על שם השכינה שהיא שיערת לישראל שהן חומה להקריב
לפניו קרבן בייחוד ועל כן היום הזה חלוק מן ימי סוכות וכמו שהיו
זל הכא פרים ומכא פראחר הכא כתי וביום זה הכא כתי וביום השמיני
וזוהו שאמר שמיני לזר קטב פייס כפני שיעמו זמן כפני שיעמו הנלבבני
שיעמו קרבן כפני שיעמו שיר כפני שיעמו זמן כפני שיעמו וזנה ז' ימי
הסוכות ושמיני על אחריהם הרי הוא כן ימי הפסח שמאנו חנו מועם
ז' שבועות ויום נ' של מתן תורה אחריהם והימים הספורים באומנו
הם כחולו של מושב בין הראשון והשמיני ועל כן קורין לזל לחג שבועות
שערך כמו ש' של חג שקראו הכתובין הא למדת ששמיני של חגה שקול
כיום מתן תורה ושעהם נקראים שערך והיום הזה קראו הכתוב שערך
על שם השכינה ששערך לישראל להקריב לפניו סר אחר כי יצא
אוכל לטובע נפשו ויום מתן תורה קורין חכמי סמות שערך לפי שכן
כיום נגלות שכינה עלהר סיני וישראל שקבלו תורה היו נשערים לחלקו
נקבלו עליהם אהותו ונזירותו ועל כן הקבע החג הזה כיום ח' לפי
שהיא שמינית אע"פ שהיא עשירית והמשכיל יבין כי כנסת ישראל בת
זוג של שבת וזוה תמצא סוד הכתוב האו שערך היא שפי שערך של
היא כלו של שבת הנקראת היא שנ' כינ' ובין כנ' ישראל אות היא לעולם
כי היא איננה חן השבת הגדול ומה שהיה שערך של מתן תורה
רחוק מן ימי הפסח והשערך של שמיני של חג סמוך לז' ימי הסוכות
כבר נשלו זל בזה מטל נאה למלך שהיו לו בנות נשואות במקום
קרוב אית בוכייהו ריזלון וייתון אז המלך אינ' ואתם נשואים יום אחר
כך כפסח על ידי שישראל יוצאין מן החורף לקיץ לפי רחוקה ממנו
כיום ראית בוכייהו ריזלון וייתון אבל כחג על ידי שישראל יוצאין מן

הדין עלהמים היו עושין עסוק מדמיון הכת וכלו שאמר רבותי אל במסכרה
סוכה נאמר בשני ונסכיהם בטעמי ונסכיה בן כלשפטם הדי כחן מים מכחן
רצו לעסוק המים מן התורה והיו עושין עסוק היין נסין עכך כח בכל יום
ויס מן או מלכר שולת התמיד ומנחתה ונסכה וזהו שטענו סוכה ועסוק
המים טבעה כי לא היה נעשה עסוק המים כי אם בן ימי הסוכות וזהו שם
הניאנים נראו בארץ עת הזמיר הגע וכו' ופי' רט' הניאנים הניסוכין שאין
באים לא מטנה לסנה כנף הזה טיוגה מטנה לשנה ועת הזמיר חניעזמיר
החג וקול התור נשמע בארצנו קול מלחך שדומה לעגל ומטנה על
הנשמים ורע כי כשם שהקד בנבוא יצריכם כוונה כך עסוק היין ועסוק
המים והוא מה שרצו רבותי אל בשעה שאנסכין מים בחג תהום אומר
לחכרו חבנה מיומך ועלמה חו החטיך מיומך קול שני רעים חני טומע
עכ תהום א תהום קורח לקול יצורך וסור שני רעים חלבו הן במלכאם
זהו עונותים טס בשעת עסוק המים והיו יצריכין לבוון איהם ומרה
טהו פרי החג מתעשין והולכין היה סי' בלייה לאומות והכבשים
הקבועים היו כנגד ישראל הנקראים שיה מזורה והיו יצנה כבשים בכל
שבעת ימי סוכות כדי לבלות בהם הקללות שבמשנה תורה שהן יצנה
הרמוז בן ימי סוכות ון ימי פסח אחר הוא לא שהפסח מורה על מהירות
ענין ורבר בחוף והסוכות שהיו כמין צים ויורה מורה על קבועות
נקום וענין טיערך ייטוב הדעם הוא סוכה מלשון סוכה ברוח הקדש
ובמדע ל טלר בחוכיה בן הקנה מאי סוכות בית רבתי וישקב נסע
סוכותה ויבן לו בית וכן אמר הכת יי' כס סיני בקדש קדש בסיני לים
נאמר לא סיני בקדש מיכאן שהבנה מקומו של שלם ואין שלום מקומו
כיום ה טל חג היו מקריבים פד אחר כנגד הסוכה העליונה וכנגד
חומה יחירה שלא מסרה ביר מל או כוכבאו מלחך וזהו שאמר הכת
כיום העמיני עשרת תחיה לכם כלן עשרת אתכם לפני משל למלך

כיוצאי מצרים ועל קתדראות של זהב היו שם כנגד ענין זקנים
 וכל אחת מהם אינה פחותה מזה אף כי נר ובימה של זהב בנייה
 באמצע וחזן הכנסת עומד עליה והסודרין בידו כיון שהניע לענות
 אמן כולה חנף בסודרין ועונן אמן ולפי זה משרבבן לא זהבים
 כפי שנים מרדניים בסע שנים נרדניים בסע עומן כפי טיהאע
 מכיר את בני אומנותו ונסנה לשם שמים נחמסרנס ויוצא חמרו
 עליו על רבן שמעון בן גמליא כשהיה שמה שמה בית השאונה
 היה נוטל האבוקות באויר בידו וזרקן כלפי למעלה ומקבל אחת
 נזרק אחת ואין אחת נועצת בחברתה וכמשתחיה נושן שני נולדו
 בקרקע ושונה ונושא את הריצפה נזוקף ואין כל בדיה יכולה
 לעשות כן אמרו עליו על הלל הזקן כשהיה שמה בשמה השאונה
 היה אומר אם אני כאן הכל כאן אם אין אני כאן מי כאן והנה
 הלל הזקן היה גדול בחכמה וכמו שאמרו ז"ל סי' הלמידים היו לו
 להלל הזקן ל מהם ראויים שתשרה עליהם טכניה כמשה רבינו
 ול מהם ראויים שתעמוד להם חמה ביהושוע בן נון כבינונים
 גדול שבכולם יונתן בן עמיא אמרו עליו על יונתן בן עמיא בשעה
 שהיה יושב ועוסק בתורה כל שש שטרה באויר עליו מיד נשרף
 קטן שבכולם רבן יוחנן בן זכאי אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי של
 הנה מקרא השנה תלמוד הלכות ואגרות דקדוקי סופרים גזרות טוות
 תקופות וניוטריאום משלות כוכבים משלות טועלים שיחת טרים
 שיחת דקלים שיחת מלאכי השדת מעשה מרכבה הוי"ח ראבי ורבי
 לקיים מה שנ' להנחיל אזהבי יש ואוצרותיהם אולא וכסם שהיה
 הלל גדול בחכמה בן היה מופלג בחסידות ובעניה והיה עושה כפי
 מרובה לשם ית כמו שאמרו למעלה בדור המלך עה שאמא אטכילה
 בדרך תמים ועל כן אמר אם אני כאן הכל כאן ואין כוונתו על שמו דוקא

שאוננים

הקיץ לחורף ערמות נרכים קטה . לפי אימה דחוקה ממונו נ יוס
דלית פומיים לין לין וייתן . חייב אדם לשמוס ביום ה שלחן זה
בטאר ימי החג אעפ שבשבעת ימי החג הזמר הכת ושמותם לפני
יה אהיכם שבבעת ימים ובה זה לא הזכיר בן ושמות זה שליוס טוב
אינה שונעול אדם ביהו אחריו ויאכל וישתה כל מיני מערנים הוא
לברו עם אשתו ובנו שאין אן שמחה המועד לא שמחת כריסו ועליו
עומד וזריתי פירש על פניכם פירש חניכם . אבל עיקר השמחה שיהיה
אדם אוכל ושותה ומאכיל על שולחנו העניים והאמללים ואומם
שאין משפחה על העניים לא עיקר כל השמחה לותם בחנים להנחם
עמם ועליהם נאמר הכס . זבחיהם כלתם אונם להם כל אוכליו יעמחו
ואין זה שמחה לא קלות ראש ואין עיקר השמחה לא בשושבה וצרי
לעבודת השם ית . שעתו בחסכת טובה ההלל והשמחה שמונה
וזה היה שמחת השאובה שהיו שמחים בה חבני ישראל וחסידים
ואנשי תעשה וראשי ושיבות היו מרקדים באבוקום של אור
ואו דברי תושבות וקלניים היו מנגנין נשיר בכבודות ובכל בלישיר
ועל שמחה זו אמר אל מי שלח בזה שמחה ומי השאובה לא דאה
שמחה מימיו . מי שלח בזה ירושלים בתפארתה לא ראה כרך נחמד
מעולם מי שלח בזה בית המקדש בנחנו לא ראה בען מפואר
געולם מאי הוא זה בען החרונים . במאי בעיה אמר רבא בחבני
שישא ובמחמא . איכא דאמרי באבני שישה כוחלח וממרא
אפיק טפה ועייל טפה . כי היכי דלקביל סירא סבר למשעיה
בדהבא אמר ליה רבנן ק שבקיה דהכי שפירטעי דמחזי כדוומא
וימיערים ל יהודה אמר מי שלח בזה יוסלחטון של אבסגרייה
של מערים לא ראה בכבודן של ישראל מעולם כמין בסילק גדולה
היתה סמיו לפנים ממנו והיו בהם רבוא על ס רבוא כפלים כיוצא .

ויהי היום כמות כמות לא יעדר ולחיקום ילון ציודת עמו זמיר
 חיי עשר על שלח השני כל ספריו חרבוה לקונות חוריס עמלו
 היסוער על שלח שאינו טעו אבל בחלקן לא יאמר עלמה טקנה
 ומלכט בק הריצה ויסיה סיי טלוה ובגל עקב ענה ירחתה לה
 שפעת חבסה עטרה למתה שמתה ענה עקב לצלה יסע
 כחטיב חבסה ירחתה יי וכפי עקב ענה ירחתה יי ענה חמל קלת
 עקב אלפון עקב ולטרט חזה כי מלת הענה נרול מן חבסה
 כי היריה שחיה בריש קחמה חר חיה בגלל הענה לפרוע
 כי לכל מלה מן חרחה יש שם קיצונה קיצה ראשון וקיצה חרחה
 ופרוע יש שלש יחזוק המצוע ענה היא המיועבת כן קיצה
 בראשון שחזק הנהיה והקיצה הטע שחזק הסבלות וספר
 חסאגוע בכל שחר הנורית הרבה הבינוי והטוב ללשון
 כי ויחזק נבו וטלח יעה לאחז מן הקיצונה כלשון הסלח שחזק
 סמטנע כין שני סכפות ואינו נונח לחזן ואז יכאוב כל חרחה
 כי חזק חרחה היסר ללכת בו וזה שהוסף ביחוד יחזק חרחה
 כי יחזק יחזן וטחא כלו שילך באינוע ולא יטה לאחת הקיצונה
 חרחה במלת היוענה הוזחרנו בה שיטה חרם חר שיענוא הקיצה
 חרחה שחזק חרחה הטחלות ולא יבחר להטאר בירך המיוע
 מן יתקרב לנבול הנחוק שהיה המלה המענה המזרקת חרחה
 חרחה והמטררה חרחה בעוף ובנפש מן החיים המקרים ומן החיים
 הענחיים ועל זה חרחה אל באוסריות במסכת חבוב מחרחה
 חרחה שכל רוח שתקות חנוט למה וככל המלה באחז חרחה
 חרחה ללמד דעת את האדם שיטה נעמוא הקיצה האחרון
 חרחה הטחלות ומסע שאינוענה יניח חסודרת ויועלה ויעלמה
 עינומה ומפורסמת לעין לכך חזכיר דוד על עינומו לב נשבר

אין על אדם החסיד הטלם בעטן שאם אין חני על מיל והיתה
כוונתו שהשכינה עם האדם הטלם זהו שאם הכל כאן שהוא רוח
לשכינה אין הכה או לו אם תבא לכבוד חני אבוא לביתך ואם לא
תבא לביתי אם ישלך יריעה שתדע ליחר שמי קרי שמו של הנה בנו
חני אבוא לביתך בלו אתקרב אצלך ואדבק עמך וזו היא שאלת
רוח חני תבוא אלי כי היה חמתין שיתחבר שכלו באור העליון וכשם
שאני רוח בבחן נתי תבוא אלי כך המאמר בחלל אם אתה תבא לבית
אני אבא לביתך והוביח זה מן הכה שאמר בכל המקום אשר
אזכיר את שמי אבא איתך וברכתך **אחד עין ענוה**
שקב ענוה יראתי עושר וכבוד וחיים יודע

הכונה הזה טבא מרוב הענוה כי יש מעלות טובות נקשרות עתה
וביאור הכתב בפשוטו כי השכר והתועלת המגיע לו לאדם מן
הענוה בעולם הזה הוא ל' כדים יאלו הן יראה ועושר וכבוד וחיים
ויין הירנע כי מלת הענוה היא מלת נפנית בחכמה הבריוה
והוא שיהיה אדם ציטן וסבלן ומכבד את חבריו ומדבר בטובתן
ויהיה שומע על כונו וסודתן ומתוך המרה הזאת הנפנית יעלה
אדם לנוראת היראם שהיא מרה טכלית ויבוא גם כן לירי עושר

כי בעל מרת הענוה הוא שמים בחלקו וירנע כי הוא עתק ימעט
בעני האדם עם הנאווה ויספיק לו המועט עם הענוה וכיון שהוא
מסתפק במושג ואינו מתאוה א היתרונות והוא שמים בחלקו הנח
זה עושר וכמו שאנו זל אי זהו עשיר השנה בחלקו ויבוא גם כן
לירי כבוד כי כשהוא נמנע מן הנאווה והוא טפח חס רוח יספיק
לו מה שעלה בחלקו הנח זה לו כבוד והוא טבת ושפל רוח יתקן
כבוד ונתי ולפי כבוד ענוה מי שיש לו כבוד מרת הענוה
קצמה לו כבוד ויבוא לירי חיים כי היא תאוה א היתרונות הנח

בשער הגדול ולא בשער הקטן אבל הבה נכנס בכבודו בשער הקטן
הוא חן וענותך הרבה . אמר ר' יהודה בר' שלום התלמידים לחלבים
ויאמר כך הרב אבל חבה אינו כן בשביל אברהם היה יושב ומלמד
חנה הבה למלואים כלך ונבקר את אברהם פטוהם הולכים נגלה
עליו האהים ואמר כך המלאכים שנ' וירא און ה' ונז' ואחר כך ויקח
שניו ויהא הוי וענותך הרבה . אמר ר' סימון ראה את פניו וילבו מעם
האנשים ויסקיפו על פני סדום ואברהם שריט עומד לפניו ולא
היה יוצא לו אף והאהים שורנו עומד לפניו אף וילקח אופה
הוי חן וענותך הרבה . אמר ר' סימון ראה את פניו וילבו מעם
בטר ורם מזכור שמו ואמר כך הכינוי שלו אבל הנה הזכיר
מעטיו יאן בראשית ברא אהים על בראשית וכו' לחסדו על
מיית העוה ובעבור הכחית את יקר שמואל נב' וכו' וכו'
עמחזיק בה הוי מוכנה יאמר כזה ענין הנה אהיה חן
במסכת סנהדרין שלמו אהם אהיה ב' הענין הזה ענין יוסף
בכך מוכן נחמיה ועיול ונחמיה נחמיה לכהן וכו' וכו'
ולא מחזיק איכותה לנפשותיה דהבן דהבן וכו' וכו' וכו'
אהבה שהרי הדיים חרת העוה אהיה חן וכו' וכו'
ואמר כך פרט חרת העוה בנחמיה וכו' וכו' וכו'
שכל עני בני העולם בענין משאו זאתה עתה וכו' וכו'
חרת חנף . מכיך נחמיה הוא רוח שכלה שלא יחיד צבה רוח
וזה חרת הנפש . ובמסכת אבות פרק ב' מאמרות על מי שיש
לו נ' רבדים הללו מתלמידיו של אברהם אבי' ונ' רבדים רעים
הללו מתלמידיו של בלעם עין טובה ונכס שכלה ורוח נחמה
מתלמידיו של אברהם ונ' רבדים רעים הללו מתלמידיו של בלעם
ונה בני תלמידיו של אברהם לתלמידיו של בלעם תלמידיו של בלעם

ונרכה אלהים לזר הבזה וזעפ שהיה מלך נחל ונביא סכטפטים
זקנים כענין שבת יוטב בשבת החכמוני ונו הפליג על מדת הענוה
וקרר עינאו לב שבר ונרכה ונו וכן מצינו במשה רבינו שהיה
ראש הנביאים כולם ולזר שבת הכת בשחר המדות העליונות
שהיו בו אין במדה הענוה והוא שאמר והחיים משה עניו מאד
והזכיר מאד לבאר כי משה רבינו לא דימה לעמוד על המוע
בלבד שהוא לטון עניו אבל משה עמו נין הממוני א יצר הטפלות
ועל כן הזכיר מאד מאד ובבראשית רבה גדולה מדת הענוה
שאמר בבבא נאמר הקדו ותתן לי חן ישעך וימינך תסערת וענותך
תרפני ותתן לי חן ישעך או ישרא סבת בו חן הוא לכל החוסים
בו וימינך תסערת זו התורה שנ מצינו אש לתלמו וענותך
תרפני וכו' יש עניו מן האלהים תלמיד יוטב לפני רבו ללמד וכשגוי
התלמוד או לרב הונעתך אבל ישרא למדין מן הנה וכשבאין
ליחזק יאמר לוי הנה הונעת אתכם שנ יי אהינו נכבד אינו כבוד
למאד רב לכם שבת וכו' הוי או וענותך תרפני ל אומ מרדו
וענותך תרפני חמ ל שנעשן בן נארא מי ענו הנה תלמיד אומר
לרב בוא וטנה לי פיק אחר והוא חולך וקרמני במקום פלי
אבל הנה חינו בן אמ ליחזקא קוס יעא אהבקעה ושם תרפני
אמר ויעא יחזקא ומנא או להנה סקדמו לשט שנ וחקום ואמ
א הבקינה והנה סס כבוד ה עומר הוי או וענותך תרפני
חמ ל אעזר בשס ל יחזקא ראה ענוה סביר הנה ראה מה ענת
אמם יכבד והאחים יעבנו בקול הוי או וענותך תרפני אמר
אבא בר פנא ראה ענוה סביר הנה ראה מה ענת ויאמר הוי
א השער הזה סעור יהיה לא יסתח וחיט לזר יבוא בו יי אה
ישרא בא בו והיה סעור מלך נטר ורס כבודו נכנס בטער

שחזרתי לחלה במדרש על פסוק וענותך תחבני וכן חזרה
 אבי החזיק במרה זו והתנהג בה ולא נתנה התורה לשרא ער שנתלבו
 במדת הענוה הוא טבת במעמד הקדוש כי לבעבור נסות אתכם בא
 האלים והיה לו להיות יראתו בלבבכם אבל דרשו על סניכס
 זו הבוטה ומדת היראה שהיא כוללת יראת הלב ויראת הפנים היא
 שקד כל התורה כולה וכן חז' שלמה סוף דבר הכל נשמע

אודת עין עושר א תעש להעשיר מבינתך הרל התעף עיניך בו
 ואיננו כי עשה יעשה לו כנפים כנשר ישף השמים

מדת העושר חין מעלתה במדת הנבואה ואין יגיד לו במדת החכמה
 כי מדת החכמה היא מוצר הנפש לא מוצר הנפש לא שהיא מזה חוץ
 לנפש מתקדבת ובה א האדם למעמים בלא יעשה ובסיבת סיבוב
 הנבל והכל עלפי השגחת המשגים ית שחז עליון על הכל ועושה
 הכל והוא שאז שלמה עה עשיר ודט נכשו עושה בולם י' ביאור
 הכת כי העשירים והרשים להם סגעה בנבל ומצד הפעעה ההיא
 בתנועת הנבל יהיה זה עשיר וזה עני ואעפ"כ עושה בולם י' כלו
 א מחשוב שיהיה עטן העושר והעני נחסר למרוצת הנבלים וסבוב
 כי הכל נעשה על פי העונש והשכר ועל פי השגחת הנבואה ית שחז

עליון על הכל ומנהיג אותם זהו עושה בולם י' ולפי שאין מדת
 העושר מעלת הנבואה והחכמה לכך קוצר הנביא בחכמה
 הוא שאז איתהלל חכם בחכמתו סגרים החכמה מעולה
 מוצר הנפש ואחריו הנבואה שהיא מוצר הנפש ובחכמה הזכיר
 העונש שאינו לא מוצר הנפש ולא מוצר הנפש ולימאך הכת כי העושר
 מסוס משלה בעני החמון יותר מן החכמה והנבואה הוא יותר
 פחות אינל השכל ולפי הזכיר המדות כסדרן ואיחר מדת העושר
 מדת העושר יש בו מעלת ונזיקים וכן בכל מדת ומדה מן המדות

כל מטע והוא יחשיבם אחריו לעשות כמעשהו זר מעשהו ולעבור
 עבודתו נכרייה עבודתו ובסיבת עשרו ידעה לטעם ולהתעורר על
 בע אדם ואם מחזיק בשקס ידעה לחמת לבדיו ולא ידעה לחזור
 בו ואח הכת בענין העושר ובקדך ויצאך ידבין ובסוף וזה כי ידעה
 לך ידע לבבך ושכחת את יי אהיך לימך הכת כי דבר העושר
 יביאנו לירי גאון ומאנה יבא וישכח את הטעם ית ומאניו שהתפלל
 משה על זה הוא טמא ריש ועושר א תתן לי הטריסני להם חוקי
 וביאר הטעם ואני פן אטבע וכחשת ותפסתי שם אהי לרוב חסוק
 הנמצאים בעושר ולרוב היצרות הבאות הרבות והרעות הפרות
 ורבות מאנו ושכחו חכמים את והיא מרת העניות שכן
 רדשו אל במסכת חנינה פירק דחטון חל ליה איהו לבר קפרא ומה
 ליה לז אעור מהי רבתי הנה יצא ממך ולא ככסף בחימתך כבוד
 עת חלמר שחזר הכה על כל מדות טובות ולא מרבה להם לשר
 לא עושה חל שמוא היינו דאמר אינטי יאה עמותה לשרא כנרא
 סתקא לסוסיא חורא על מנהג העושר כי כלמי שקיבין מאנו
 מעט יתאזה עור לומר ואמר שקיבין מאנו הרבה יתאזה לכפלים
 ולא ישבע לעולם כי ילך א לא תכלית ארזל אין אדם יונתה חן העולם
 וחיי תמותו בירו יט בירו מנה ומאנה לעשות ל מאות על חובב
 כסף לא ישבע כסף זה מנהג העושר ומנהג כמנהג החס שכל
 מה שתוסף במדורה ומרבה השלבת יעריך אדם שיתבונן כי לולי
 שהעושר יעורך גחל א האדם ועטן מוכרה לפרנסתו ולמה
 טחוק שלימות החכמה כמעשה היציקה וזולתה היה דאיי שכל
 שכל לבו טלח לחייבו לבלוס לא שישמנו כמדדנת העמר עד שאו
 ימנח ברך כספים ורונרי זהב לא יחמדם וחף חס ידחרי
 אבנים טובות ומרגליות לא יקחם כלל לא שיהיו בעיניו כאבנים

כולן התועלת הוא ששם העושר יהיו רבין שמשים ויהיו לו חנה רבים
רבים שבת ואוספי עטיר רבים . ועם העושר יוכל לעשות המעשים
הראויים והמוכעלים הנבחרים אשר בהם ימירא חן ושכל טוב
כששם אהים ואדם והם כענין נעשה היצדקה ופיזור הממוץ במעלות
וכל מצוד המורדות כי העושר לא נברא לא שיעשה אדם ממנו
מיצוד . וכן אמר במל' לא נברא זהב בעולם הזה לא למלחמת המלך
שכלל הזהב העשוי למלחמה ובכר' רבה אמר' שמועץ נן לקיט לא
היה העולם ראוי להשתמש בוהב ולמה נברא בשביל בית המקדש
שנ' וזהב הארץ ההיא טוב . בר' החד הטוב הזה והלכנו וכן מיצוד
ביתי שלמה שבנה בית המקדש שלא היה לו חשיבות כלל שנ' אין
כסף נחשב ביתי שלמה למחומה . ובה' ויתן שלמה את הכסף
בירוטלים בארבעים . ומן הירוש' כי אין שלימות למדת החכמה חבלערי
העושר וכן הוא אן' כי בעל החכמה בעל הכסף כי החכם אין חסלו
שלמת כי אם במדת העושר שהרי עם הארץ עטיר נבכר בעיני
החמון יותר ממנו . אבל שלימות החכמה הוא העושר והוא כבוד
העטרה א החכם כי החכם מתמאר ומתעטר עמו כי ישתמשו בו
בכל מה שתצוהו המורה ויחיבהו השכל ועל זה אמר שלמה עטרת
חכמים עטרים ואולת כסילים אולת . פיזור חבת כי העושר עטרה
וכבוד א החכם לא ישתמשו בו כי אם ברבים אשר נחם יתמאר
ויהי' חכמים וזה קח בהסך מן הכסיל כי הכסיל כאשר
ישאר ויקום היל' ישתמש בו במעשה אולת וישתגעבו . וכסול חלת
אולת לבאר כי האולת ההיא אשר העושר הכיחו אולת היא אולת
צמודה וזהו אולת כסילים אולת העושר הכיחו אולת היא אולת
נזקיים רבים עינומיים כי הוא סבה למדת הנחמה וענות עזות כענין
שבת ועטיר יענה עות . נאזהבו חכמים יחזיקו את ידו על כל

כרטיית ומפני שהעושר חיניו תלוי בניעה ולא בשכלו ומכונתו של אדם
 עלכן הזכיר שלמה בדרך א תיגע להעשיר וכינתך חרל חיי לא תרעו
 לניע את עיניך לאסוף עושר כאלו שהולכין במדבריות ובקומות הסבה
 או רוכבי ימים כרי שיכסלו ממנום כי חסידת העושר אינו תלוי בניעה
 ולא בשכלו של אדם וזהו חכמתך חרל ויש ברוב שתי סתיקות
 האחר שלח השנינו ברוב יניעה כי יש חסיד בלקרה ויש שלח יטען לו
 ינעי ומוס ולילה אס כן חין למטביל להכניס את עינו בספק זה והב
 שאף אס יטינו בניע עוד יש ספק אחר אס יעמוד ברו או המדימנו
 הזמן במקום אחר בדרך עין זהו שנסמך לו התעין שינך בו ואינו וידוע
 כי אין לך עוף תגביה עסיפתו כנו הנשר שהוא מלך על כל העופות ולכן
 המטיל העושר מן העשיר להסתלקות הנשר מן השמים עלפני דקע השמים
 מאו במדרש א תיגע להינעיר מינתך חרל העושר בשבא מן השמים
 מתקיים שני עשירים גדולים עמדו בעולם אחר מיטרא קרה ואחר
 מאומות השלם ושניהם אברו מן העולם שלא היתה מתעם מן השמים
 אז שהיו חוטפין אותה להם וכן את מיצא בבני גר ובבני ראובן שהיו
 עשירים גדולים והיה להם מקנה רב ואברו את ממנום וישבו להם
 חוינה לארץ שהפרישו עימון מאחיהם בשביל קנינם לפי כלות החלה
 מכל הזבטים שג וינלם לראובני ולגדי ולחגי שבט המנשי זשה
 כי לא מאויצא ומאערב ולא מארבר הרים לא חמה שאדם יוצא ועמל
 בסחורה וכולך מאררה למערב עושה עושר ולא חמה שהוא חוזר ועל
 המרכדות הוא מתרום וזהו ולא מארבר הרים לטון רוממום לא מה
 חב"ה עושה נועל ממנו של זה ונותן לזה שכל אהים טומט זה יטפיל
 וזה ירים למה שמתבסים נבסים מזה ונללים לזה וכן אררה חנה י
 מוריש ומעשיר משפיל אף מרום במק שבו חב"ה לזה מרום
 לזה לכך נאמר ומקנה רב זשה לב חכם לימינו ולב כסיל לטולנו לב

מן הנחל. ומן הירדוע כי לא היה אדם מעולם להוט חזק העושר
לא אם כן היה לבו פנוי וכן מן החכמה כי כל מה שטעם טעם
חכמה יתחייב שיהיה העושר נעזב בשנינו נמאס ושיהיו כלקניני
העולם הזה בשנינו בענינים הנופתים במדרגת התחמונה ובתכלית
התחיתות וכן אמר הכתוב ושיית על עפר בנינו. ונ' הכוונה שיטית
חיוב על עשרו ורכושו במדרגת עפר וזהו חוסיר שהיה לו מאוועד
נחלים שלא יחסיבנו כלום נעלה יזכרנו ולא יבטח עליו לא שיבטח
עלהטסית זהו שאמר והיה שר. צריך וכסף תועפות לך כי הוא
ית העושר הקיים העצמי. חן העושר תלוי בכוחו שלאדם ולא
בשכלו כי יש כמה משכילי עש וכמה ינעים ינעה רכה להשינו ולא
ישנהו ויש חשינים בלא ינעה ועמל ואם כן חינו תלוי לא במיטת
והיה העולם. וכן אמר הכתוב כי תחמר בלבבך בוחי ועומם ידי עשה
לי את החיל הזה. וכתיב וזכרת אתי. אהיך כי הוא הנותן לך כח
לעשות חיל. לומדך הכתוב שאין העושר לישראל ומני מערבית
הכוכבים לא אמר הכתוב בשבנו שהוא חלקנו ומדנו וזהו לשון כי
תוח הנותן לך כח לעשות חיל. ונראה לי לומר שהכתוב הזכיר
שני מינוטין מלת הוא ומלת לך. והכוונה הוא הנותן ולא מערכת
הכוכבים אשר ממש כח העושר והטעם לך ולא לשאר החומות
לפי שהתם חלקו בייחוד ולא כן שאר החומות כי הם חלק הכוכבים
והמזלות ומה שהזכיר עלמה עשיר ודע נפגשו טעם בכלל העולם
שנאמר לתנועת הצלגלים ומערכת הכוכבים והכל בהשגחה
משציה שהוא עליון על כולם ועל כן דבר משה בישראל בפרט
כי כל עשני ישראל בהיעלחתם ובעלותם ועצחון מלכותם חינו
נאמר לכהות קעליונים כי חינו נאמרים טר מזל לא לקוחים
לחלק ארון הכל. ומאנו שפע כל ענינים שהשגחה מכוונת פרטית

וצמד תלים רועה ישראל האזינה ויהי הנחולה פלאים חף הפרנסה פלאים
 חזר ר' שמואל בר נחמני חף הפרנסה גדולה מן הנחולה שהנחולה עליה
 מלאך שנ' המלאך העש' אומי והפרנסה עליה הנה שנ' האלים חרבו
 אורתי וכת' רועה ישראל האזינה בוח וראה כמה גדול כח הפרנסה
 שהרי חלקי העולם גריבים פרנסה ואו הם דומם ויצומה וחי' נורבד
 וכל אחר ואחר פרנסתו מוכנת לו כפי ערכו ועניו היאוי' לי הדומם
 זהם הקרים והנבעות והאכזבים והעפים והמתכות הפרנסה שלהם הוא
 קיומם בעצמם והפסדים ובטולם מקוייתן הוא העדר פרנסתם וכל זמן
 שהוייתם קיימת ויצורתם שלימה אותו קיום הוא הפרנסה שלהם והחלק
 ומקבון בהם הוא העדר הפרנסה ואם כן פרנסת הדומם היא עומדת
 בעצמו ובניו היצומה יש לו מעלה יתירה על הדומם בנפש היצומה
 שבו מה שאין כן לדומם שאין לו כנס כלל ופרנסת היצומה היא יעקתו
 מלקות החזק וכפי עליו היצומה על הדומם כן פרנסתו מתרחקת
 מאנו יותר מפרנסת הדומם שהרי פרנסת הדומם בעצמו ונפי
 ופרנסת היצומה גריך הוא שיינק ממקום השמור לו החי' יש לו
 מעלה על היצומה כנסת התנועה שבו וכפי עליו על היצומה פרנסתו
 מתרחקת מאנו יותר שהוא גריך לדרך חסדו ברחוק מקום שהרי
 איפשר לו בכך להתנועע וללכת עם המרבר והוא מין האדם
 יש לו מעלה על כולם בנפש המעלית שבו וכפי עליו על הכל אין
 פרנסתו מוכנת לו כל כך שאם יתנועע עם שימצאנה לא גריך הוא
 שיערה במצותו יותר ויתר עליה חפיה ובטול ותקון המאכל
 ונעם שפרנסת האדם אינה מוכנת לו כל כך כמו לשאר החלקים
 אין זה מצד חכמה ושכל שבו כי מאחר שהוא יורע ויכול ומחיר לעדום
 במלכות ישרה בזה חבל חסד העם ית' נדמו בכל מקום לחזקן לו פרנסתו
 ומי שברא לכל טיפה וטיפה ממי הנשמים שבו ודרך שאמלא כן היו

וחכם לוימינו זה משה ולב כסיל לשנאאו או כפי נר ובעי רחובן שעשו את
זה עיקר טעם וזאת העטל עיקר למה שחיבבו את נבטיהן יותר מן
הנבטות הוא שאמר למשה נדרות יצאן עבדה לחקננו סח ועדים לעטנו
אזי להם משה לא מעשוכך לא עשו את העקר תהלה בנו לבם עדים
למפכם ואחר כך נדרות למפכם היו או לב חכם לוימינו אמר להם
הנה אתם חבבתם למפכם יותר מן הנבטות חייכם אין בו ברכה עכ
נחלה מבוהלים בראשונה ואחריתם לא תבוכך לכך נאמא שנגע להעשיר
יחי זהו עשיר הטעם בחלקו טעם יגיע כפיך כי תאכל

תורה פא פרנסה השלך עלי ייחבך והוא יסלכך לא יתן לעולם
מוט לעריק ידוע ומפורסם כי עטן הפרנסה

עדות על נפלאות הטעם ימ ועל רוב הסדרי ממה שהיה עתן להם לכל
בשר ומחלק מזונות לכל בדים והוא שאמר אל כפי ערב פסחים—
למה נקרא שמו הלל גדול על שם הנה שהוא יושב ברומו על שלם
ומחלק מזונותיו לכל בדיותיו כי הוא ית הנותן לכל אחר וזאת יעורר
פרנסתו ורי מהסודו אשר יחסר לו וכן לכל אומה וזוהי מאומות
שיש בעולם ואנעפ שאינם ראויים לכך כי יש מניחם כמה אומות

שאין בהם תורה ולא לחלוקית של מנהג לא שהם עובדים ע"ו וכן
כל בעלי נפש התנועה שאין להם טעם דעה נס כמה מיני חיות ומיני
בהמה במדבר שהוא מעריך אותם ומטביעם כמו שכת עתן לבהמה
לחמה והכל באחר כיוצא ומתפרנסין מיצב חסדו הנחור התמיד
שאינו סוסק וכן אמר דוד ע"ה נתן להם לכל בשר ילקח ודד ד"ל הנה
זן את כל העולם פולו מקדע בארץ ושע בימי קנ"ס כעם כלו מן
הגדול ועד הקטן שבמין המי שאינו מדבר ואין יצריך לו במין האדם
שהוא חי מדבר כי הוא ית נותן לכלם פרנסה ונותן להם את אכלם
בעתו ועל שם הפרנסה נקרא הנה כוונה ישראל טעם כוונה ישראל ובעת

שיהיה לך התורה בעולם הנח כמו שאמ' להטיבך באחריתך. ויש שיהיה
 להראות סבלו והסברתו הטובה בעבודת השם ית' כדי שילמדו בני חרם
 מאו כעטן חיוב. ויש שיהיה לטע' אנשי דורו ויבחנו השם ית' בעיניו
 כריש ומלאים להרמות חסידותו ועבודתו לשם ית' מבלעדיהם ס'ו שאמ'
 הכת' אכן חליינו הוא נשא ומחאובינו סבלם ויש שיהיה מפני שאינו מקנה
 לשם ית' לקחת חיוץ מאנשי דורו באו שירעה. מעטן עליו ובנו שאמ' בהם
 הכת' והיה כל הנותר בביק' להסתחוב. ונ' אבל טובת הנורחית על
 הרשע יש שיהיה בעבור טובה שקדמה לו ועלזה השם ית' עליה בעולם הזה
 כמו שאמ' ומשלם לשונאיו א פנו להאבירו. ואמ' התרצום ומשלם לשונאיו
 טובון ראינון עבדין קדמוה. כח'הון לאובדיהון. ויש שתהיה עלדרך
 המקדין איגלו ער שיתן לו השם ית' בן יצדיק שיהיה ראוי לו. כמו שאמ'
 יבין ויצדיק ילבש. ואמ' שלמה ולחוטא נתן עטן לחסוף ולכנוס לתב'.
 לטוב לפני האהים ואיסטר שתהיה הסבה גדולה שבסבות מותו ורעתו
 כמו שאמ' עושר שמור לבעלו לרעתו. ואיסטר שתהיה להחריך הבורח
 לו ער שיטוב ויהיה ראוי לו כמו שירעה מעטן אנשה. ויש שתהיה לחסר
 מקדים לאביו והיה ראוי להטיב לו בעבורו כמו שג' ליהוא בע' רכעס יטבו
 לך ונ' ואמ' מתחלק בתומו וצדיק אשרי בעו אחריו ואמ' נער חיי' נס'
 וקעני ולא רחימי יצדיק נעוב ונ' ויש שתהיה לנסות אנשי התרמות ו
 ומתפניהם הרעים כשהם רוחים זה ממקדים לסור מעבודת השם יתברך
 וחסים להתרענות א אנשי רשע וללמוד מעשיהם ויתברר הדבר לאהים
 ויראה הנאמן בעבודתו בסבלו ער טטולעין בו ומבייטין אותו ומקבל
 שכר מהשם ית' עלזה כמו שירעה מעטן איהו עס איזבל וירחיחו עס
 אנשי דורו. עב' ולבך יצטכך חרם שיהיו שינו תלויה תמיד א י' שייסיק
 לו פרשתו ושיטריך אותו לחם חוקו והאלך שלמה שא זאת יוחי שאמ'
 חטריפני לחם חוקי ואעם שלם חוקו של שלמה היה עושר רב והון עתק

שופין כל העולם ומי שברא לכל אחר ואחר מן העשבים מקום ראוי לעצמו
שאילתא כן היו כל המקומות שונים כעשבים ולפי מה יהיו מקומותיהם
חלוקים כמו שהם ומי שנברא לכל אשר שברא משין אחר בפני עצמו
זה הוא יונק ממנו הוא המזמין פרנסה לכל אחר ואחר מן הדביות וכעין
שדרשו"ל בפרק השותפין מי מלב לשטף תעלה בערביא קודין לשער
שטפא שכל אשר ושער שבארס ברא לו הנה כל משין בפני עצמו ולכך
הזכיר דוד בביתו ואמר השלך עלי יי' יהבך והוא יכלכלך וכבר ביארנו
לעיל מלת יהבך שהוא לשון משין וכמו שאמרנו במסכת חגיגה לזהו
יושי רבנן מאי השלך עלי יי' יהבך עד ששמעוה לההוא טייעא דקאמר
לההוא נברא שקולי יהבך ושרי חגמלא וירוע כי לכל אחר ואחר מבני
ארס יש עליו עול משא לפרנס את עצמו חובני ביתו כי הפרנסה ענין
הכרחי אי אופשר לעמוד מבלעדיו לכך אמר הכת' שישלך האדם
המשא ההוא על כמתון השם ית' ואם עשה קן הוי יכלכלנו וחסדו הגדול
יסובבנו ויחזיר שהוא תולה במחוננו בו וכמו שכת' והכונן בני חסד
יסובבנו ומעם לא יתן לעולם מוט לעדין כי האיש המשלך יהנו על
השם ית' הוא יכלכל אותנו ואומנם פעמים שיתמוטט בפרנסתו מפני
חטאו אבל היצדיק הנמזר לא יתמוטט לעולם בפרנסתו כענין שכת'
עוד הית' גם זקנתו ולא ראיתי יצדיק נעזב כלו לא דחיתי שחיה
סמוך והוא יצדיק לא יהיה נעזב לעולם ולא יתמוטט אבל מי של
היה סמוך לעולם כגון ר' חנניא בן דוסא וחביריו לא יקרה נעזב ואינו
בכלל הדרך הזה וירוע כי יש בדבר עשמים רבים כענין הזמנת הפרנסה
לצדיקים וכתב בזה החכם הגדול ר' בחיי בן ברקא ז"ל בספר חובת
הלבבות שחיבר וזה לשונו לעי הפנים שבגבורים ימנע מן היצדיק
המאנת בעצמו וטרפו עד שיטרח עליו ויבחן לו איכסר שיהיה לענין
שקדם לו התחייב ליכרע ממנו כענין הן יצדיק בארץ וטוב ויש טיית

אכלם בעתו מלמד שכל אחד ואחד נותן לו הבה פתחתו בעתו ועל זה
אמר ר' רוח בבין הטלך על יי' יהיך וכו' ועשה יכלכלך בנחת ולא ביגע
בכבוד ולא בבוי כיון שהיו משלך יהבו על הבה ומסוק מלח הוא לוי ידע
י' נפטי יצדק וכו' שהבה מכלכלו ונותן לו פתחתו יצטרך טיורה וישבח
לשמו בזה ואעפ שפתחתו שהוא מתפרנס בה ברוחק ובצמצום הלח טוב
לנו זה מיר של הבה ממה שהיה מתפרנס ומתנות בשר ודם בריוח וערפח
וקו מיונה שכן כרסו זל והנה עלה זית ערף בפיה חמה יונה לפני הבה
מוטב שיהיו מקנות מרורים בזית בירי הבה ואי יהו מתוקים כרעט בירי
בשר ודם ושכן ערף לשון מזון בענין הטריסט לחם חוקי ומה שאמר זל
בני חיי ומזוני לא בזכותא תליא מילתא לא במלח תליא מילתא אין להבין
שיהיה הענין תלוי במל ובפי משפטי המערכה ושלא תושל התפלה בהם
שהרי מצינו שלשתן בזכות התפלה אבל המאמר הזה בא ללמדנו כמה
גדול בא התפלה כי כל מה שנגזר במערכת הליכבים יכול הבה לבטלו כי
גם חכמי הכוכבים חודים בכך באענות שהבה הוא הכלל ומערכת הכוכבים
הוא הפרט והכלל גדול מן הפרט ויכול להציל כוחו ובכל מה שנגזר
במקרה החדש ובה המערכה איפשר לו לחדש בזכותו בלא תפלה וכל
מעשה כלל אין שיראג ויצטרך לבטל ובענין טבת ריוח ירחו ועשר
כלו בריוח בלב שהבה מולח כל ריוחו בלא שישא כלל אבל כן טעמי
או יצריך תפלה כי שלשתן תלויין במל והתפלה על המל וכן מצינו
שניתנו שלשתן במל התפלה שהיא על המל בניס ניתנו לרחל שזו וישמע
איה אהים ויפתח את רחמה חיים לחוקיהו שזו שמשתי חת תפלתך
הגני מוסף על ימיך טו שנה ומזונות לאיהו ולששע סמיני שנתרבו
המזונות וניצלו מן הרעב והרי המאמר הזה לרזל הערה על כח התפלה
להודיענו כי הם תלויים במל ולכך יצטרך ריבי התפלה בהם כדי
לבטל המל במל התפלה כמו שנתבאר בשלשום על ידי תפלה ואפני

בכל יום אַעֲפֹכֹת אֹתוֹ לֶחֶם חֻקוֹ הִיָּה הַכֹּרֵס לְשִׁלְמָה נִימְרָה מִלְכּוֹתוֹ כִּמוֹ
לֶחֶם חֻקוֹ שֶׁל אַחַר מִטְאֵר בְּנֵי אֲדָם הַסְּפֵלִים וְשׁוֹר כִּי מִדַּת הַעֲוֹנוֹ נִמְצְאָה
בְּבִרְיוֹת כְּעֵשֶׂן טֶבֶת כִּי לֹא יִחַרְלֵךְ אֶבְיָן מִקִּרְבֵּי הָרָץ וְדָר זֶל לְעוֹלָם
יִתְפַּלֵּל אֲדָם עַל מִרְהוֹ עֲמָס לֹא כִּי הוּא כִּי כִּי וְיִחַס לֹא כִּי כִּי כִּי כִּי כִּי
עַנְיָ כִּי בְּגַלְגַל הַדְּבָר הַזֶּה נִלְגַּל חֻסֵּי שְׁחֹרֵר בְּעוֹלָם וְהַבּוֹטָה הַזֶּה הַמְּסַלֵּךְ יִקְבּוּ
עַל הַעֵס יֵת יִצְרִיךְ הוּא שִׁיחֻשׁוֹב כִּי מִי שֶׁמִּצְטָרֵף וּמִפְרָגֵס אֶת הַשֶּׁקֶף בְּחֹיֵר
וְהַחֲפִירוֹס בְּתוֹךְ הַבִּינָה עֲמִין שֶׁסֶּ מִקּוֹס וְרִכֵּךְ לְעִבּוֹר הַחֲמוֹן וְהַעֲפֹכֹת אִין
הַפְּרָגֵסָה מְנוּעָה מִמּוֹנוֹ בְּחֹסֵר הַעֵס יֵת עַל אֶחָת כֹּמָה וְכֹמָה שִׁיפְרָגֵס הָאָדָם
שִׂיז כּוֹ נִפְשׁ טֶבֶלִית וְהַטְּנָה כִּי פְרָעִים מִיַּעַד שֶׁכֵּלוּ וְלֹא יִמְנַע מִמֶּנּוּ הַפְּרָגֵסָה
וּכֵן חֹמֶת הַכֵּל וְדוֹרֵשִׁי יֵת לֹא יִחַסְרוּ כֵּל טוֹב וְכֵּן עֲרָף עֵתָן לִיִּדְיָאִין וְחִין
יִצְרִיךְ לוֹ חֵס הַבּוֹטָה דֵּר כִּי שׁוֹב אֵין חֲפִי הִיָּה דֵּר בְּמִרְבֵּר עֵס יִזְמִין לוֹ אֶלֶּה
פְּרָגֵסָתוֹ שֶׁכֵּן מִיַּעַנּוֹ בְּאִיֵּהוּ שְׁנֵתָן לוֹ הַבֵּה פְּרָגֵסָתוֹ בְּמִרְבֵּר עַל יֵדֵי עוֹשֵׂה
הוּא טֶבֶת וְהַעוֹרְכִים מְבִיחִים לוֹ לֶחֶם וְכֵּטֵר בְּכֶקֶד וְלֶחֶם וְכֵּטֵר בְּעֵרֵב וְכִין
שֶׁכֵּן הוּא חֵיִב חֵסֵי שִׁימְלָה כְּטַחֲוֹנוֹ בְּהַבֵּה בְּעֵשֶׂן הַפְּרָגֵסָה וְנִשְׁעָה שִׁיחֵית
חֹסֵר הַמְּזוֹנוֹת וּבְבִיתוֹ אִין לֶחֶם וְאִין שְׁמֵלָה שִׁיחֵית חֻקֵּי כְּטַחֲוֹנוֹ יוֹתֵר
וְיוֹתֵר מִמָּה שֶׁחֵית בְּבִיתוֹ בֵּר וְלֶחֶם וְחֻסֵּי שִׁימְצֵק לוֹ כֵּלִיִּי חֵיִין מִתּוֹךְ
הַדְּבָר כִּי בְּחֹוֹתוֹ דִּיבּוֹי אִיפְטֵר טִיטְלֵט הַפְּנַע וְהַמְּקַדָּה וְלֹא כֵּן כְּטַחֲוֹנוֹ וְיִשְׁטֵ
בְּמִרְבֵּר שֶׁחֵית הַמֵּן פְּרָגֵסָתָם לֹא הִיָּה יוֹדֵר לֶחֶם לְחֹוֹט אַחֵר אִין לְשֵׁנִים
אֵין בְּכֵלִיִּים וְיִוִּם וְהַטְּעֵם בְּזֶה כִּי שִׁיחֵי עֲנִידָם נִשְׁאִיֵּוֹת לְהַבֵּה בְּכֵלִיִּים
וּכְרִי לְחֵרְנֵלֵס בְּמִדַּת הַבְּטָחָן וּכְבֵּר הַזְּכָרָה זֶה בְּאִוִּית בֵּית בְּטָחָן וְדַע
זֶל כֵּל מִי שִׁיט לוֹ מִה שִׁיחֵסֵל הַיּוֹם וְאִוִּמֵּר מִה אִוִּכֵּל לְמִחַר חֵרִי זֶס מִקְטָנִי
חֲמוֹנָה לְמִדּוֹ כֹּזָה כִּי הַשֵּׁלֵס בְּמִדַּת הַבְּטָחָן יֵשׁ לוֹ לְחֻשׁוֹב כְּטַחֲוֹנוֹ שֶׁל הַבֵּה
וְאִין לוֹ לְחֻשׁ מִה יֵאכֵל בְּיוֹם אַחֵר כִּי מִי שִׁיבִיחַ יוֹם אַחֵר וְיִצְיֵחַ חֲמוֹרָה
מִנְדַּמְקָה הוּא יִזְמִין לוֹ פְּרָגֵסָתוֹ וְיִתֵּן אִין אֶכְלוּ בְּעֵתוֹ וְכֵן דֵּר לִזְלֵל בְּבִתּוֹבִית
דִּישׁ פְּרָק מִיַּעֲזוֹת הַחֲשָׂה עֵיט כֵּל אִיךְ יִשְׁבְּרוּ וְחֵתָה נִתָּן לֶחֶם אֶת חֲכֵלֵם

ענין משח לפי שהנביא יצריך להיות משח את עיניו מן הדברים הנעשים
 נאם הנביא לחייתא לחייתא ואוכל עב חכמים היו בדורו והיו שואין לו
 בחכמת יסודות והיה איתא גדול מאוכל בחכמה ועלכן כפל שמו
 כענין שגם אברהם אברהם שהכפל חשיבות גדולה כי בער אנכי מאיש
 יותר מכל איש ואח על עיניו כן הסך ממה שהכת מעיר עליו ואח ויחכם
 מכלהאדם ולח בנת האדם לי אין לי חכמה המוחסתא האדם אשר
 בה יש לו יתרון על שאר בעלי חיים הזכיר נ' מדות בנה וחכמה ורעת
 קרושים ויש נחששים שהכונה למטה מן הכל וחכמה למעלה מן קמיני
 ורעת למעלה מהחכמה ופי' חכמת כן ולא למדת חכמה ואיך ארע רעת
 קרושים שהוא למעלה מן החכמה והלשון הזה בנמי ומה שהזכיר נ'
 מדות או לפי שכל פעולות הטבע וכל חכמת המחקר מיוסדים עליהם
 ובכסם נבדאו הוא שפ' י' בחכמה יסר חרץ כונן עמים בתבונה ובין
 לזין איך ארע עניי הטבע כי המעלות שהטבע נבדא בהם אינן יודע
 עוד לפרט בנ' מדות הללו שכלן מעלה אחת והכל חזר א החכמה
 אונם יש בהם הכרע כי המשיג הדברים הרחוקים מן הענין בדרך
 קבלה שקבלו קוק הנקרא חכמה זהו שאנו ולא למדת חכמה כלומר
 שיעריך לימוד והמשיג הדברים הרחוקים מידר העין הוא הנקרא
 יודע כאמרו וירא אלהים את בני ישראל וירע אלהים והמשיג הדברים
 הבינוניים שאינם קרובים מן הענין ולא רחוקים נקראים תבונה ואם
 כן שינוי השמות של החכמה לפי שינוי החטעה ומכל מקום הכל
 חכמה ומה שהשפיל שלמה עיניו כלבך היא מדת השלמים בחכמה
 כרך שכלות נענות באדם שמבקט החכמה לכבוד החכמה לא לכבוד
 חבריות שיכבדוהו ושיתפאר בעיניהם ג' מדות אלו חכמה כלב נבון
 תנוח חכמה ובקרב כסילים תודע הנבון הוא מתעסק בחכמה ליתרון
 הכשר מעלה ומכין יקר תפארת גדולתה והיא יפונה לינו ואיש לא

טבתינת המזונות נעשה בהם גם בביטול כח המערכה האשילו החכמים
בתוכה המזון לקריעת ים סוף ומפני שקריעת הים היה גם אמרסם וזה
גמתי לבך אמר בקריעת ולא קריעת וכן אמרו קטין מזונותיו של אדם
בקריעת ים סוף רכתי לנוזר ים סוף לנוזרים וכתתי נותן להם לכל בשר
אודת פא פסח דברי אגור בן יקח המשא נחם הנגר לחייתא
לחייתא ואוכל לחייתא לטון דברי שהוא נפל על
חכמת המסקר ועל עניי הטבע שכן הפרעה מרברב על ל יסודות כמו
שמפרט והולך מי עלה שמים ויכר מי יסקר וכן בחפשו מי יכר מי
בשמלה מי הקים כל אפסי ארץ וכן תמיצת בספר קהלת שהוא ספר
המסקר שפתח במלת דברי נחמו דברי לאמר דברי קהלת ומפרט והולך
כמו בן ענן ל יסודות וכן ספר ירמיה פתח במלת דברי ואמר דברי ירמיהו
בן חלקיהו ומפרט והולך ענין הטבע והוא שחמ בעדס חונך כבטן
ירונתך כי האיש הנבוי יצרך שיהיה מוכן לנבואה מתחלת חייתיה
אגור הוא שלמה אלסטן אגור בקציר מתחלה על טס שאגור את החכמה
ומטעם זה נקרא קהלת על טס טקולה החכמה נכסו בן יקח שאגור
את הבינה והקיימה לבני העולם וזהו טס ויותר שיהיה קהלת חכם עור
למר דעת את העם יאין והיקר יקן משלים דרנה אמר קהלת ומכס
הם טע טבחים ניאמר הכתחלבר הימדן שהיה לו הוא שיהיה קהלת
והיה חכם טאו חכם יחד אמר דברי היו הכריתת חייבים לטמעם ולהתנון
בהם אף כי אמרס ברוח הקדש עור למר דעת את העם ואין טעם
אזעם לתורה והקר טהטע חכמת המסקר תקן משלים סרבה על ידי
המשל הקל אדם מתנון נבליות בטס שתמיצת מרנלק שיה אף זון
על ידי כתיבה קלה המשא איש המשא כמו ואני תמלה וענינו נרול
נבואה ופא קבה להודיענו כי היה טמנה נחל במסקר מאלרת
דברי ונרול נבואה מאלרת המשא ומה שקרה הכת הנבואה כלטון

הצגלים ולבריחת העולם הטמל רומס יעומה חי מדבר רמז יסוד
 החט במלכ שמים שהיו מלכה מורכבת חט נמים ואל מי עליה שמים
 וירד כלו מי יודע ענן החויר מהו וחיך הוא היות בלי נברא מי יודע
 מים בטמלה קרח העבים טמלה כי הענים טמלת השמים ומלכותם
 מי הקים כל אפסי ארץ כלו מי יודע יסוד העפר והארץ מהיכן היתה
 מה שמו של החכם היודע עניי הטבע הנעלמים האלה ומה טס בנו
 אם נשאר לו זרע לזרעו חכם ונאלהו אולי ידע לפי שענסי החיל
 מעידין על השורש הטוב וכל אלה הם עניי המחקר ולכך פתח במלת
 דברי יזהיר מלה מורה על המחקר ואחר שטא זה בדרך התימה
 ונשאר הענן מסותם ונעלם ובקט ולא מוצא אצל כל חמרת אלה
 ערופה כנגד המשא שהזכיר יזהיר הנבונה ולמעלה מן המחקר
 יאמר אין ראוי שתתעסק בחכמת התורה והמוצאות לפי שהחכמה
 האלה יובלת ידועת חכמת המורה מביאנת את החכם א הקיירד
 הנמונעת יאסרה לנו התורה והיא חקירת מה למעלה מה לנטיה
 מה לפעם ומה לחחור עלכן המטיל תודתנו לכסף יערוף שחין בו
 חין לז כושאר החכמות הן כסף אבל לח כסף יערוף כיוט בהם סע

ומסין שבהם הם גאהן מולידות דעות במסלות בארונגה והענן הזה
 בעצמו הוזחיר שלמה בספר קהלת אמר ויותר מהמה בע הזה יהיה
 חוזר למעלה לרברי חכמים כדרבינות אמר הזהר כן תתעסק בארונגה
 ביותר מהם כלו ביותר ורברי חכמים לפי שנשאר חכמות עשות ספרים
 מחין קץ כמו הקץ לרברי רוח ומיני סוד היסודות בספר קהלת בסדר
 הזה בעצמו חנף מיסוד העפר שהוא תהרין בכת הזה והיא החשן בספר
 קהלת באמרו והארץ לשלם עומדת ואחר כן חחר לסדרו הרמזי שהיו
 החט ודוה והמים האש גרם השמש וכא השמש הרוח סוכב הולך הרוח
 חמים כל הנחלים הולכים א הים וכוונת קהלת במה שהתחיל מן הארץ

הרבה

והיש לא ידע אם הוא נבון וחכם ואם לכל סכלותו . זהו שכתב יקר
להחכמה ולכבוד סכלות מעט . ביאורו טוב שיחזיק את עצמו בסכלות
מעט שיטבו חמה שיחזיק את עצמו חכם ונבדר . ובקרב כסילים
תודע . הכסילים לא יצטנו החכמה לעולם כי אין חכמה מן החכמה
כי אם להתכבד ולהתהדר . ושיקר עולם בה למען ידעו הבריות שהם
למד החכמה . ודול הביאו מטל על זה מטע נהרות חרקל וכרב ותוא
שרדשו אורלו להרקל חפטי מה קולך שמש . אמר להם חלואי שיטמע
קולנו בין הנהדרים . אומר לפית חפטי מה אין קולך שמש אמר מעשי .
מוטיחין ארס זורעבי ירק כי חרקל הוא נהדר קטן וקולו שמש . ופרג
נהדר גדול ואין קולו שמש . ועוד הביאו מטל על עטן זה . ואמר חסעיה
בלענת קיש קיש קריח לפי שהאצטריח חין היגלוהית חקומה ולפיכך
קיש קיש קריח . אבל אם ינתן הזון כמים טחום חקומו שמה ינוח וקולו
לא ישמע . ודרשו ז"ל בבבא מיציעאה מתי דבתי בלב נבון תנוח חכמה
זה תלמיד חכם בין תלמיד חכם . ובקרב כסילים תודע זה תלמיד חכם
בן עם החרץ אמר עולא הינו דחמרי חונט . איס טירא בלענת קיש קיש
קריח . ובמדרש משל רברי חנור בן יקח חמטא . רברי או דברי
של שלמה . חנור טאגר חלוצו לחכמה . בן יקח שהיה נקי מכל חטא .
חמטא שמשא עולו של ה"ב . נאום הנדר ששרמה עליו רוח הקדש .
לחיותא שהבין אומותא של מלחכי השרת ואוכל שהוא יכול לעמוד
בהם . מי עלה שמים וידר מי חסף רוח בחמטא מי יערר מים בטמלה
מי חקיס כל חפלי חרץ מה שמו ומה שם בנו כי מדע . כל חלוצית אור
גדומה חנן הוא לכל החוסים בו . א תוסף על רברי פן יוכיח כך
ונכזבת . בוונת שלמה במסוקים או בחניעת שאר החכמות ושלח
יתעסק בהם וזלתי בחכמת התורה שהיא הכוללת כל החכמות ולפיכך
הזכיר במסוק זה מי עלה שמים ל יסודות שהם א כלל לחכמת הנגלים

לא יזכר מיד חנות ושמא יזכר אלהי נכסות לאיש מיד חנות הוי אומ
מה רבו מעשיך יי' אנו ולפי שיש בכל הנבראים האה מקצתן חסודין
ומקצתן מותרין אמר כל חמדת איה יערוסה לו כי כוונת התורה
היה בהתב מתקנת ובחסוד מקצת כפי לערוף הרעות ולזכך הטבל
ובמדת שיהי עלה זה משה שנ ומשה עלה א האהים וידר זה משה שנ
ויזכר משה מן ההר מי חסף רוח בחפטו זה משה שנ כיעצתי את
חציר אפרוש כפי אי' ועו' מייצדד מים בטמלה זה משה שנ נעבו
כמונר מי הקים כל אפסי חרץ זה משה שהקים את החטכן יי' וי
מי עלה שמים וידר זה איהו שנ ויעל איהו כסערה השמים מי חסף
רוח בחפטו זה איהו שנ אם יחיו הטעם האה טלוחטר כי אם לפי דבר
מי יצדד מים בטמלה זה איהו שנ ויקח איהו את חרדתו מי הקים
כל אפסי חרץ זה איהו שהקים את המת שנ כחה חי בנך ירא מי
עלה שמים וידר זה הלה שנ עלה אהים בתרועה וידר זה הלה
שנ וידר יי' על חר סיני מי חסף רוח בחפטו זה הלה שנ צבאטר בירו
נפש כל חי ורוח כל בשר חי' מי יצדד מים זה הלה שנ יצדד
מים בעבו מי חקיס כל אפסי חרץ זה הלה שנ שיהי אפסי חרץ
ומחיה מה שמו מר שמו ה' יצבאות שמה יצא ששבונו בנ
ישראל ולפי ספק לזה כל חמדת איה יערוסה שיהי חסודין לתורה
כלא יטבל ואי אופטר לישרא כלא תורה ויהי חסודין ליה כי כוונת
הטעם בתורה ובמדות לערוף בחן הרעות ולמשה ביה המושכלות
ועל שמונה חזקת באה מיעות הכסח כדי להתעורר ולקבוע כעט
שורש האמונה והעבודה ועל כן יעה הכי' לשחוט את הכסח בענינים
של מעשים שהם עובדין לעבודת חמדת יי' והיי' המערי'ם לא היה להם
אזה מיע המזלות וללא ח' הכותבים ולא מצד כריחות העולם
לא מצד חטובה המטיב להם היה ראוי חמלתם לעבדו ועל זה

לפי שספר קהלת הוא ספר המחקר וראוי לו להתחיל מן התורה
והנה שלמה למד זה בספר בראשית שהיוצא מן ספר המחקר שהתחיל
ביסוד הארץ באמרו וסדקן היתה תוהו ובוהו ואחר כך ספר וחק
על בני תהום שהיו היסוד היסודי שהיו השכנה והתורה כך ודום אלהים
מר חסות על בני חיים ולהודיע שספר קהלת מיוסד על המחקר כענין
בראשית בראשית למי תמצא בקהלת ולפי בראשית שזכיר היום תמונה
דק שם אלהים המורה על פשלת המחקר והסדר והטעם בשם
אחר גם ספר חייב ששיקרו חכמת המחקר נחיה חכם גדול שיש
זו יחסו הסדר הזה בעצמו הוא שבת כי לפי לקצות הארץ יבט תחת
כל השמים יראה לעשות לרום מטקל ומים תבן בעדה נמצאת למור
שאוב תפס בחכמת מחקרו סדר קהלת וסדר בראשית ויש לפתח
עוד מי עלה שמים וירד הכוונה בבהמה להחזיק בעליות מעטיו של
הנה בבריות בעלי חיים שברא שכל אחר נחם מורכב מל יסודות
וזה שאמר מי עלה שמים כלו מי עלה למרכב החכמה הזאת וירד
בעקבה שירע היין נבראת מיוסוד היסוד בריה הנקראת בטען רזל
סלמנדרה בהסקת הכנסן ז' טעם ריבוכים ולמדנו זה מן חכמת החומר
והוצב למינהו כי היצב ב' מיין האחר עבוד והטעם סלמנדרה מי יחסך
רוח בחכמו יאמר מי החכם היוולד חכמה זו והיא בירו ובחכמה היין
נבראים בריות מיוסוד הרוח וכן העומות שפאורר מי יגרד מים בעלוב
גם מיוסוד המים והם הרבם מי חקים כל יחסו חכמן גם מיוסוד
והם הסמוכות והחיות והוא טרדטו זל כשהיה ל שקיבה חכמה חכמה
מקדו זה והצב למינהו היה לו לה רבו מעשך זה כולם בחכמה
עלית נראות בריות גדולות כים בריות גדולות ביטעה שפוס שאמול
יוצאות לי בטח מיר חכמת חכמה שאלה שחכמת לים מעד נראות
בריות גדולות בטח שפוס שאלה שחכמת שאלה שחכמת לים מעד נראות

אח הענין היו עובדין לעבודת היצן כמו שאמר הכת כי תועבת היתים
נזכר ליי אהינו בעבור שהיתה מצנעת להם טובה נצולה חזר חזר
היצן יותר מכל בעלי חיים ואין בני אדם משעבדין אותם בנוסם
בענין טורים לחרישה ופוסים לרכיבה והחיות אינן תחת ידם
מאין נחמת ליכנס כמו היצן וכן מחקות לבני אדם ומער חנם
מחיקות אינן מושגות לבעליהם כלום ואין בהם הנחה ונלתי שהם
מחבלו אבל מן היצן היה נכבד בעיניהם וראוי לעבוד יצורתו
יותר מכל יצורת שאר הנבראים שהאדם יצרך לטרום אחריה
ואין משעבדין בנוסם אלא שמנעת מהם לבעליהם טובה בעה וכאלו
ובילדות נכסביל זה היה היצן נכבד בעיניהם וראוי לעבדו וכן
מעט הזה היו המלכים עשין עממן אהות לרוב גדלה וללחלחטלה
וזה יכולת כירם להרע או להטיב יותר משאר האדם כמו נמרוד
שהיה עושה ענינו איה ועלום נהרו כמו שאמר עליו הנביא התני
העלם במוקד בתוך יאורו וכנגד הרעת הפסדת הזאת אמר דוד
אלהי ישראלים הוא עשאו ולו אנחנו עמו ויצאן מדעתו
ולא יתעוררנו מי שיעשה עמו אה אהלך לפי שהיה
עמו עמו ואלו בני אדם וכן הענין הזה יכיר הנביא לטור
אשר העלום או מבני אדם שהיו נאמרים להם וכן עובדים
איהם את עממן ויכרים באמונתם גם חדרנט שיהיה טורה
בין הקטנים והגדולים והאסורים הכל לערך בהם תעמם המעלה
אשר נאמר ואלו כל בני אדם וזהו חיי העוף - המעלה
העלום הם מחזיקים את העוף וחולידים בנפש אנושית ונחמה
לפי שהם נסי האכע ורוב הליחה ועדושים תעמם זר
למקבל התורה לזכך נכלם במחבלים מעוררים ולהזהר
וזהו שאמר ואלו נביא חייכסם ולהלכה בן טוח

על נבואת חנה ואחאצבע אשר הושיעו
שהיו בחן האכות ברברו של מסתו
כבח תפלתו בכל פעם ומש
נבואת חנה מתבררת וינלם והיה
על ידו זכרון שנחמנו רבריו בכל
והאצבעניס הולך לאחור בעקריות
חנה הולך ומתחזק לכך נהיר חנה
התימת כל החפזות פן יחיצאו
ברבריו כיון שלא יחיצאו עד
שנה מקום למעות יהיו חכמים
של מסרע ויתחלל שם שמים
לשנת לשון השם ית פן יעשו
מתחלל זה שם לזה כחכה העשירים
עליונות בו והנה על ידה נשתלחו
לשלהם מן הארץ וזה היה פלא
בעשר אכות ונתחפרו מכל
מן הארץ וזהו שאמרו במדרש
ברזל ברזל יחד זה חנה היצדיק
זה עם זה ברברים בשעה
אח לו אחי העברים שלחו
עמי ויעבדו אח לו וכי יש
סבשם שלחו לי אצרת חבל
אצרת מעולם ביקש כל
חכה אח לו לא כך אמרת
מצרים אח לון מיתכס

כתי' בעבור זכרם צנפול אויבך א תשמה אמי ליה הנ מיל בישרה
 אבל באומות העולם כתי' ואתר על באותימו תדרוך ויכפרהו
 לזרש אסתו ויאמרו לו חכמי זרש אסתו כי נסל תעל שתי עשית
 הלל למה לי אמרו לו חכמי אומה זו מטובה בעפר ומטובה
 ככוכבים בעהם יורדים יורדים ער לעפר וכטהם עולים עולים
 ער לכוכבים עוים מצברים עמו וסרים המלך הצעו חלמו
 שהביאוהו בבהלה ויבוא המלך והמן לשמות עם אסתר המלכה
 ויאמר המלך לאסתר המלכה במשמה היין ותען אסתר המלכה
 ותאמר תענן לי נמשי בעשתי ונן אמרה לו יר זה איננו טוה
 כנזקו של מלך קטלה לה לושת ראי קני כה בריוו ובעי לחקטלה
 לי ויאמר המלך אסטורוש ויאמר ויאמר תרי זמני למה לי
 אמר ל דבהו בעולה עלי ירי תורענן כיון שאמרה בת מלכיס
 חני מטאול קא זמניא רייר ויאמר לאסתר המלכה ותאמר
 אסתר איש יר ואויב אמר ל אשר חלמו טסיסה אחיה כלפי
 אחטורוש נבא מלךך וסער את ירה כלפי המן והמן נבעת
 נע והמלך קס בחמתו והמלך שב הצעת הבית מקיט סיבה
 לקימה ייה קימה בחמה אף שיה בהימה כי אול אטכסינהו
 לחלאכי הטרת ראוי מו כיה בעברי רקח מי עקרי חילבי אמי להו
 גוי עבירענו אמר ליה רפקדינן חמן אמתא לביתא והמן נופל על
 חמטה נסל מיבע ליה חלמי טבא מלךך והפ ל עליה אמר
 נאי מרבירא נאי מרעווא ויתלו את המן ונן וחמת המלך טכבה
 שתי טכבות אחת טל מלבן טל שמש ואחת טל אוחטורוש ואררבי
 ויחלש המלך ה לפוטי מלטה היו תבלת וחור ועטרת
 ויפך המלך נון וזבגון נהן יוסף לבנימין חבד
 ויחלש המלך ויחלש המלך ויחלש המלך ויחלש המלך

לוי יתקבל כפי שיתקבל
הנהגתו ויועז בשבעים
שנה אצל אבי אמונה
הדבר ויחנך טלח נחמד
אחר הדברים האלה יחזק
הוא היין שנלקחה וסניד
לישראל גרל המלך אחשוורוש
יצרת עו ולבן היו כורעים
לו להסתחות לעו ויבן
ישע עם אחר מסודר ומסודר
לשון הדע בחוק אצל ליה
דילמא עביר בחיוב נברא
אצל ליה אית ברו רבן
עושה במלכותו תל מפוזר
איבא חרף מניעתו
שנות מכל עש רלא אכל
מכסבי לן מניעתו וזאת
כאחור ולמך אין שזה
למלכא יא ולמלך אין שזה
של אחר מהם זרקו ושוחחו
ואיש שוחחו אם של המלך
אם שוחחו חנן בחנן עשרת
אם שוחחו חנן בחנן עשרת
אם שוחחו חנן בחנן עשרת

שם התורה אין יעקב לרופאים זה רבד ברור מהמטחון הכת וכוך
 את לחמך ואת מידך ואני אספק עליכם כן יוכיח כן וכוונת
 הוהיר על המצוות שלא יתחכם אדם בהם וטלא יוסף עליהם כעון
 מינס שבלב או ירבע פרטיות שבמכלן שלא יעשה מהם חמשה
 כי כל המוסף שבר על התורה טכב לא תוסף עליו ולא תגדע ממנו
 כי התורה תמימה טכ מרס: תמימה מטיבת נפט וכל מי שהיה
 תמים אין יעקב תוספת ומגדעש וכל רבד מדה הן חזקקין בכל סין
 הוא שאני לוח ע"ה אחרים: אמרות טהורות וכן חזקקית שבטנים
אות פא פסח כימי יצאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות
 פסח זה כולל שתי גאולות גאולה ראשונה על
 יציאת מצרים וגאולה אחרונה שהיו שטרה שעליה נתגבא ישעיה
 ואני קומי אורי כי בא אורך רבד ידוע כי שבעים אומות
 יש בעולם ויצאו כולם משבעים אומות והיו כולם יוצאי יריחו של
 נח והם נפרצו נפרצו הנניס בארץ ועל זה אמרו לול בהספרו
 בני אדם שהם ע' למספר בני ישראל שהם שבעים נפש כי על זה
 לא אמר למספר בני יעקב וכל האומות ההם היו עובדים ע"ה בני
 חלקים והם לשטים הטובים באויר בגלגלי היסודות מהם לכוכבים
 ולמזלות מהם למלכוכים העלונים הנקראים אלהים כענין טכב זוכה
 לאלהים יחדם לא היה כבודם לודט את: זולע נח ובעו שהטאירן
 שארית לעולם בקיום המין האטטי וצדיושת הטס ית וידוע כי כטס
 שהיה אדם הראשון ראש לכל התולדות מתחלת הבריה והוא המשיך
 על החיות כן היה נח ראש לכל התולדות אחרי המבול אשר על
 המין שהוא כענין אלוט וכטס שהיו לאדם הראשון נ' כעס
 אשתו היא מהם נקלל והוא קין והאחר ראש לכל היצורים
 האחרים ובעל שם נח ויסב הוא מהם נקלל ומותו והחור

שלמה המלך השנין הזה עשה שיר השירים הזה עשה
 ולב ער יחד איך ישנה רוחו לנגן בנגינתו יטן כעצמו שנוכחים
 מישיני חכמה עמו יקיינו וכנהו בלשון נקבה ולא שאל שנינו
 לפי שהחומר נמשל לנקבה וכן החשיבו בספר השלם לחטא
 זרה ואם ולב ער רוח לשכל וכן כתב קונה לב קולדור דופק
 במוצאי הכורא ית ואלת דודי רחל לופט וקדוש דודי פת
 שהצדיק הזוכה לתחיית המתים הנה נססו ונפשו הסכימו
 חכמה אחת בעבורת הכורא ית והנה הסודים אחים
 נחונם אהובים לזר ואם פתחו לי רוח לתחיית המתים טקול
 העוף את הנפש ברמיון המלך טרונה לחזור בהיכלו כי כן העוף
 היכל הנפש ומצינו הלשון הזה בתחיית הנפשות הוא טבת בשמי
 את קברותם ואם אחותי רעותי העבר על העוף לזעזע
 של חכמה רוח להדבבתו מל יקודם ואם טראטי נולד אל
 זה על שעתיד הבה להיות את המנוח קחינתו רסיסילת
 להשלים הנפש פטטת את כותנתו הוא העוף טהור בתנו
 הנפש איככה אבטת איך יהי הכלל הזה ואיך יתכן טיבט
 וחינו כונסתפק ברוב חס וטלים בן המתמיהים על הכלל הניח
 של תחיית המתים ואחר טרחתו את דני שנתרדעתו חטונת
 העוף ושיעצתו נוחסו איכה חטונת איך יתכן שהחור
 באותו ינוק בדרך הטבע לא טהור פלא עונם והוא יס חל
 שלטון לשוכת העוף רוחי טלם ירוחן החור הנה הנפש והכלטלם
 ובזה מן החור טכסא הכבוד יתני הרו על זה העוף החומר
 לקדושה ולטון נשני נחור על כלל החיברים הפנימיים טכנף
 כען הלב והעבר חקר בוחות הנפש תלחין כסס ואחר טלמט
 הנשמה בהם את קנותי את למתוח לרוי גני גשש חור וחיטונת

היה ראש לבד היצורים יהוה שם מן היצוע כי לנץ אביוטלי דאה
לאדם הראשון ואברהם דאה לנח כי אברהם היה בן לנח סנים כעונות
נה ואם בן נח ושם בנו עד חשי עד על חרוש העולם והרי לך האמונה
איך הייתה האתלאלת לדורא דור אעל היחידים שכל פעולותיהם
ויעשיהם בנשים נסתרים אבל השלם לא נתמדים סאחות בעול
בעני האומות בנשים הכורסמים כי אם בנימות מצרים עליה יעבד
כי היו האומות כוחות החיות והאומות הגדולים הם בשינוי הענינים
ואז הו הכורים ומורים כי יש להם סופטים בארץ השנה הטבע כדעונו
ואני ומשרד הערכת הכופים וזהו שבת ואנכי יי אהיך מאריך
הצרים יאמר כי פרסום אהותו ית בעולם בנשים הכורסמים מאריך
הצרים היה ולכך הזכיר יי אהיך כלטון הנאמר באעשה בראשית
ביום עניתי יי אהים ובלטון הוא בתורה אנכי יי אהיך ומה אמר
הכת אשר העלבת במצרים ונראה לי לטון עליה כי כל האומות
הנעשים בעולם הזה יקראם הכת עלילות כלטון הדיעו בעני
עלילותיו וכן ולו נתכנו עלילות ואזו שתרנס יתקלום ית נסין דעורי
במצרים בן אמר דור על השם ית נורא עלילה על בני אדם ומה
שקרו כל הפעלות עלילות טלן נחטבות באינלות מן העללה
הרדואונה וכל הנחמדים הם עלולים יתעלו וביחד הכת כי התך
עלילותיו ונפלאותיו שצמיצרים דראה את שנמו עליה כי האומות
לתחנה לא היו לאומנים בהסגחה ויהיו סבורים שהעולם קדון
והיהם דעתם שאין השם בין יציק לרשע בין עבד אהים לחטא
לא עבדו אין שבר למי שחטא בפסח אין עונש למי שחרב אהים
אין ש חטא ואין סופס כענין מה שתמטו הכירו לחיוב דרם
מה ידעא הצעד שרכל ישפוט עבדים סתר לו ולאי יתעורר
שנת האומות בחיותם הומנים בייא דהשפוט

המעשרות שמה שצוה בהמתו וקדשה אזהב שנעשה

הוא שאין מה יפית ומה נעמל אהבה בתענוגים

אות פת פורים חסדך יי' חלצה הארץ חוקך למדני פסוק

זה אמרו לוד עה ואלת הארץ תכלט את

העולם הטפל הזה עם נ' נגלי היסודות המקיפין עליה והוא כלטון

וקארין הינה תהו ובוהו הכולל הארץ עם היסודות שעליה אשר

חרבעתם כשנאמרים בכם וידוע כי האיש החכם הנלכך הוא ומכיר

בסדורם ונעשה חכמתו טל סבה וחסרו חגול כהתגורר

עולמו ועל כן יתחנן לוד ככת הזה לפני הטס ית לעשה חסד עמו

שילמדו חוקיו ושתבונן ממוך תורתו איך קוא ית ונעדי עולמו

בנות החסד יבר ידוע כי חסד הטס ית קדם לכל הנבראים

כולם לפי שהנבראים לא היו ראויים להברא כי כוון שהיתה

היותם נעדרים קודם הויתם לא היה בהם זכות ולא טוס ענין

שבטבילו היו ראויים להברא אם כן חסדו הציל הקדומים

כטברא אותם וכענין זכר מי הקדומים ואטלם וכיון שהוא ית

הומצא כל העצמים אחר שלא היו חנה זה חסד גמור אם כן העולם

כולו נברא בחסד וזהו שאמר לוד עה אמרתי עולם חסד יבנה

ואחר שהומצא את העולם בחסד הוא ונתנה עם נבראיו בחסד

הוא שכת עושה חסד לאדם וכת חיים וחסד עשית עמדי

ומה תקנו בתמלה הונחג שלוו בחסד ונעה אותם ועל החסד

לעשותו הוא שאמר קנביו זרבי לכה לישקה קינרו לפי חסד

וינעה אותם לאחוב אותי הוא שאמר ומה יי' לודט מניך כי אם

עשית הטפא ואהבת חסד החסד הזה הוא הסומע בכל יום

בעולם קודם הטפל על כל אחר ואחר חן הצדיות חנה טכתוב

כאן חסדך יי' חלצה הארץ וכת חסד אכל חיים זהו סומעם

עובר על סגור המעול - וזה שפירש זהו סכר המעול
הנעשות ביום ואינן עושות וקראו עובר הוא סכר המעול הנעשות
ברגלים כי פי אינן עושות אינן עושות הרגלים ולפי שהרגלים
והידיים הם עיקר כל הענין הזכיר ידיים ורגלים ויתכן לתפוש
שור כי הזכירם לענין הענין לפי שהם ראשית הענין ואחריתו
כי הידיים הם ראשית הענין בתפירה חונס והרגלים הם אחרית
הענין וההרמז לקדושתו סתירות בענין רחיצת הידיים
והרגלים על כן בענין עבודה והנה הענין מתעלה בהם באור
האור על כבוד המעול כדי אינן עושים עושים זקוק ועומד על
רגליו וכן הקדושה שהיא סגור ובעול בתוכו זהו על כבוד המעול
כי אם היו המוכיח בעולות והם שאינן עושים עושים לקבל סכר
ראשיתו זמן בענין ובכבוד עולם ומהם בענין
הנעשות בענין ובכבוד אינן עושים סגור סגור ומהם
וקווימים לעולם והוא שיש להם חזק זהו סכר עליכם
לטהר אתכם זה יום המפורשים שהוא נעם לפי זה ומה שהם
בתקופת המעשים והוא סגור לזכר ענין אתה לקבל עליו בארצות
החיים והוא סגור במדרש ופירש מבינה טבחה חסכה יעני
זו אסתר שעל ידי חסדה נעשתה אף ערכה טובחנה עיר
לפי שגולתן בעת ובעולם הכה וכל המושגים בטלים בעת
לפי וינין המודים לא יגטלו טכ וינין המודים האלה ל
ישערו ונן ופיזור הנדרש הזה לפי שהמודים הוא חונס
של טבחה ובענין טבחה וינין נעשתה וטבחה וטבחה
לפי שיש הענין טבחה וינין לא נעבטל לעולם והוא חונס
הוא טבחה ובענין טבחה וינין טבחה וינין טבחה וינין
הוא טבחה ובענין טבחה וינין טבחה וינין טבחה וינין

התעלה בקדושתו כפי חסדו מאת ידו כי חסדו נולד
והצלת נפטי שטחול וזמניו יצטט שיהיה חן תיסודין עקה
חסד סבך בת וסקרה כטוב טעם וזו חסד לא חסד צפון
וזהו שאמר יד על אדמות ייחוד וזאת למען חסד טחן כל
חודים חסד ית ויען חסד חסד וזאת חסד חסד חסד חסד
על הארץ טחם יביאם עליו על ען חסד חסד חסד חסד חסד
זהו חסד וחסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
כזה חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
ען טחם חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
אשר חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
לכל חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
לכבוד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
כעל חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
טחם חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
כי חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
על חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
כח חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
כח חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
כח חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
כח חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד
חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד חסד

ביום הזה

ביום

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

ביום הזה

עם ויקח את בני הכבוד אשר ימלאך וימלאך לעולם הזה ויהי עמו
עליוטרא. על בני הנחומים. וימלאך יצקה טבה כמנהגה של
עשוני להפוך באולה וול ישרא. על אי עובר בערקתם להוסיף על
יצקה שנחלם כבוד וחיים לעוטיה על דרך יצקה חסד יועץ
חיים יצקה וכבוד. על שרונה יצקה וחסד בעולם הזה יתנח חיים
יצקה וכבוד ליום הרץ. וימלאך יצקה ענתהם בה חסדם חביב
טא סי ידעתי ונע יצה ענתהם לזר עם. טא ויהי לזר ענתהם מעט יצקה
לכל שמו. ובה נשתחו. טא. טא. ויצקה חסד לזר. טא. וימלאך יצקה
טבה עתה לבה להשתחו לזר ליום הרץ טא ויצבה ייצבזוג מעט מעט

ועריה שורית הרין הייה בהם כלל רחמים כלל חמה שבת לא
נשאר בהם עד אחר הרי מיניו שיתוף מרת רחמים שעתנו לקצורה
מזה שבת נטית ימיך מבלשנו חרין והימין הייא מרת החסד וכן
הייתה בעין וננו ונענע שבת וינח יי ונלחם בניים ההם וננו והיא מרת
הרין כלל ספק ואעכב מיניו שם מרת רחמים והוא שיו בו לקצורה
טנ כוס ההוא אתן לענ חקום טס קבר וננו ולא מיניו לעולם
ענשתמש העולם במניה טל מעלה כי חס בעולק ועלזה חמ דור
כי יודע ענו חקר וכירחק עברתך כלו מי יט לו ידועה במרת הרי
קטה טל מעלה מתחול עליו נטל כח מרת החסד שהבת נליחסה
זאת וזה שבת חסד העליון ינעמו שבת בו ונחיה שמה שרי
זכרית חסד כח כי עס יי החסד חין בכל האומות חוזה אשרה
על מרת החסד כי סרא טנ כי נבר עלינו חסדו ואחרו נחמ תלי
חור נח יסרא כלל מי חשיי כהכה יסרא ליה עשה להם במערים
יה עשה להם כוס מה עשה להם כסיי היו אומ יאמר נח יסרא
כלל יאחרו נח בית אחרן בית אחרן חס חמשיים על חסדו טל
הכה טהם עבריו חקרייבין לכעו בכל עת וכל מי טעמר כננים
לקח הנה נקחמו נמנו עמר קייה וסישתו וכלעתן חרין עמר
עוניהו לקטייה קייה זריחה ערשת במינחו ולמה שלמה לו עונש
זה כסבל טלח הקן כיוטר שחשב לקטמר קטרת טחזיה ריה
עליו טרה והך הקרב יומת עמר פיסחם כרת כרת טלחם לפי
שהלך עיוטר טנ בטלחם וכמיטר הקן חתי היו חו יאחרו נח כים
אהרן כלל יאחרו נח יראי יי כלל יראי יי כותו טל דור טנרוני
חגילכל יאמר יראון אור הנה ליה עשה עמי ראה אנכי יושב כנים
הארזים וארון קאהים יושב כדק היירישה ומה עשיתי לו לעולם
אטמור לו חסדי היו חו יאחרו נח יראי יי כלל עכ ופיון שהמרה

שהיא חומה למעלה ובלשון חכמים נקראת טלית והוא לשון שכי ודומה
 ללשון נטילת על ארעא וזה רוח להבה שהיא מעולה ומרומם עלהב
 ונצטוו להתעסק בציצית חמה שרר אל ועבודת על פניו אלמלא
 מקרא כת יי ספרד לחזונו כב יכול מלמד שני יוסף הבה בטלית
 יעבור והרחה לו למטה פניו ואם לורכל זמן שישראל חזו חן יעשו לפני
 כסדר הזה ואני מוחל להם על כל עונותיהם והכוונה בחזונו חזו
 סבא ללמדנו סדר מילה ובקשה אך נתחן לפניו ושעשעך גינות
 בטלית ושנכור לפניו ין מרות בכונה ויחול לנו בזה בכונה ויחול
 לנו בזה תחזרו נתעסק ביאורו בטלית לבנה סכן הזהיר הכת שטה
 אור בטלית ונתנו לבוטיה בתלג חזר ואנו נצטוו במסוק והלכה
 בירכו ולכך נתחייבנו להתעסק בטלית לבנה שהוא זמן סליחה
 וכפרה כי בטס שהרבה חרוס הוא סי החטא כי הלכן סיון הסליחה
 וכן אגישעיה עה יס יהיו חטאים כטעם וי וזה שהארס
 לובט הטלית ומתכסה בו רמו להבה שהוא מכסה את בריותו ומלבוטם
 כענין טבת ויעט יי אהיס לאדם ולחטו וי ונס בזה רוח שעשע
 הבה להחיות המתים ולהקיים בלבוטיהם הוא טבת תהסך בחומר
 חומס ומכני שהמצוה הזאת תרמון לתחייה לענין חרוס על כן
 תביא שהיא בולב את הענין כי הציצית הם פתילים תלויים ברוח
 שער הרוח הוא טבת וקאני ציצית חזו הנקרא ששטים שול
 בלבוט חרוטס הם הענין קשר קשר ה חרוטס
 ס חרוטס ס ימים שניחול בו ומזה חזו רול טבל יי סהבו
 שול יגובה ליוס חטל תחיית חרוטס טאן וכפרה פיה לבל
 חוק חרוטס ועג ה חרוטס והם סקסרים לו ענפים כנגד הרוס
 וסגולה חרוטס כלי יבעת והרי לך כלל הענין ומה טבל ענין חרוטס
 סקסר חרוטס חרוטס וכרוך כחזר למעלה וסני סלויס עם

ועל ידי הקדוש ולא ינצלו אלא כל זריעת הצדקה הוא חסכו
חמת והקיים והזרעה המוצלחת לעולם והם הם אוצרות שלוש
שיר גם בכ העומסין תעשה במבוא המלך שבזמן אוצרותיו
ואוצרות בית אביו לשנת דריכות אה לו יועילו אבותך נמי אוצרות
יחנה חבוקים אה לבן אבוקים וכו' אוצרות לנצח ואת נצח אוצרות
לשעה שכ אוצרות אלו הם אוצרות של עולם הזה ואלו אוצרות של עולם
הבא ואלו אוצרות של עולם הזה הם אוצרות של עולם הזה ואלו אוצרות
אבותי נצחו בהם אה לבן אבוקים וכו' אוצרות לנצח ואת נצח אוצרות
שולטת בהן שני ידיו ולשפתו מלאו אוצרות וכו' אוצרות מלאו
ואני נצחתי אוצרות נמשותי וכו' אוצרות נצחתי וכו' אוצרות נצחתי
לחכמים ואני נצחתי לשעתי וכו' אוצרות נצחתי וכו' אוצרות נצחתי
צדקה לפי עשרו ולפי צדקת לבו שיהיה נועם בך והוא ענין
יתחייב שיספיק עם צדקתו וזהו יסוד אוצרות נצחתי וכו' אוצרות
בן התורה הוא עבד ועליו לשמש ביום ובלילה וכו' אוצרות נצחתי
אני אמר כי כח שבועות ייטעו בך וכו' אוצרות נצחתי וכו' אוצרות
והם הלוי והצר והיתום והאלמנה אהבת צדקתו חסדו לפי מה שיכפיך
צדקת לבו ולפי הכרעה והעושר שיש לו ולכך הוצאה מלה תתן באמצע
ולשון נחת בלאו אה כחוסם בלו כלי סיטק נדיבותך מתן ופי הצדקה
האצוניה זהו נחת נדבתי ידך ונראה שהוא ענין נסת ענינו ואינו
לבק עם חג שבועים והוא הדין בשאר המועדים עיניך לתת כפי
שארן והפי נדבתי ומה שנלה זה בשבועות איפטר נסת שקססך
ורטובות וימים כל אחד מהם אהל חג השבועות אינו לא יוסאך
לכך נח לו שאין לחקל בו בהעשה הצדקה כי שיה הוא נגד
ואחור באחר מהם מטפט הצדקה וזיתננה אדם כסתי טכן
דרשו אל עם העומסין נבול השעה צדקה נסת ענין נחת רב

ותפלות השלם חזק מה עיבה של חרון זה שהיה מהלכת עם חרון
 של שורח וגם חזק חרונו של יוסף ולפי זכה שלך עמו לפי טעם
 כל מה שברו את הנה ליוסף העם אשר עת לך מקצת מן הטוב
 הקדן קיימת לו לעולם חבו כשיצאו ישראל נאולת עולמים בזכות יוסף
 חביב ובזכות הן נגלים טעם זאת בזווע עמך בני יעקב ויוסף סלה
אות קוף קדושה א עברך בסוד קדושים רבה וערה על כל
 סביבו מידת הקדושה מרה שעושה ועלמך
 יעשה איה מתוך מרת הטחיה כי כן סודו המרות והענין סודו
 בסוף פרק האטון של מסכת ע"ו טהרה מטהה ליה קדושה ומובית זה
 בירו מאוס ע"ו וטהרו וקדשו וצבר בארמנו באות עית טהרה
 ונבאיש בה בוצות עשה סבת והתקדשתם והייתם קדושים ונחזק
 גם כן קדושים תהיו כי קדוש אתם ה' אלהיכם וענין הקדושה חזק
 שגשגו בה הוא המעלות סעבוד האדם את שמו וסופרוט מ
 יתחזות חפי ימה טהור הותר בענין סחי קדש עמך נחמל
 וזה בענין המוכל והמשתה שיחכל וסיוטה מן המור סחות מנה
 טהור ולחיתטון לח לקדוש עמו בצבר וכן בענין המסגל לענין
 קיום המין או לוינות עשה או להטעל מן הדרהור וכלהטאוי אלה
 לכוונת או איסורין מרין התורה וכן רבינו סיניוד אתשענו מדברין
 להוציאם במטקל וסחות מן הדאו אולת: במוכרם סחות חיי נפש
 והוא רבור התורה או חיי חנוף והוא היבר בפרכסתו וינירך נסו^ט
 וכן סיניוד את שעמו בחוס המאוס שלא יעב ככל טעה עמו וידו
 ערוחות ואף כי מתחת אבנטו כי על הענין הזה נקרא ל יהודה
 הנטיח רבי הקדוש שלא הכנס ידו מתחת אבנטו לעולם וכלהדרי^ט
 הלא מנדר הקדושה והפריטה כטס סחי קדוש כך חתם חזו
 קדושים כטס סחי פרוט כך חתם ימיו פרושים עכ כ"י שחרך

הפזרים והחולקין זה למטה חתם בן לרמון כי חעפ סימכא עבש
בצורת התזרין בין החומות ביד ארום וישמעאל והם בחריצה החתומה
שמעין הן בוחן החובה שתהא יום על העליונה בעטן סבת ולתקן ונכח
על כל הצניס אשר עשה ונן ועמי חומות או יהיו לחטה כפיזור וסעב
תחת ידיו וכבר רמז הנביא הענין הזה שג והיה בכל החזק פי עש
בה ונן ואחרו במלך והטלשיט יומי בה או ישרא שג והיה כיום
היום יהיה ישרא טלשיט חרול כל הדגל כי יפית זוכה לטלשיט
נחה הדגל במחנה זוכה לרידה נחה הדגל בקדוש היום זוכה ומחנה
נכח יין וירוע כי חן המכר הוא עקד שבר יציעה יחס ושלים
אינן לא פירות שהם טעל בעולם הזה אבל הקקן היום טעל לו לעולם
הבא והמכר הוא שהם פירות הנחו בחריצה יהיה כנגד חיה כי
הדגל בחריצה יפית זוכה לבגדים נחים טלשיט בעולם הזה
וכן חס הוא רעל בחינות מוחה והוא זחיר בה ער טלח היה בה ער
טלח היה לו בית זכה בחינות בזכות החינה לצית נחה וכן חס
הוא נחה בקדוש היום ואינו כוננה לסטור את שטנו בקדוש על חס
והוא טורה ולחור אחד היין זכה סיהיה לו חומרות יין והכל חיה
כנגד מרה בעולם הזה ופירות החינה שהוא אוכל חרל עקד המכר
באו ובטור כל החינות הוא לעה וכן חחרו במר ושמחך כנקדית
היטר חנקרת היטר זכה חטה לקירון עור סנים וכן חוהבת קדש
חירו לו זעם חמון שנו כל הקור טלשיט בעולם הזה לא היה
לא מתן סברו אבל הקקן קיימת לו לעולם הבא שג קדש חירו לו
וכן חיינו ביוסף שפרעו להם פירות שגדו בעה והקקן קיימת לו
לעולם הבא והוא שחמו במר כל חס טענה יוסף פרע לו חנה חנה
בת בוסף וינס וינח הקוינה ברח חיס חספ חרונ טג חיס רח ה
וינס ולא שר לא שהיה חרונ טלשיט וחסף והלך לפע חרון וחוות

וזאת זמן החשך שבה שהיה רבץ מן הסוף ופניו ל מדרגות אלו
 שיה לנפש המשיג סלמה כמבולתי את הנפש לו ענינם והם סוסים
 שבה העיה ינה ינה שרשיות לשמותי ברכבי פרשה הקך יסרה
 רעיה יונתי בחצי הסלע ימי מלבנון כלה המשיגה תחלה לסוסים
 יסרה המלך שבת והמשיגים ינהציה לכל חקום שירינו כנגד המשיג
 הרחשוטה שער לנפש שהיה חלוטה מאד ומנהיג הנקף ינהציה לכל
 חקום שירינו (כן חשך חקטט את ענינו והסלסל בטעניו וזאת
 כן המשיגה לונה חרסדה כן זונה כנגד המרכבה הטלטיית שהיא
 יבן שכלו והוא בןן טלס בו וזאת כן המשיגה לכלה כנגד המרכבה
 הרביעית שהיא זמן הזקנה שהנפש הכלה לשוב לטריטה בענין טכס
 נכספה ונס כלמה נכסי ועל כן הזכיר הכת הזה שהתחלנו בור העולם
 על ידו זו למעלה חנו שהנפש מתעלה מוספת אורה בכל אחת מהם
 יגיד שהיא יונת א התכלת והוא שאר כמו שחר כלבה כסלה בניצול
 ותכלת היא שיה הנפש לאור השחר והוא הכוכב המזויר בטח
 ובט יונת כמו שחר מה שלא אמר כן ככולן וזאת כמו כוכב השחר
 לפי שיש לו שניה נונה על שאר הכוכבים והוא הנק חילת השחר
 וחילל כן שחר מלשון בהלו נרו עו וכונת המשלח
 כי כשם שכוכב השחר הוא חור חלוט ויתערב עמו שחרות הנפש
 כן הנפש מתחלת השגתה היא חלוטה ויתערב עמה הנעבור
 ולכך אמר יסרה כלבנה כדי להגיד חור כי חור הלכנה נעול חור
 השחר וכן הנפש הערל חודה והשגתה מיני יריעת הנעצום וליומו
 החודה ונפני שחור הלכנה נטה א השחרות ואם נקף הלכנה
 בענין שלה נטה א שחרות מעט ואין חורו בתי עשר שחור
 שלה מן החמה לכך חוסף ואמר כדי סחמה כדי לכוון חור
 ולהמשיג חור הנפש לאור השמש שהוא חור שחר מינו נטל אל

צדק מן התחנות ויחיד הטעם קדוש אורח זה שהצדק
הבת הזה בעודם והתקדשות ויחיד קדושים ויחיד לנשלות
צדקה ויגור צדק טאו לא נפתח מה חכם וחלף בטאו מן החכמים
והמאקים המותרים ויחבל ויחוש כל מה שיהיה יחזק לחכו וכן
בעטן הרבוב שלח ידבר כל מה שיבוא לפנינו יש שיחזק עמנו גם
במצות רעות לחיות בזולל נטר וסבת יין והיה עושה כלזה במדת
התורה לכך נחה ויחיד או במדת חיסור החכמים וחזק והתקדשות
והיחיד קדושים להזחיר על החכם טיהח פודט חת עמנו מן החכמים
וזין צדק לו מן החכמים כי גם מן החכמים צדק טיפודט ואם
הטודט מן הרבוב החסור נקרה קדוש קל וחומר לגוי טטודט עמנו
טחוח מיע טריו לחקרה קדוש כי חוח נכטע וחטעב תחחמה
וחוח כחטע אט צדק האויל בלכתט טכלו לכחוד יצרוית ומה
יטרא כטינ נתקטטו בטתי מרות והן טהרה וקדושה בטטווחו
עטרת הרבבות חט הנבונה מה שלח טחעה טוס חויה ולטון בעט
טבת הטחט עם קול אהים וע' ודרטו זל היה קול בטחט חטויה העט
ועד טופו והיו טחטען אוחו זקטט כפי כחט ונערים כפי כחט
וחטברות כפי כחט טהרה חוח טכחו לחטות תחת כנטי הטכונה
בן יבדים במילה ובטילה וקרבו ועיקר טלטתן טהרה חילה לפי
טהערה קרוייה טחיה ולפי חוניה לבדי חילה לחיותם
טחורים טכילה עיקר טהרה במים קרבן לפי טחטח קרוי טחיה
וחמתהט בקורבנות חוח טחור קדושה חוח טבת וידט תחיל
ורכב ידוע וחטודטט טכל הקדושות בטטכים מן מן הקדט ברמיון
הנהר קמטטך מן חטען וחטען מן חחקה והפה יטרא חט
נחלקים לן חלקים כהנים לוויים ויטרא נתקבלו כטינ בקבלת
חחורה בתטעקדושות כי הכחן חחקה בקדושת עמנו ובקדושתו

אז יאמר יעצמו בן הנפש אוריהו ציטה זלמן פיסלה הנפש לשמו
גוינו יעקב אזי שנקרה שמש עמן אזי נמר ויעצו שיקראו זלמן
כי נח העלם שמש הלחם השנית שהיו או נח העלם יוסף מאר
גשו ודנה השמש הירח וכן דרסנו אל אזי יעקב מי חניר ליוסף
שעמי שמש וכו' להמשיל שלמות הנפש א שלמות האור שהוא
הנאור הטוב ולכן הזכיר גרה בחמה ועדין איפשר להקן כיב
הזה כי על דרך האמת אין לו שלמות לא בשמות ולא בפעולתו
בשמותו שהרי הוא לוקה כמו הלבנה או הכוכבים ולא בפעולתו
שאעם שפעלת השמש במציאות כולם אין תועלתו מכל נק
הוא מיוק את העולם בדוב החמימות ואין ראוי להחיל שיהנעם
לא לאור שאינו מקבל לקוח ושיהיה מושל ולא מיוק ולכן יאמר
כנר צלית וכן בחמת של מלאכי השבת קיים בעולם על שם
שחכמות הים עשויים רגלים רגלים וזהו שאמר בני לים שהם
אור טוב כאור הנפש לא נעמי כאור החמה והמענה הזאת תכל
הנפש שהוא למעלה הן הנפש והוא מרדשו אין יתרון לחים תורת
השמש תחת השמש הוא ראון לו יתרון הוא על השמש יש לו וכן מצי
ביושוע שמתק את השמש ואמר לו שמש בנשן יום וזה דמה
שלמה בוכמתו להזכיר בבת הזה ארבעה יורים אור השמש אור
הלבנה אור השחר אור הנרצלות וכן חכמות של מלאכי השבת
וזהו כנגד ד מרדנות שיש לנפש זו למעלה מאו ועל כן הזכירם
בסדר סגור החל ובקטן כלה וכל העלוי הזה שיש לנפש ער
שהיא מנשבת א התכלית אינו לא כלומר התורה והמינות וזהו
שאר דתה אזה לזכות את ישראל לבי חרבה להם תורה ומצוה
וע' וכלי זה זכות הנשקפה כמו שחר כ חייא ור שמשן כן חלפת
היו מרובן בקשת בית ארבל וכו' חילת השחר שבקשה חזרה

AUTHOR DAVID KIMCHI

NO. 2926

TITLE MIHLOL

RR _____

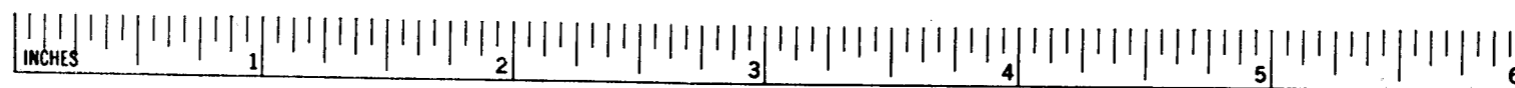
הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

IMPRINT _____

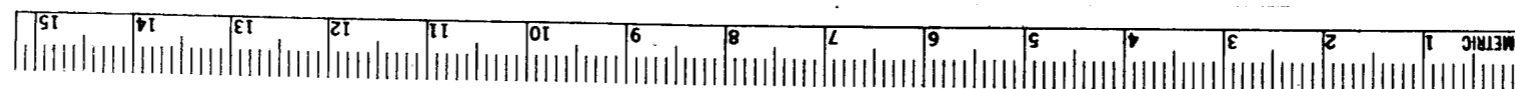
These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

CALL NO. _____

DATE MICROFILMED _____

C 2399

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
A SUBSIDIARY OF XEROX CORPORATION